

Láska medzi číslami

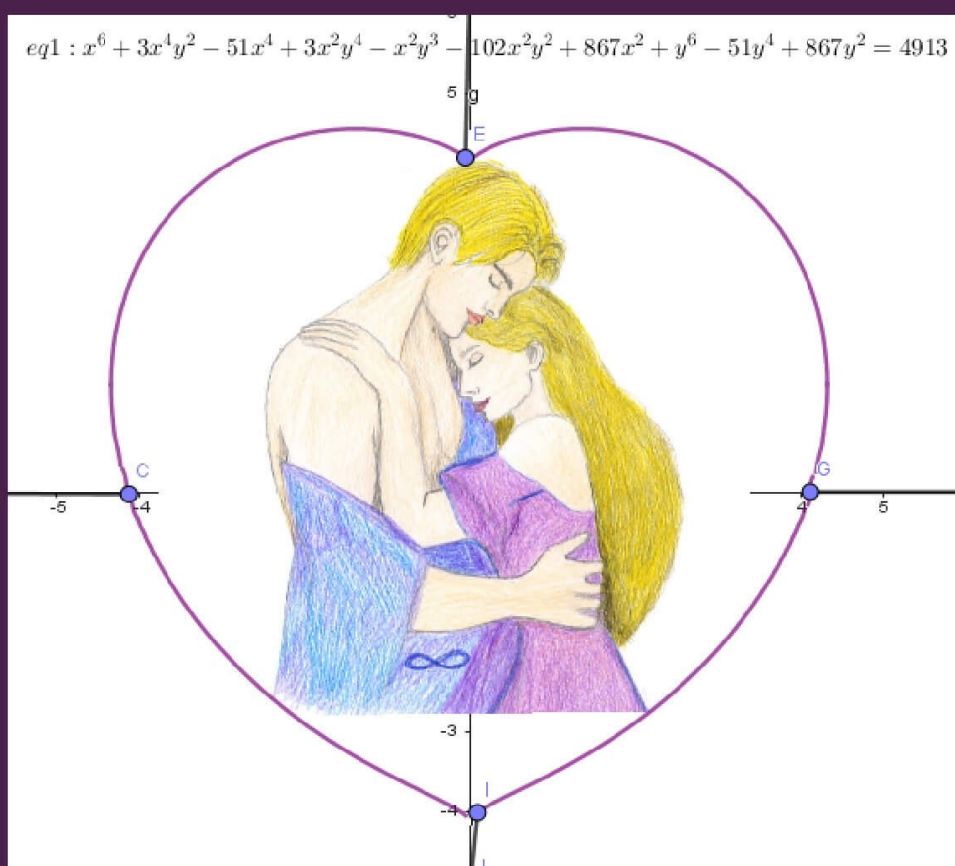
Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Tatiana Tuhárska	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Tatiana Tuhárska

O knihe

Zoe Zemianska učí na cirkevnej základnej škole slovenský jazyk a popri práci študuje matematiku. Je zvyknutá byť najlepšou študentkou, ale len do chvíle než na univerzitu prestúpi Félix Adamčo, odborník na prírodné vedy s viacerými doktorátmi. Zoe sa riadi prísnyimi morálnymi aj kresťanskými pravidlami, ale Félix testuje jej trpezlivosť aj zásady. Bude Félix pre Zoe pomoc alebo konkurencia? Aké tajomstvá ukrýva Félixov zošit? Kto z nich získa ocenenie najlepšieho študenta?

Tatiana Tuhárska

Láska ____ medzi ____ číslami

Greenie knižnica

VITAJ, NEMEZIS

„Tresk!“ rozleteli sa dvere na učebni.

Adam Walker ich zachytil v poslednej chvíli, aby nenarazili do steny. Matematický génus zdedil dlhé havranie vlasy a čierne oči po vzdialených indiánskych predkoch. Oprašoval si krémové pláténé nohavice a rozopnutú krémovú košeľu. Nový doktorand na katedre matematiky v srdci Slovenska sa zjavoval Zoe v predstavách, odkedy ich garant štúdia zoznámil. Škoda, že ešte neučil. Dokázala by počúvať aj telefónny zoznam, keby ho diktoval.

„Prepáčte. Neudrel som vás?“ prehovoril s výrazným anglickým prízvukom.

Zavrtela hlavou. Neverila ani hlasu, ani komunikačným schopnostiam dosť na to, aby mu odpovedala.

„Prváčka? Rovnice?“ mieril na ňu oboma ukazovákmi.

„Tretiačka. Numerická matematika,“ automaticky sa prispôsobila jeho spôsobu komunikácie.

„To je škoda.“

Keby srdce vedelo cvičiť, pokúsilo by sa o kotrmelec.

„Som v zlej učebni, u nesprávneho matematika,“ hodil pohľad na vývesnú tabuľu nad vchodom.

Zatvoril dvere a zamkol: „Ponáhľajme sa, než kolega zistí, že som sa pomýlil.“

„Walker. Zase moja učebňa?! Ešte raz a začnem to brať osobne,“ ozval sa hlas vedúceho katedry.

Zoe sa neodvážila obrátiť. Tvár jej horela hanbou, akoby ich prichytil pri niečom zakázanom.

„Zemianska! Čo tu stojíte ako svätý za dedinou?! Už ste mali sedieť na zadku s otvorenou zbierkou na kolenách a počítať. Chcete, aby som vás vyvolal k tabuli a pred všetkými nachytal?“

„Ospravedlňujem sa. Zabudla som si kávu,“ rýchlo odpovedala profesorovi Segnerovi.

Nepotrebovala sa ani obzrieť, aby zistila, či si vošiel do vlasov a upravoval účes šedivého Elvisa. Vždy si posunul okuliare na špičku nosa, aby ju pohľadom skritizoval od hlavy po päty.

Nečakala na ďalšie poznámky. Vytratila sa na svoju alma mater, katedru slovenského jazyka, kde si doprial nekvalitný kofeínový nápoj v papierovom pohári. Komentáre vedúceho katedry boli horkejšie, než káva, do ktorej si zabudla pridať cukor.

V sobotu ráno vládol v tejto časti fakulty pokoj a ticho. Rozširujúce štúdium slovenského jazyka na tejto univerzite neotvorili už tretí rok. Vyučujúci slovenského jazyka nechýbali. Len matematici boli nedostatkový tovar. Po dvoch rokoch strávených na katedre by vedela rozprávať prečo. Len najsilnejší jedinci prežili dvetisíc okamihov, keď sa pýtali sami seba, čo robia na tejto katedre a tisíc momentov, keď sa psychicky zrútili. Štúdium matematiky niekedy pripomínalo „tábor prežitia.“ Hlavnú misiu študenta nepredstavovalo ani počítanie, ani úspešne zvládnuť všetky skúšky, ale prejsť a nezblázniť sa z toho.

Jej samotu narušil neznámy muž na schodoch. Najprv sa zjavili jeho blond vlasy, prenikavé zelené oči a dominantný nos, potom štíhle telo oblečené do trička, riflí a hnedých topánok. Nezastavil sa, stúpал hore po schodoch a mrmlal si popod nos: „Katedra matematiky.“

„Druhé poschodie. Na konci chodby,“ odpovedala mu automaticky. „Ak minútku počkáte, odvediem vás tam.“

„Vyzerám na to, že som sa stratil?!“ odpovedal ostro a zamával jej plánikom pred nosom.

Vyzeráš na to, že si nielen na zlej katedre, ale aj v zlom desaťročí, lebo tvoje oblečenie vyšlo z módy ešte za čias tuzexových obchodov, hoci vekom budeš tridsiatnik. Pomyslela si jedovato. Prehltla ostrú poznámku, pridala sa k nemu na schodisku a vyrovnala s ním krok.

„Chcela som vám len pomôcť. Aj ja tam idem.“

Zhodnotil očami jej tridsaťročnú štíhlu postavu od vysokých opätokov, čiernych siloniek, čiernej sukne, modrého topu až po dlhé blond vlasy. Modré oči vynechal. Venoval jej dlhý pohľad s nadvihnutým obočím.

Zaklipkala mihalnicami a len v poslednej chvíli sa zdržala, aby sa ho neopýtala, čo má za problém s jej výzorom. Ako vedúca skupiny sa snažila nevyťahovať hneď bojovú sekeru. Vystrela ruku k nemu.

„Zoe Zemianska. Chodím do tretieho ročníka. A vy?“

„Dáma. Nemám záujem uzatvárať priateľstvá,“ odsekol berúc schody po dvoch, aby mu nestačila.

Zostala stáť hľadiac na jeho vzdiaľujúci sa chrbát.

„Ako chceš, panáčik. Ale potom nepríd' za mnou, že niečo potrebuješ,“ potichu si mrmlala.

Dúfala, že nepatrí do jej ročníka. Ak by mala hádať, čo je v ich odbore prísne zakázané, tak by ho tipovala na Félixu Adamča. Nové meno, ktoré sa objavilo v spoločných mailoch posielaných referentkou. Prestúpil do srdca Slovenska zo severu. Medzi klebetnicami v ich skupine sa šepkalo, že sa nepohodol s profesorom a musel dobrovoľne-nasilu zmeniť univerzitu. Ich vedúci katedry asi skákal od radosti, že získal takého konfliktného študenta. Bude mať možnosť vyskúšať si na ňom všetky techniky lámania charakteru.

Pri vstupe do učebne Zoe pozdravila, ale nikomu nevenovala plnú pozornosť. Posadila sa na miesto vedľa kučeravej Ester Vaškovej. Zatiaľ ju nevzala na vedomie, lebo práve spolužiakovi zápalisto opisovala organizáciu výletu. Zoe si pripravila zošity, peračník, vytlačené skriptá a kalkulačku. Pohľad sa proti jej vlastnej vôli vydal k tabuli a zavadil o spolužiakov v prvých laviciach. Úplne vpredu sedel jej nepríjemný spolucestovateľ schodmi. Jej téza, že ide o ich spolužiaka, bola potvrdená. Dlhý dôkaz nebol potrebný. Niečo si usilovne zapisoval do zošita. Tak tento určite počíta ešte aj v spánku. Podľa stavby tela sa venoval matematike aj namiesto raňajok a večere. Na obed možno zhltol nejaké ovocie, napríklad pár bobúl' hrozna a počítal ďalej.

Dvere za chrbtom Zoe buchli, len čo ich profesor rozrazil. Nestihla doviest' svoju teóriu do konca. Félix rýchlo vymenil zošit za iný. Upratal si veci na stole a vystrel sa.

„Zemianska! K tabuli! Píšte si sústavu!“ štekal príkazy.

Zdvihla sa len čo začula svoje meno. Nestihla dôjsť ani k tabuli, už profesor diktoval. Našťastie zadanie zopakoval. Veľmi rýchlo poznačila sústavu rovníc a položila kriedu.

„Vyriešte ako Gauss, Seidel a Jacobi.“

„Môžem si vybrať metódu?“ opýtala sa s nádejou.

„Povedal som snáď alebo? Vyriešite všetkými tromi metódami a porovnáte ich.“

Začala tým najjednoduchším spôsobom, ktorý jej trval chvíľu, najťažší si nechala nakoniec. Cítila pohľad zapichnutý do chrbta odniekiaľ z prednej lavice. Vyučujúci ako zvyčajne čítal noviny. Hral s nimi takú hru. Ak nedopočíta skôr, než sa dostane na koniec stránky v novinách, pridá jej k domácej úlohe v zbierke ďalších desať príkladov.

Po skončení výpočtov celé riešenie ešte skontrolovala, či sa niekde nepomýlila. Zdalo sa, že všetkými metódami jej vyšli takmer rovnaké hodnoty s minimálnou odchýlkou.

Obrátila sa chrbtom k tabuli a overila si, či profesor ešte číta. Stretla sa s pohľadom zelených očí. Kývla Félixovi hlavou a v duchu sa mu prihovarila. Nesúď knihu podľa obalu a nepodceňuj ma. Poobzerala sa po triede a pristavila sa pri Esterinom zhrozenom výraze. Vrátila sa k tabuli a objavila nevykrátený zlomok. Výsledok opravila pár sekúnd predtým, než profesor položil noviny na stôl. S prižmúrenými očami počítal v hlave každý jeden krok na tabuli. Zoe sa ani nepohla, keď prechádzal jej výpočtami. Vydýchla si, až keď sa vystrel na stoličke a ležérne si oprel chrbát.

„Menej líčenia, slušnejšie oblečenie a bude z vás niečo,“ zahlásil.

Otvoril zošit a pripísal jej body k tým, čo už získala. Zamrmlala poďakovanie, ponáhľala sa k lavici a sťažka dosadla na svoje miesto. Napriek tomu, že si nikdy nedovolila prísť na hodinu nepripravená, bez domácej úlohy a ťažko ju niekto dokázal prekvapiť príkladom, jej nervozita sa dala krájať, ak stála pred profesorom Segnerom. Našťastie každú prednášku začínal tým, že ju vyvolal k tabuli ako prvú. Optimista by povedal, že ju používal ako vzor, ale v skutočnosti mu slúžila ako nástroj na zastrašovanie ostatných študentov.

Ester išla hneď po nej a triasla sa ako lístok vo vetre. Profesor jej nadiktoval ďalšiu sústavu lineárnych rovníc a otočil stranu v novinách.

Zoe namiesto počítania hodnotila nového spolužiaka. Neprekvapilo ju, že skončil o polovicu skôr ako ostatní. Jeho arogancia sa dala vysvetliť len jeho sebaistotou, že je najlepší. Vyznačoval sa neochotou pomôcť ostatným. Ignoroval spolužiackine otázky. Zakryl si zošit, aby do neho nevidela.

Tímový hráč asi veľmi nebude. Mrkla na hodinky a rýchlo začala odpisovať z tabule, aby to stihla, než sa profesor prejde pomedzi lavice a skontroluje, či píš. Dusil študenta za študentom, kým neprišiel na rad Félix. Teraz sa ukáž, macher, vyzývala Zoe v duchu Félix.

Krieda lietala pod jeho rukou bez prestávky, kým neskončil. Na Zoe urobil dojem, aj keď výpočet nebol perfektný. Bojovala so sebou, či ho na chybu upozorniť. Nikto sa nemal k činu, aby ho zachránil. Krúživým pohybom prsta mu Zoe skúsila naznačiť, aby sa obzrel. Stál ako stĺp a krútil hlavou. S prekríženými rukami a pohrdavým výrazom si prezeral spolužiakov, ktorí neboli takí rýchli ako on. Ani jeden nezdvihol hlavu.

Zoe sa snažila nenápadne ukázať Félixovi na problematické miesto na tabuli, dokonca mu do vzduchu kreslila čiarku. S obavou sledovala profesora, ktorý sa pohľadom blížil ku koncu strany. Zoe sa v duchu modlila, aby sa ten arogantný blbec obzrel a skontroloval si výpočet. Keď videla, ako profesor skladá noviny, vzdala sa. V poslednej sekunde sa Félix obrátil, desatinnú čiarku zotrel a posunul na správne miesto. Kriedu už nestihol položiť, než sa profesor obzrel. Kvapky potu na čele prezrádzali, že Félix nie je taký pokojný, ako sa tvári. Nechýbalo veľa a znemožnil by sa hneď v prvý deň.

„Zemianska!“ zvolal profesor.

Zoe nadskočila na stoličke. Zľakla sa, že ju nachytal, ako radí spolužiakovi. Odolala nutkaniu ospravedlniť sa. Predstierala, že sa nič nestalo.

„Bojíš sa konkurencie?“ podpichol ju profesor.

Zoe radšej neodpovedala. Už v prvom ročníku sa naučila rozoznať rečnícke otázky od tých, čo si vyžadovali odpoveď.

„Máte prestávku dvadsať minút. Potom pokračujeme,“ oznámil vyučujúci. Strčil si noviny pod pazuchu a rýchlym krokom opustil miestnosť.

Zoe si vydýchla, postavila sa, aby si natiahla nohy a prešla sa uličkou medzi lavicami. Prišla až k Félixovi, ktorý už opäť sedel na svojom mieste so zošitom na lavici. Pero mu behalo po papieri a zanechávalo nečitateľné poznámky. Mal horšie písmo ako ona, čo by predtým nepovažovala za možné. Všimol si ju, zakryl poznámky a vzhliadol k nej.

„Dovolíš? Na niečom pracujem,“ odvrkol.

„Ospravedlňujem sa. Len som chcela...“

„Nepovedal som dosť jasne, že sa nechcem s nikým rozprávať?!“ osopil sa na ňu.

Zoe sa zvrtila na päte a vypochoďovala z učebne nasledovaná dvadsiatimi pármí očí. Všetci spolužiáci sledovali ich výmenu názorov. Zoe si dala záväzok, že na neho viackrát neprehovorí. Vlastne ani nevedela povedať, prečo ho oslovila. Nečakala, že sa jej poďakuje za pomoc a rozhodne jej rady nepotreboval. Keby mal nejaké otázky, adresoval by ich referentke. Bude lepšie, keď si ho prestane všímať. Vrátila sa minútu pred začiatkom druhého bloku cvičení. Sústredila sa na vysvetľovanie ďalšej metódy a zapisovanie poznámok. Úspešne ignorovala namysleného spolužiaka. Zdalo sa, že on na ňu už zabudol.

Len čo ich Segner po štyroch blokoch a troch prestávkach prepustil, pozdravila sa a vystrelila z učebne. Nechcela viac čeliť odmietavému výrazu vyučujúceho a ani perfektného spolužiaka.

KOOPERÁCIA

Zoe strávila celý týždeň počítaním, aby do bodky splnila, čo sa od nej čakalo. Ale nech sa snažila, ako chcela, posledné zadanie sa nechcelo poddať. Vyskúšala všetky metódy, na ktoré si spomenula, aj tak jej vyšiel iný výsledok než v knihe a skúška sa nepodarila. Požiadala o pomoc aj v študijnej skupine, ale nikomu sa úlohu nepodarilo vyriešiť. Hľadala podobné cvičenia na internete, ale bezvýsledne. Využitie umelej inteligencie sa rovnalo podvodu. Spolužiaci tvrdili, že ani tá im v tomto prípade nepomohla. Ešte aj vo sne sa trápila s matematikou. Akoby mala pred sebou jeden z neriešiteľných numerických problémov, na ktoré bola vypísaná odmena milión dolárov. Ešte sa jej nestalo, že by im profesor zveril ťažký údel. Jediný spolužiak, ktorý sa nezapojil do konverzácie, bol ten nový. Ani to od neho nečakala. Ak nedokázal vyriešiť problém, nebude sa tým chváliť. Ak ho vyriešil, nebude zdieľať túto informáciu, aby sa vyhol nátlaku podeliť sa o prácu.

V tomto sa nepodobali. Nemala problém pomôcť kedykoľvek s čímkoľvek, aj keď mala svoje hranice. Presne vedela, kedy to už bola lenivosť spolužiakov a využívanie iných na riešenie, ktoré sa potom len naučili naspamäť a na skúške excelovali. Ešte sa aj chvastali, aké je to jednoduché. Zoe si veľakrát musela zahryznúť do jazyka, aby im nevyčítala, že úlohy nevyriešili sami. Mali šťastie, že mníšky, ktoré ju vychovali, ju učili pokore a pomoci blížnemu svojmu. Aj ten najmenší náznak pýchy prísne trestali. Premýšľať úprimne si mohla dovoliť, len keď osamela. Niekedy premýšľala, či jej matka predstavená videla až do žalúdka. Akoby poznala aj jej najtajnejšie myšlienky. Kým nestretla nového doktoranda, nemala na mužov čas a ani náladu. Snažila sa nikoho nesúdiť. Až sa hanbila, že ju Félix vyprovokoval k tak nepekným slovám, aj keď ich vyslovila len vo svojej hlave. Akosi tušila, že večerná omša jej nebude stačiť na pokánie.

Len čo prekročila prah prednáškovej miestnosti, zdôverila sa Ester: „Neviem, čo sa to so mnou deje, ale v poslednej dobe ma prenasledujú nepekné myšlienky.“

Ester sa rozosmiala. „Konečne. Myslela som si, že si robot a nie človek.“

„To nie je smiešne. Ešte nikdy som nepochybovala o tom, či niekomu pomôcť. Nikoho som v duchu nenazvala panáčikom. Ani nedokážem pokračovať, čo moja nahnevaná myseľ zosypala na Félix.“

„Je to ľudské. On je tvoj Nemezis. Stretla si niekoho, kto je lepší ako ty a ešte aj prehnane sebavedomý. Félix by našťval aj svätého. Moje myšlienky boli vulgárne nielen slovne, ale aj fyzicky. Čudujem sa, že ho ešte nikto nezmlátil, lebo si o to koleduje.“

„Ako môžeš takto hovoriť? Má trochu zložitú povahu, to áno ale...“

„Náš Igor má zložitú povahu s tým svojim Aspergerovým syndrómom. Ten druhý je neznesiteľný trň v zadku, ktorý si myslí, že je dokonalý a má vždy pravdu.“

„Nie je tak ďaleko od dokonalosti aspoň inteligenčne,“ vydýchla Zoe.

„Dokonalosť neexistuje. Aj on má chyby. Napríklad sa nekamaráti s desatinnými čiarkami.“

„Profesor Segner znervózňuje každého,“ Zoe sa zastala Félixu.

„To je pravda. Plat nie je dostatočné ohodnotenie, tak si vyučujúci pridávajú bonus. V jeho prípade je to vojenský výcvik študentov,“ zhodnotila Ester.

Zoe sa snažila ovládnuť, ale úsmev si akosi našiel cestu na jej pery, keď si predstavila profesora na vojenskej akadémii, ako núti vojakov v búrke za pochodu počítat rovnice.

Úsmev jej zamrzol na tvári, keď do triedy vpochodoval Adam Walker. Keby to nepovažovala za hriech, modlila by sa, aby si nezmýlil učebňu.

„Som tu správne na analytickú geometriu u tretíakov?“ štrngal kľúčmi.

„Áno, doktor,“ prehlásil triedny hovorca Igor, ktorý nedokázal byť ticho pri žiadnej položenej otázke.

„Ešte nie som, ale ďakujem za povýšenie desiatnika na majora,“ zažartoval Magister Walker.

Zoe cítila, že sa červená aj na takých miestach, ktoré neboli na prvý pohľad viditeľné. Sklopila zrak a venovala sa zapisovaniu názvu predmetu do zošita. Dopísala aj dátum, miestnosť, meno vyučujúceho.

Pridávala ďalšie a ďalšie nepodstatné detaily, len aby sa nemusela na neho pozrieť. Odmietala reagovať na Esterino drganie.

„Volám sa Magister Adam Walker, pre tých, čo ma nepoznajú. Čoskoro dúfam doktor. A dnes sa spolu pozrieme na teóriu analytickej geometrie a zadania. Rovno vás poteším, že z môjho predmetu žiadna skúška nebude.“

Vyznačím vám z zbierky úloh príklady a tie mi vyriešené na ďalšiu hodinu prinesiete. Súčasťou hodnotenia bude aj spoločná práca dvojíc študentov. Ako si rozdelíte túto prácu je na vás, ale nech je zreteľne vidieť, že to písali dvaja ľudia a nie jeden. V skriptách je jedenásť kapitol, ktoré potrebujete upraviť. Bol by som rád, keby ste tieto skriptá spracovali ako prípravu na vyučovanie a cvičenia premenili na vzorové.“

V miestnosti sa ozval šum. Študenti sa hneď začali dohadovať, kto s kým bude. Ale vyučujúci ich umlčal zdvihnutím ruky.

„Avšak nebudete spolupracovať vo dvojiciach, v akých ste zvyknutí. Chcem, aby ste sa naučili vychádzať aj s kolegami, ktorých by ste si hneď nezvolili. Dvojicu vám vyberie vaše priezvisko. Jeden študent od konca a jeden od začiatku abecedy.“

Adam Walker vyhrabal z poznámok papier s menným zoznamom.

„Zemianska – Adamčo,“ oznámil prvé mená.

V Zoe by sa krvi nedorezal. Tušila, že to príde, už keď spomenul abecedu. V duchu sa pripravovala, že jej prischne nový kolega. Nevnímala ďalšie mená. Hľadela do prednej rady, kde Félix ani nepočúval, usilovne pracoval na svojom projekte, akoby si ani neuvedomoval prítomnosť vyučujúceho.

„Výborne. Formu hodnotenia by sme mali. Ako si to predstavujem, na koľko strán, akou formou a iné detaily vám pošlem e-mailom, aby sme sa s tým nezdržiavali. Vrhne sa rovno na najmenší geometrický útvar bod,“ Walker sa obrátil k tabuli.

Zoe nedokázala stráviť novú informáciu. Pozorovala Félix ako konečne vzal vyučujúceho na vedomie a vymenil si zošity. Až keď jej Ester poklepkala ceruzkou po zošite, odtrhla zrak od Félix a zahľadela sa na tabuľu, kde Walker práve kreslil rôzne polohy bodov, úsečiek a priamok.

„Ja by som mu radšej ukázala polohy dvoch telies v priestore pri dynamickom pohybe,“ šepkala jej Ester.

Zoe prudko očervenela, zaborila pohľad do papiera a rýchlo sa odsunula na okraj lavice, aby Ester nepokračovala.

Zoe podrobne skúmala plátno, na ktorom Magister Walker práve premietal rysovanie v Geogebre, v dôverne známom programe od prvého ročníka. Nikdy by si nepomyslela, že niekedy dá prednosť geometrii pred algebrou.

V prvom ročníku ich to učila najmilšia a najlepšia matematicka na celej katedre. Na povýšenie na najlepšiu vedkyňu na Slovensku Zoe nemala k dispozícii dosť dát. Ale verila, že pri výskume by veľmi rýchlo metódou sporu dokázala pravdivosť hypotézy.

Podarilo sa jej v Zoe prebudiť záujem o časť matematiky, s ktorou si netykala. Zoe dobehla všetko zameškané, čo nepochopila na strednej škole a naučila sa aj mnoho nového. Ako na začiatku preklínala Geogebra, dnes si bez nej nevedela predstaviť riešenie geometrických ani aritmetických cvičení. Potešilo ju, že sa v analytickej geometrii k nej vrátili. Na chvíľku zabudla na nemilú povinnosť čakajúcu po prednáške na vybavenie.

Koniec vyučovania prišiel skôr, než si predstavovala. Adam Walker ich nezdržiaval zdĺhavým vysvetľovaním. Zhrnul len to podstatné, čo sa nenaučia zo skript. Prepočítal niekoľko vzorových príkladov a o pol tretej ich pustil, aby sa mohli dohodnúť na spracovaní zadanej úlohy.

Zoe vyskočila zo stoličky, že pred Félixom utečie a celú prácu urobí sama. Karhavý hlas matky predstavenej znejúci v hlave jej to nedovolil. Pomaly si pobalila veci, aby si stihla premyslieť, čo mu povie a potom sa vydala k jaskyni medveďa. Zastala v dostatočnej vzdialenosti, aby ju nemohol obviňovať, že mu nakúka cez plece do jeho poznámok.

„Félix. Ako si predstavujete splnenie požiadavky?“ gratulovala si, že išla priamo k veci, nech to má čím skôr za sebou.

„Vyberte si, čo chcete a potom mi to oznámte, aby som vedel, čo mám spracovať. Alebo nechajte tak. Urobím všetko sám,“ mávol rukou, akoby odháňal muchu, ktorá ho otravovala.

„Matka predstavená,“ opakovala si v duchu aj pošepky, aby sa upokojila.

„Pozrite, Félix, čo keby ste na päť minút vystrčili nos zo svojho zošita, otvorili by ste skriptá a spolu by sme sa pozreli na prvú kapitolu a spravodlivo si ju rozdelili. Potom ma máte z krku, kým to nebudeme dávať dokopy.“

Konečne ku nej vzhliadol a zažmurkal. Zdalo sa, že až vtedy si naplno uvedomil, kto stojí pred ním. Prešiel po nej hodnotiacim pohľadom matematika.

„Myslím si, že som dokázala, že som hodná spolupráce a že inteligenčne sme na rovnakej úrovni,“ obhajovala sa.

„Môj inteligenčný kvocient je stošesťdesiat. Priemerný človek sa mi rovnať nemôže,“ opravil jej vyhlásenie.

„Ja nie som priemerný človek. A hoci nemám IQ až také vysoké, ale veľa mu nechýba,“ bránila sa.

„Rozhodujú len exaktné čísla,“ upozornil.

„O svoje exaktné čísla sa s vami budem deliť neskôr. Teraz riešime niečo iné,“ pripomenula.

„Máte tu skriptá?“ vzdychol si otrávene.

Poponáhľala sa k svojim veciam vyhrabať, čo potreboval, než si to rozmyslí.

Vzal jej ich z rúk skôr, než zastala pred ním. Nevedel sa dočkať, kedy sa jej zbaví.

Prelistoval začiatok a navrhol: „Vezmite si prvú časť – teóriu s príkladmi a ja si vezmem druhú podkapitolu - teóriu s dôkazmi. Vyhovuje vám to?“

„Môže byť,“ prikývla Zoe.

„Na budúci týždeň sa stretneme a dáme to dokopy,“ navrhol.

„To je fajn nápad,“ súhlasila.

„Tak sa maj, Zoe,“ zrazu prešiel do tykania.

Stavila by sa o čokoľvek, že si nepamätal jej meno. Ukázalo sa, že sa mýlila.

„Maj sa pekne, Félix,“ usmiala sa na neho.

Nemohla by povedať, že bol milý. To ani zďaleka. Ale aspoň sa premenil na znesiteľného. Na spolužiaka to bude stačiť. Obaja si vzali veci a vypadli skôr, než ich vyženie upratovačka. Zoe opúšťala učebňu ako posledná s plnou hlavou úloh, vhodných aj nevhodných myšlienok.

PREKVAPENIE

Zoe vypočítala všetko. Napriek tomu, že sa dohodli na rozdelení kapitoly, nedalo jej to a spracovala ju celú. Seminárnu prácu vytlačenú na pomocnom papieri objímala ako dávno strateného priateľa. Srdce jej bilo až v krku. Aj bez priloženia prstov na tepnu cítila svoj rýchly pulz. Nohy sa jej menili na želatínu, keď si kontrolovala, či na nič nezabudla. Netrpezlivo čakala na spolužiaka na katedre slovenského jazyka. Dúfala, že sa zjaví skôr, než jej srdce vybuchne od nedočkavosti. Neprišiel zdola, ako očakávala, ale z ľavej strany. Zrejme ju najprv hľadal na katedre matematiky. Ešte to by jej chýbalo, aby niektorý profesor bol svedkom ich komunikácie. Aj bez toho jej nervozita dosahovala vrchol.

Na prvý pohľad Félix držal v rukách navlas rovnakú kôpku materiálov ako ona. On by ju opravil, že približný odhad overí presné spočítanie papierov.

„Ahoj,“ pozdravil prvý, ako sa na slušne vychovaného muža patrilo.

„Ahoj. Máš?“ zvedavosť jej nedovolila predlžovať konverzáciu.

„Mám. Vidím, že aj ty. Ukáž mi to!“ podrobil ju výzve.

„Až po tom, čo mi ukážeš ty svoje,“ podpichla ho protiútokom.

„Čo keby sme si práce vymenili naraz,“ navrhol Félix.

„Dobre,“ súhlasila Zoe.

Obaja sa pohli k stoličke a zložili svoj poklad na opačný koniec miestnosti pozorujúc protivníka ako pištoľníci tasiaci koľty na pravé poludnie. Len čo sa ich prsty vzdali vzácneho dokumentu, utekali k papierom konkurenta a spolupracovníka, až sa takmer zrazili uprostred. V poslednej chvíli sa vyhli jeden druhému. Naraz zdvihli trofej zo stoličky a vymenili si s ňou miesto. Začítali sa do práce toho druhého. Na chodbe vládlo absolútne ticho, okrem pomalého otáčania strán a zrýchleného dýchania dvoch zapálených budúcich vedcov.

Zoe periférnym videním zachytila, že položil jej papiere vedľa seba na stoličku, skôr než ona došla na koniec tých jeho. Odplašila myšlienky, že to spracovala príliš jednoducho a nemohla súperiť s jeho geniálnou myslou. Prebehla očami jeho teóriu, výpočty a dôkazy, hľadala, čo i len najmenšiu chybičku. Ale neobjavila ani len posunutú desatinnú čiarku, či nesprávny

zápis, až kým neprišla na koniec a nevrátila sa k číslam príkladov na začiatku. V tej rýchlosti najprv prehliadla, že mu dva chýbali. Určite ich preskočil z nepozornosti. Vylúčila možnosť, že by ich nevedel vypočítať. Jej neveriacky pohľad zaletel na druhý koniec radu stoličiek a pozoroval Félixu ako odpisuje.

„Je to skvelé,“ pochválila ho.

„Nie až také, ako tvoje riešenie,“ zamrmlal tak potichu, až si nebola istá, či mu dobre rozumela.

„Mám medzery v dôkazoch,“ priznala úprimne, aby ho upokojila.

Jeho obočie sa zamračilo prekvapením. Ešte raz nalistoval druhú časť jej práce.

„Dôkaz je dobrý, len je tam zopár chybných zápisov, ktoré sa ľahko dajú opraviť.“

Snažila sa potlačiť úsmev. Zdá sa jej to, alebo sa pokúša ospravedlniť jej nedostatky v úlohách?!

„Ani moja práca nie je dokonalá. Nedokázal som vypočítať dva príklady.“

„Na riešenie cvičenia potrebuješ rovnicu dotyčnice kružnice, ktorú budeme preberať dnes. Ale dá sa to aj inak. Keď si to prekreslíš do sústavy súradníc a uvedomíš si, čo o kružnici vieme a použiješ Pytagorovu vetu, z náčrtu zistíš jeden údaj a z neho potom vypočítaš druhý údaj,“ vysvetlila a na papier nakreslila prehľadný obrázok.

„Veď je to celkom jednoduché. Ako to, že som na to neprišiel?!“ šomral si pre seba.

„Ja nemám to posledné cvičenie zo zbierky. Vyšlo mi jedno riešenie zo štyroch, na ďalšie tri som nedokázala prísť.“

Félix chvíľu váhal. Pozorovala ako zvädza boj sám so sebou, či jej ukázať svoje poznámky.

„Podelila si sa o tvoje vedomosti, je rad na mne,“ rozhodol sa nakoniec. „Ale ukážem ti to len pod jednou podmienkou. Nebudeš to zdieľať s nikým iným.“

„Sľubujem, že riešenie zostane len medzi nami,“ súhlasila rýchlo, než si to sama rozmyslí.

Najradšej by sa ešte pokúsila prísť na to sama, ale zvedavosť jej nedovolila čakať ani minútu.

Félix si položil zošit na kolená a nalistoval správnu stranu v papieroch, ktoré dnes odovzdá. Veľmi rýchlo vysvetľoval, než sa jeho myseľ vzbúri a odmietne jej dať, čo chcela. Snažil sa Zoe dôverovať, že od neho neodpíše a doplnené neodovzdá, že tajomstvo zostane medzi nimi.

„Už si poslala seminárnu prácu Walkerovi?“ opýtal sa, keď skončil.

„Nie. Mali sme ju predsa dať dokopy spolu,“ upozornila ho.

„Súhlasím. Čo keby sme vybrali najlepšie časti z oboch prác tak, aby sme mali rovnomerné zastúpenie a potom to vložili do Moodle.“

„No tak to asi spravodlivé zastúpenie nebude, lebo tvoja práca je oveľa lepšia ako moja,“ priznala Zoe.

„Ani by som nepovedal. Tvoja prvá podkapitola je prepracovanejšia než moja.“

„Budeme sa tu navzájom chváliť alebo si pohneme s úpravou a poslaním?“ súrila ho, aby zakryla rozpaky.

„Hneď to bude. Máš tu USB kľúč s materiálom?“

„Mám, ale poslala som to aj do skupiny,“ pripomenula mu.

„Skupinu mám stíšenú, aby mi stále nepípali upozornenia,“ prehodil akoby medzi rečou.

„Zvykneme sa tam dohadovať na termínoch hodnotenia, ak nám dajú viac možností. Bolo by dobré, keby si to pravidelne sledoval, aby si potom nepovedal, že sme ťa vynechali.“

„Ja sa prispôbim. Mne nezáleží na termíne,“ upokojil ju.

„Ako chceš. Len aby ti niečo neuniklo,“ skúsila ho ešte raz upozorniť.

Zdalo sa však, že sa už plne sústredil na úlohu, ktorú mali splniť. Trvalo mu len pár minút prekopírovať nové zadania do spoločného dokumentu a odovzdať profesorovi celú prácu aj svoju časť do softvérového balíku pre tvorbu výučbových systémov. Obrátil k nej notebook, aby sa mohla prihlásiť do svojho školského profilu a urobiť to isté. Celý proces im trval kratšie, než si predstavovali. Zostávalo im veľa času do prednášky.

„Môžem ťa pozvať na kávu ako poďakovanie?“ opýtal sa Félix zrazu.

„Ty si mi tiež pomohol, takže sme vyrovnaní,“ namietla.

„To teda nie sme,“ protirečil jej.

Viac nevysvetľoval ani sa nehádal. Hodil mince do stroja a bez opýtania naľukal na ňom čísla.

„Ako vieš, akú kávu pijem?“ nedokázala zastaviť otázku.

„Minule si zadala 19 a potom 23. Je to ako číselný kód. Čísla, ktoré akoby tvoria nejakú postupnosť alebo rad nikdy nezabudnem.“

S takýmto javom sa ešte nestretla. Žeby mal Félix fotografickú pamäť?!

„Aké oblečenie som mala na sebe prvýkrát, keď sme sa stretli?“ skúšala jeho schopnosti.

„Kombinácie a variácie farieb som si vtedy neuvedomoval, teda si to nepamätám.“

Pery jej zvlínil úsmev. Všetko, čo videl, bola pre neho matematika. Stavila by sa o čokoľvek, že určil, aká bola pravdepodobnosť, že si vyberú práve tie dve stoličky, na ktorých sedeli. Svoju myšlienku nedokončila, lebo stroj im oznamoval, že káva je pripravená. Siahol po nej skôr ako ona a podal jej ju aj s obrúskom, aby sa nepopálila. Aké ohľaduplné od neho. Posadila sa sedačku vedľa automatu, než si Félix vybral druh horúceho horkého nápoja. Tipovala by ho na čiernu kávu bez cukru a bez mlieka. Nesklamal jej očakávania. Ona si teda rada osladila kávu a zvyčajne riedila nápoj jedna k jednej. V automate sa neodvážila pridať do neho mlieko.

„Čaká nás stodvadsať štátnicových téz. Čo keby sme si ich rozdelili?“

Ani vo sne by jej nenapadlo, že Félix príde prvý s podobným návrhom.

„Myslíš v našej matematickej skupine? To nám asi nevyjde. Každá predchádzajúca snaha o projekt skončila neúspechom. Niektorých ľudí proste nedonútiš počítať a niektorí zase...“ včas sa zastavila, aby nepovedala, že sa neradi delia o svoje geniálne výsledky.

„Hovoril som na nás dvoch. Posledná spolupráca priniesla výsledky, ktoré prekonal očakávania. Myslím si, že keby sme spojili naše sily, tak by príprava na záverečné skúšky bola pre nás oboch jednoduchšia a mohli by sme venovať väčšiu pozornosť iným projektom a písaniu záverečnej práce.“

„Akým iným projektom?“ vyzvedala Zoe.

„Ty nemáš iné záujmy? Venuješ sa len škole?“ vrátil jej to Félix.

„Venujem sa divadlu, ale od začiatku štúdia som naň nemala čas,“ priznala sa a celkom nechápala súvislosť.

„Presne to bol môj argument pre kolaboráciu,“ obhajoval sa.

„Myslím si, že by sme to mohli skúsiť,“ premýšľala nad jeho návrhom.

Nevedela, či jedného dňa svoje rozhodnutie neoľutuje. Momentálne nemala, čo stratiť. Tak či tak museli spracovať jednotlivé témy. Ak začne jeden od konca a druhý od začiatku, buď sa stretnú uprostred alebo obaja prejdú nakoniec. Pri súčasných dátach, ktoré o sebe mali, „b“ bude správne. Obaja spracujú všetko. Pri oboch možnostiach bude výhodnejšie, ak si poznámky navzájom porovnajú.

„Dobre, platí,“ súhlasil Félix.

Zoe vystrela k nemu ruku na znak uzavretia dohody. Chvíľu pozoroval jej zmierlivé gesto a potom dokončil potrebný úkon a potriasol jej ňou. Venoval jej prvý úprimný úsmev, ktorý mu rozjasnil tvár. V tichej zhode dopili kávu, pozbierali si veci a vydali sa na prednášku. Vo dverách sa rozlúčili. Félix si išiel sadnúť na voľné miesto v prednej lavici a Zoe zaujala svoje pri Ester. Zoe sa nedokázala prestať usmievať, ani keď Walker vstúpil do miestnosti, aby sa venoval kužeľosečkám. Prvýkrát jej radosť nepatrila atraktívnemu vyučujúcemu, ale novému spolužiakovi, ktorý si nevybral svoj záhadný zošit. Po chvíli sa obzrel za seba a ich pohľady sa stretli v tichej zhode. Niečo sa medzi nimi zmenilo.

MYSTERIÓZNE SPRÁVY

Po prednáške sa Zoe vrátila domov na internát, odfotila svoje poznámky, aby ich poslala do skupiny. Len čo si splnila povinnosť, všimla si, že jej svieti notifikácia. Musela sa uštipnúť, či nesníva, že jej Félix poslal žiadosť o priateľstvo. Na obrazovke svietil jasný dôkaz. Chvíľu premýšľala, či smie uzavrieť priateľstvo s neznámym mužom. Nakoniec stlačila prijať. Félixu nevnímala ako muža, len ako spolužiaka a poznali sa. Matematik sa nezaujímal o jej súkromie, išlo mu len o spoluprácu, ich kontakt bude čisto študijný, školský, formálny.

Jeho prvá správa bola riadne neohrabaná. „Ahoj. Platí naša dohoda, že si pomôžeme?“

„Áno. Nezvyknem dávať sľuby, ktoré nedodržím,“ ohradila sa Zoe.

„Tak som to nemyslel. Chcel som navrhnúť, aby sme rozšírili pomoc aj na počítanie. Ako sa hovorí v reklamnom sektore, dvojité kontrola.“

Zoe si prečítala jeho správu dvakrát, či jej dobre rozumie a či ju nevyslovil, len ako náhly impulz. Félix nevyzeral ako impulzívny človek. V jeho slovách nenašla žiadnu pascu.

„Myslím si, že je to dobrý nápad,“ odpovedala opatrne.

„Tak sme sa dohodli. Ako si to predstavuješ? Chceš začať od začiatku alebo od konca?“

„Prečo mám možnosť vybrať si ako prvá?“

„Lebo dáma má prednosť.“

Nevedela sa rozhodnúť, či to od neho považovať za galantnosť alebo za podceňovanie, že nie je schopná sa prispôbiť. Nesúd', aby si nebol súdený. Votreli sa jej karhavé slová do myšlienok. Nerozumela, prečo hľadá u Félixu stále niečo negatívne. Možno to bola jej zakorenená nedôvera voči mužom. Nechcela myslieť na tú jedinou skúsenosť, pre ktorú sa rozhodla nevpustiť do svojho života žiadneho chlapa. Aj preto sa uchýlila do súkromnej cirkevnej školy neďaleko kláštora, kde učili len ženy, väčšinou mníšky.

Na katedre prednášali väčšinou muži, ale ich vek sa pohyboval niekde okolo šesťdesiatky. Medzi spolužiakmi mali len kolegu, ktorý mal už dcéru v jej veku, Igora, ktorý mal vlastné problémy a mladého ženatého kolegu, ktorý sa neunúval chodiť na prednášky a prechádzal skúškami len vďaka poznámkam a materiálom manželky. Félix bol prvá osoba mužského pohlavia v jej veku, ktorého stretla po rokoch. A teraz Walkera, ale vyučujúcich nepočítala. Pochybovala, že by mali iný než akademický záujem. Jej zásady by jej nedovolili rozvíjať predstavy o zamestnancovi katedry.

„Mám lepší nápad. Čo keby sme si urobili týždenný plán a každý večer si skontrolovali riešenia?“ navrhla Zoe.

„Si si istá, že so mnou dokážeš držať krok?“ upozornil ju Félix.

„Čo sa stalo s pochvalnými slovami, ktoré si mi dnes adresoval?“ podpichla ho.

„Len sa uistujem, či sa budeme držať môjho alebo tvojho harmonogramu?“ opravil sa.

„Tak si to tak mal povedať. Musíme popracovať na tvojej sociálnej interakcii,“ odsekla.

„Na nevyhnutné veci je moja úroveň sociálnej interakcie dostačujúca,“ ohradil sa.

„Veď sa neurážaj. Len som ťa chcela upozorniť, že tvoje slová by mohli niekoho uraziť. Ja nie som precitlivená,“ obhajovala sa.

„Keď s tým nemáš problém, pôjdeme podľa môjho plánu.“

„Súhlasím.“

O pár minút jej poslal veľmi ambiciózny harmonogram. Chcel mať všetko vypočítané za tri dni. Oľutovala, že mu dovolila taký šibeničný termín. Bojovala sama so sebou, aby nepriznala pred ním slabosť. Nakoniec sa rozhodla pre úprimnosť. Nielen preto, že klamať sa nemá. Ak by samu seba uštvala matematikou, neprospeľo by to ničomu.

„Skúšaš moju trpezlivosť? Provokuješ ma?“

„Veď si povedala, že so mnou udržíš krok?!“

„A ty si mi hneď musel dokázať, že nie som taká dobrá ako ty,“ obvinila ho

„Prehnal som to?“ kontroloval.

„Ak chceš zo mňa urobiť hlupaňa, tak s tebou nechcem počítať.“

„Ospravedlňujem sa. A čo to rozdeliť na štyri dni? Bude to lepšie?“

„Áno. Tak si to predstavujem.“

„Vidíš? Viem robiť kompromisy.“

„To sa ukáže. Vieš, že týmto dohadovaním sme práve stratili vzácny čas, ktorý sme mohli stráviť pri štúdiu?!“

„Ty sa chceš dnes ešte venovať matematike?“

„Som unavená. Už nechcem počítať.“

„Tak čo tá pripomienka o čase?“ vyzvedal Félix.

„Že by sa dal využiť aj lepšie, keď ma nebudeš skúšať?“

„Pochopil som. Som excelentný v časovom manažmente.“

„O tom nepochybujem. Ale bolo by lepšie, keby si nechválil sám seba.“

„Falošná skromnosť nie je mojou silnou stránkou. Mám dva veľké doktoráty z prírodných viet, z biológie a chémie. Oba som skončil s červeným diplomom v prvej päťke študentov. Čoskoro budem pracovať na svojej docentúre.“

Zoe takmer vypadol telefón z ruky. Dva veľké doktoráty?! Ona sa zmohla len na jeden malý. Ester mala pravdu. Boh jej poslal do cesty spolužiaka, aby skrotil jej pýchu.

„To ti gratulujem,“ ovládla nevôľu.

Závisť jej bola cudzia, ale mrzelo ju, že nedokázala aspoň polovicu z toho, čo on. Nesmie sa tak rúhať. Prišiel do jej života, aby jej pomohol.

„Ďakujem. Idem si urobiť prípravy na vyučovanie na celý týždeň,“ ukončil ich konverzáciu.

„Ja tiež. Maj sa,“ rozlúčila sa.

Odpoveďou bol palec hore, čo znamenalo, že už sa v ten deň neozve.

Zoe do neskorého večera stihla všetky prípravy na celý nasledujúci týždeň. Dlho odolávala nutkaniu pozrieť sa do zbierky, aby získala pred Félixom náskok. Pokušenie bolo priveľké, ale nepoddala sa.

Poslušne začala počítať až v nedeľu po raňajkách. Prvé príklady boli celkom jednoduché. Stihla by ich viac, keby chcela, ale neporušila dohodu.

Držala sa Félixovho pripraveného plánu. Radšej venovala väčšiu pozornosť kontrole. Nechcela, aby chyby objavil Félix.

Až večer si spomenula, že sa nedohodli na presnom čase, kedy si budú vymieňať riešenia. Musela sa prihlásiť a počkať, kedy jej ich pošle, aby nemeškala. Úlohy jej pristáli v schránke o siedmej, keď už ani nedúfala, že sa ich dočká. Obratom mu poslala svoje. V dvoch cvičeniach použil iný postup ako ona, ale inak rozmýšľali veľmi podobne. S tým rozdielom, že si rada zjednodušovala veci.

„Veľmi dobre zvládnuté, ale nepoužila si správny vzorec.“

„Vytvorila som nákres a z neho som odvodila riešenie.“

„To ale nie je odsúhlasený spôsob.“

„Chcem to mať tak, ako to je.“

„Keď si to praješ vypočítať nesprávne.“

„Ani ty si nerozpísal postup na úpravu rovnice zo všeobecnej na stredovú.“

„Údaje sú jasne viditeľné z rovnice, nepotrebuješ prevod.“

„Ale profesor to riešil takto, takže ani ty si sa nedržal návodu.“

„Ale môj postup nie je nesprávny, len je skrátenejší.“

„Vieš čo. Toto nebude fungovať. Ty mi budeš opravovať aj dobré riešenia, ktoré nebudú podľa tvojich predstáv a ja budem strácať čas prepisovaním. Nepotrebujem, aby si ma zneistil. Bude lepšie, keď budeme počítať každý sám. Skončili sme.“

„To si vždy takáto citlivá na kritiku?“

„Ozval sa ten pravý.“

„Asi sme nezačali najlepšie.“

„Začali sme najhoršie ako sa dalo a vždy skončíme pri hádke.“

„Dobre tak som trochu panovačný, tvrdohlavý a kritický.“

„Len trochu?!“

„Myslel som si, že to si si priala. Upozorniť na chyby a nie potľapkať po pleci, ako super to máš vypracované?!“

„Chcela, ale ten spôsob, akým to robíš, ma vytáča.“

„Asi ti rozumiem. Pokúsim sa krotiť kritické komentáre.“

„Ďakujem. Nič viac nechcem.“

Krotenie neznesiteľnej povahy prebiehalo pomaly. Jeho hodnotenie práce často zahrňovalo slovné pripomienky. Máš to zle. Ako to, že to nevieš? Veď je to ľahké. Aj moji žiaci by to zvládli lepšie.

Zoe sa snažila ovládať a zo začiatku len škripala zubami. Na tretí deň sa neudržala a vybuchla s výčitkami, že sa vôbec nevie správať. Toto nebolo hodnotenie, ale ponížovanie. Ak sa takto správa aj k študentom, tak ich ľutuje. Ukončila ich vzájomnú spoluprácu po druhýkrát, na štvrtý deň mu neposlala, čo vyriešila. Na správy mu vôbec neodpovedala. Bola len krôčik od toho, aby ho zablokovala, ale zatiaľ to neurobila.

Druhú šancu už dostal a napriek tomu sa nepoučil. Vedela, že zmeniť niekoho správanie nie je také jednoduché. Obyčajní ľudia dokážu vycítiť, keď niekoho urazia, ale u Félixu sa zdalo, že to, čo mu pridali na inteligencii, to stratil na emóciách.

Nakoniec to na druhý deň ráno nevydržala a napísala mu. Nechcela prísť o jeho spoluprácu. Chýbal jej jeho dohľad, nemohla byť bez jeho pochvaly. Nie všetky poznámky k jej práci boli zlé. Už si bez jeho uistenia, že jej riešenia sú správne, nevedela predstaviť večer. Spalo sa jej oveľa lepšie.

„Ospravedlňujem sa. Nemôžem byť bez tvojej kontroly,“ napísal jej skôr, než svoju správu dokončila.

Dlhý text plný výčítiek, ako sa nevie správať, vymazala.

„Ani ja nie. Ale môžeš sa zdržať komentárov, ktoré naznačujú, že som hlúpejšia než tvoji študenti? Urážaš ma,“ posťažovala sa.

„Môžeš mi povedať, ktoré to sú?“

„Napíšem ti zoznam,“ zažartovala.

„Ďakujem,“ bral to vážne. „Nehovorím len o tom zozname. Som ti vďačný, že si mi odpustila. Prosím ťa, aby si to so mnou nevzdala. Sľubujem, že sa polepším.“

Zoe sa usmiala: „Pred cieľom sa nevzdávam. Do štátnic sa snád' navzájom nepohryzieme.“

„Verím, že to so mnou vydržíš.“

„Uvidíme.“

„Zvládneme to... spolu,“ uistil ju Félix.

Posledné slovo sa jej páčilo. Pomoci sa jej dostávalo zriedka, nemohla si dovoliť odmietnuť žiadnu, najmä nie pre pár nešťastne napísaných fráz. Rozhodla sa dať Félixovi ďalšiu šancu a spoľahnúť sa na jeho slovo. Ticho sa modlila, aby jej dôveru nesklamal.

KAMEŇ ÚRAZU

Ich prvá cesta v budove fakulty prírodných vied viedla ku kávovaru, potom na katedru matematiky na sekretariát, aby tam nechali domáce práce. V stupňovitej učebni ju čakalo prázdne miesto po Ester. Nemohla prísť, lebo jej najlepšia kamarátka sa vydávala.

„Budeš sedieť sama?“ opýtal sa Félix.

„Áno. Spolužiačka neprišla. Niečo má,“ prehodila Zoe usádzajúc sa.

„Môžem si prisadnúť?“ opatrne vyslovil požiadavku.

Vzhliadla k nemu, preskenovala ho pohľadom s nadvihnutým obočím, či to myslí vážne. Nakoniec mu uvoľnila sedadlo pri sebe a posadila sa na okraj. Aby zakryla rozpaky, urobila si miesto pre seba a rozložila si po stole veci na oddelenie ich častí.

Prítomnosť Ester vnímala počas prednášok len okrajovo, keď sa prudko pohla alebo sa nervózne mrvila. Väčšinou sa plne sústredila na výklad profesora. Dnes však vnímala každé nadýchnutie suseda vedľa seba, čo ju trochu rozptyľovalo. Ale algebra bola jeden z jej najobľúbenejších predmetov, takže svoju nepozornosť čoskoro prekonala.

Cez obednú prestávku si všimla, že Félix je akýsi nesvoj. Mala na jazyku, že sa ho opýta, čo sa stalo, ale nestihla. Začal sám.

„Nerozumiem tej Hornerovej schéme.“

Prebehla po ňom prekvapeným pohľadom, ale ihneď sa ovládla. Nechcela, aby sa cítil ešte horšie. Naklonila sa k nemu, aby ich nikto nepočul.

„Vysvetlím ti to, ale poďme von.“

Nepotrebovala mu to povedať dvakrát. Veľmi rád s ňou išiel. Ani jeden z nich nechcel, aby ich niekto počul. Sadli si v parku na lavičku tak, aby neboli ľuďom na očiach.

Zoe otvorila poznámky z minulého roka, ktoré mala v rovnakom zošite a vysvetľovala metódu podľa videa. Félix ju počúval so zamračeným výrazom, ktorý sa mu postupne vyjasňoval.

„Prečo to nevysvetlil takto? Keby som ja učil študentov ako on, tak by ani jeden nič nepochopil,“ rozčúlil sa nakoniec.

„Neviem. Aspoň nie som sama, kto si musí vyhľadávať videá na internete, lebo občas ich vysvetleniu nerozumie.“

„Mne sa to stalo prvýkrát.“

Zoe si založila ruku v bok: „Aspoň raz si mohol byť kolegiálny a zahryznúť si do jazyka.“

„Prepáč. Stále mám potrebu obhajovať sa.“

„Predo mnou sa nemusíš. Keď sa pomýliš, aspoň viem, že si človek a nie umelá inteligencia.“

„Umelá inteligencia sa ani zďaleka nevyrovná ľudskej a ešte dlho jej nedokáže konkurovať.“

„Veľmi dobre vieš, ako som to myslela.“

Zoe sa nepokojne pomrvila. Už hodnú chvíľu jej trýpol chrbát od neustáleho sedenia.

„Podme sa prejsť,“ navrhla.

„Kam chceš ísť? O pár minút sa nám začne prednáška. Nezájdeme ďaleko.“

„Len si potrebujem natiahnuť nohy,“ priznala polovicu problému a vstala.

Opatrne sa prešla okolo lavičky a potriasla končatinami. Urobila pár drepov, aby si uvoľnila svaly okolo chrbtice.

„Bolí ťa chrbát?“ všimol si Félix.

„Trochu. To prejde,“ ubezpečila ho.

„Posaď sa. Pomôžem ti.“

Nadvihla obočie a ostražito sledovala, čo chce robiť. Pomaly sa vedľa neho posadila. Prehodil si nohu, aby sedel na lavičke obkročmo.

„Nie takto. Posuň sa celá na lavičku chrbtom ku mne tak, aby si mala pokrčené nohy.“

Vyslovil zvláštne požiadavky, ale poslúchla.

„Vlasy dopredu.“

Nepočkal, než splní prianie, odhrnul jej ich sám. Na koži jej naskočili zimomriavky, keď sa dotkol jej pliec. Zdalo sa jej, že ju pohladil. Jej ruky putovali dozadu, kde jej ich opatrne vystrel a potiahol. Pocítila malé puknutie, potom druhé.

Náhle uvoľnenie spôsobilo slabosť v jej chrbte, až sa musela o neho oprieť. Félix ovinul ruky okolo Zoe, aby nespadla. Obzrela sa ponad plece.

„Ďakujem,“ usmiala sa na záchrancu.

V tej chvíli zabudla, čo chcela povedať. Sklonil sa k nej, až sa ich nosy dotkli. Dva pohľady sa stretli a skúmali sa navzájom. Jeho chrbát ju zohrieval. Náhlý záujem bol viac než príjemný.

„Hneď sa posuniem,“ zachraňovala situáciu.

„Zostaň tak,“ prehovoril súčasne s ňou.

Zhoda vyvolala na ich perách úsmev, ktorý si vymenili. V skutočnosti sa Zoe nechcelo pohnúť. Veľmi dlho necítila blízkosť druhého človeka. Ani netušila, ako jej to chýbalo, kým sa neocitla pri Félixovi. Na cirkevnej škole vládol prísny rád a mníšky udržiavali odstup. Jediná kamarátka, ktorú mala, sa odsťahovala cez polovicu Slovenska, keď sa vydala. Ich kontakt sa obmedzil na písomný. A Ester nebola práve prítulný typ človeka. Na začiatku sa v nej mýlila, tak ako zle odhadla aj Félix. Niekoľko desiatok správ za posledný týždeň nejavilo známky toho, že by sa až tak zblížili. Ale osobné stretnutie ju presvedčilo o opaku. Začínali si rozumieť, čo prirodzene prinieslo otázku. Prečo by nemohli byť priatelia?

„Félix?“ oslovila ho, ale vlastne ani nevedela, ako sa ho to má opýtať.

„Vidím na hodinky. Už je čas ísť,“ oznámil jej zbytočne.

Hnevala sa na čas a na prerušenie. Chcela s ním prebrať, čo ju trápilo. Bude to musieť počkať do ďalšej prestávky. Poslušne vstala a oprášila si nohy, než sa pohla. Zastavila ju jeho ruka.

„Ďakujem, že si mi pomohla.“

Zoe vrhla pohľad na jeho ruku, ktorá držala jej zápästie a potom sa vrátila k jeho očiam.

„Kamaráti si vždy pomáhajú,“ načala tému, v ktorej plánovala pokračovať neskôr.

Na chvíľu sa zarazil, ale potom sa usmial: „Áno, pomáhajú si.“

Vrátili sa do učebne a zaujali svoje miesta. Prvýkrát sa nevedeli dočkať prestávky viac než ďalšieho bloku vyučovania, ktorý sa vliekol.

Ďalšiu prestávku strávili porovnávaním poznámok a naťahovaním sa o papiere. Nevedeli sa dohodnúť, koho zošit použijú ako vzor a kto ich bude kontrolovať. Nakoniec Zoe ustúpila. Ako hovorievala Ester:

„Chlap musí mať navrch, inak je zle.“

„Začnem od konca, ak dovolíš. Budem si dopisovať, čo mi chýba. Nie že mi budeš čmárať do poznámok perom,“ varovala Félix.

Rozosmial sa a podpichol ju: „Budem to opravovať červeným perom ako písomku.“

Štuchla ho lakťom pod rebro: „Len si to skús a ja ti na každú stranu dokreslím ružový kvietok.“

„To by si neurobila,“ uistil ju.

„Ale urobila,“ varovala ho.

„Máš vôbec ružové pero?“

„Nemám, ale to je len drobný detail,“ zasmiala sa, že zabudla na praktickú stránku vyhrážky.

Nakoniec jej radšej vzal peračník, aby nemohla uskutočniť pomstu. Vedľa neho položil svoj, nechal si len ceruzku. Nechcel ju provokovať. Pre naťahovanie toho veľa nestihli, ale do učebne sa vracali s takou dobrou náladou, akú nikdy v škole nemali. Nielen preto, že ich čakal posledný blok.

Len čo sa s nimi profesor rozlúčil a pozbierali si veci, vrátili sa na svoju lavičku a dokončili kontrolu poznámok. Humor ich prešiel. Ďalší týždeň ich čakala posledná prednáška a začínalo sa skúškové obdobie prvým zápočtom.

Aj keď sa obaja ponáhľali domov prepisovať poznámky, lúčilo sa im veľmi ťažko. Osobný kontakt bol predsa len lepší.

„Nezostaneme ešte a nevypočítame pár kapitol zo zbierky?“ lákal ju Félix.

„Ty ešte vládzeš?“ opýtala sa prekvapene Zoe.

„Dnes nie som taký unavený ako zvyčajne. Ale ak si ty unavená, tak...“

„Dnes ani nie,“ prerušila ho, aby nepokračoval.

„Ak sa neponáhľaš, tak by sme ešte chvíľu mohli počítať, hlavne príklady na tú Hornerovu schému. Nech si overím, či ju budem vedieť použiť aj v praxi.“

„Môžeme,“ súhlasila Zoe.

Niekoľko zadaní vypracovali plece pri pleci, až dospeli k symbióze, že výpočet ukončili takmer naraz. Félix hneď pochopil princíp metódy a veľmi rýchlo ju aplikoval na všetko.

Zoe sa vystrela, pomrvila a podala mu svoje výpočty.

„Myslím si, že na dnes už stačilo.“

„Môj chrbát má definitívne dosť,“ priznala.

„Prepáč. Zabudol som naň,“ pohladil ju po krížoch.

Odtiahla sa: „To je v poriadku. Doma si ľahnem, oddýchnem a prejde to.“

„Bolieva ťa často?“

„Len občas, keď som napätá ako struna.“

„Dúfam, že som to nespôsobil ja. Nemal som si k tebe sadnúť, asi by si radšej...“

Chytila ho za ruku: „Nie. Som rada, že si sedel pri mne.“

„Aj ja som rád...“ odpovedal jej automaticky, ale hneď sa opravil: „inak by som niektoré veci nevedel.“

„Prišiel by si na to časom aj sám,“ ubezpečila ho mávnuc dlaňou.

„Už budem musieť ísť,“ hovoril viac sebe než jej, ale nehýbal sa.

„Aj ja by som už mala ísť,“ zopakovala jeho repliku, ale nepohla sa z miesta.

Stisol jej ruku: „Tak sa maj.“

Len veľmi nerada ho opúšťala: „Aj ty sa maj pekne.“

Nakoniec sa ich dlane predsa oddelili, tak ako aj ich telá sa od seba vzdŕaľovali. Pri autách sa ešte obzreli a venovali si dlhý pohľad. Dal jej prednosť na parkovisku, aby vyšla ako prvá a zamával jej na rozlúčku, než sa stratila v premávke.

ULTIMÁTUM

Pomaly sa vracala na internát a snažila sa nepozorovane prešmyknúť popri vrátnikovi.

„Tvoje oblečenie radšej nebudem komentovať.“

Od ľaku až nadskočila. Matka predstavená prehovorila na ňu skôr, než sa vynorila z tieňa chodby. Zoe musela rýchlo ukryť emócie do najhlbšej škatuľky, ktorú si pre tieto prípady vytvorila. Mimovoľne si potiahla sukňu nižšie. Prehltla poznámku, ktorá sa jej drala na jazyk.

„Podme do mojej kancelárie,“ matka predstavená prehodila ponad plece a vykročila.

Mníška sa nepotrebovala presvedčiť, či ju nasledovala. Neposlúchnuť znamenalo trest, ktorý žiadna podriadená nechcela riskovať. A keď si dala tú námahu, že prišla osobne až do internátu a čakala na ňu, Zoe musela vykonať niečo veľmi zlé. Na nič si však nevedela spomenúť. Za svoje oblečenie už potrestaná bola a musela si na sukne našiť lemy, aby ich o pár centimetrov predĺžila. Mohla ich nosiť len mimo vyučovania, aby ju žiaci nevideli. Modrú minisukňu, ktorú si obliekla špeciálne kvôli Félixovi, nechala ako jedínú v pôvodnom stave v prípade, že by niekedy stretla muža, na ktorého bude chcieť urobiť dojem. Chcela sa cítiť žiadúca. Slová nadriadenej nahradili jej radosť hanbou. Sklopila pohľad do zeme a nasledovala ju.

Len čo sa sestra Rachel usadila za stôl, Zoe ju napodobnila.

„Nedovolila som ti posadiť sa,“ prehovorila ostro, kým sa prehrabávala v papieroch.

Zoe vyskočila, zastala pred stolom a zopla ruky v tichej modlitbe. Pátrala v pamäti, čo zlé mohla spáchať, že si zaslúžila také zaobchádzanie.

„Mám tu tvoje študijné výsledky,“ vytiahla spodný papier z veľkej kopy.

„Snažím sa ako viem, ...“ začala, ale ihneď stíchla pod prísny pohľadom mníšky.

„Ešte mi skáčeš aj do reči?!“ prebehla po nej odsudzujúcim pohľadom.

„Prepáčte,“ šepľala Zoe a sklopila oči k zemi.

„Že sa obliekaš nevhodne, to ešte v rámci normy tolerujem. Si mladá a potrebuješ sa nájstť. Že hovoríš bez vyzvania aj na to som si už zvykla a som ochotná ti to odpustiť. Ale podvádzanie pri úlohách ti tolerovať nebudem.“

Zoe zbledla, ale zahryzla si do jazyka, aby sa nezačala obhajovať skôr, než matka predstavená skončí.

„Prečo je na práci meno iného študenta?“

Zoe si vydýchla, keď zistila o čo ide: „Nie je to tak, ako to vyzerá, matka predstavená. Je to niečo, čo sme mali vypracovať vo dvojiciach. Každý z nás urobil svoju časť a potom sme ju spojili do jedného dokumentu, ale je jasne vidieť, kto čo spracoval. Nikdy by som nechcela byť zlým vzorom pre svojich žiakov. Podvádzanie nemám v povahe a nepotrebujem ho. Som druhý najlepší študent v ročníku.“

„Tvoja pýcha mi tiež robí starosti. A preto budeš doučovať slabších žiakov, ktorí zaostávajú, aby si sa vrátila na správnu cestu.“

„Veľmi rada by som pomohla, ale začína mi skúškové obdobie. Potrebujem sa učiť.“

„Je to len hodina a pol. Budeš mať dosť času na prípravu.“

„Prosím vás. Nechcem si pokaziť hodnotenie...“

„Môjmu nariadeniu sa neodporuje. Keď poviem, že budeš doučovať, budeš doučovať. Rozpis už visí na nástenke. Kópiu ti odovzdávam. A do konca týždňa ťa chcem vidieť na každej večernej bohoslužbe.“

Zoe si ako námesačná prebrala papier od matky predstavenej, ale ani sa naň nepozrela. Sústredila sa na to, aby premohla slzy, ktoré sa drali von. Konečne našla niečo v čom vynikala a chceli jej to vziať. Povedať, že to nie je fér, by bolo v tejto chvíli málo. Neodvážila sa protestovať, aby jej nepridali ďalší trest.

„To je všetko. Môžeš ísť,“ prepustila ju.

Zoe sa zvrtila na päte a bez pozdravu odišla. Keby prehovorila, neovládla by sa. Za dverami sa dala na útek do svojho útočiska. Nedbala na to, koho míňala, nikomu neodpovedala na pozdrav, ani na otázku: „Čo sa stalo? Čo urobila?“

Vbehla do izby. Prudké buchnutie dverí za chrptom spustilo lavínu. Oprela sa o drevený vchod, zviezla sa dole po zárubni, zvesila hlavu do dlani a rozplakala sa.

Trvalo jej niekoľko dlhých minút, než dokázala ovládnuť smútok, aby mohla premýšľať. Podišla k posteli, kľakla si a uprela oči k nebu: „Bože, až tak som sa neprevinila, aby som si zaslúžila takýto trest. Vieš, že troch najlepších študentov čaká po skončení štúdia pobyt v zahraničí na prestížnej univerzite, kde sa zúčastnia konferencií a naučia sa lepšie pracovať s problémovými žiakmi. Nie je to len moje sebecké želanie byť najlepšia. Viem, že by som sa pre takúto vec nemala modliť, ale prosím ťa o pomoc. Nemám nikoho, kto by mi pomohol.“

„Félix,“ rozsvietilo sa jej v hlave.

Uvedomila si, aká je nespravodlivá. On jej predsa poslal do cesty niekoho, kto jej môže pomôcť. Neváhala ani chvíľku, rýchlo z tašky vyhrabala mobil a napísala mu: „Pridali mi povinnosti, tento týždeň nebudem stíhať pripravovať sa. Nerada ťa o to žiadam, ale nemohli by sme si rozdeliť príklady a potom si ich navzájom vymeniť?“

Odpovedal jej hneď: „To ma mrzí. Pravdaže. Pomôžem ti, ako budem môcť. Ty sa sústreď na prvú polovicu na tie jednoduchšie úlohy a ja si vezmem tie ťažšie. Ak nebudeš niečo vedieť, urobíme si videohovor a vysvetlím ti to.“

„Ďakujem. Neviem, čo by som bez teba robila.“

„Hlavne nebuď smutná. Spolu všetko zvládneme.“

„Dôverujem ti.“

„Mám ťa rád. Kiežby som ťa mohol objať.“

Telom jej prešlo príjemné teplo, ktoré sa usadilo na mieste, kde tvrdili, že sídli ľudská duša. Cítila, že jej horí tvár. Nevedela, čo mu má na to odpovedať. Naľukala: Kiežby som ťa tiež mohla objať. Ale bez odoslania to zmazala. Napísala: Kiežby som... Nedopísala. Po písomku sa aj toho zbavila.

„Ďakujem. Aj ja teba,“ napísala a odoslala, než si to rozmyslí.

„Môžem ti večer zavolať?“ požiadal po dlhšej prestávke.

„Večer nemám čas. Musím splniť želanie matky predstavenej,“ odpísala.

Vynadala si za chladný tón odpovede.

„Aha, tak prepáč. Už ťa nebudem otravovať.“

Rýchlo písala: „Neotravuješ ma, len musím byť na omši.“

Skôr, než sa správa odoslala, Félix sa odhlásil. Zoe verila, že si ju prečíta skôr, než bude musieť odísť na omšu. Rýchlo sa prezliekla do šiat s rukávmi dlhými až po zem. Nechcela budiť pohoršenie. Potom si sadla k úlohám. Nedokázala sa však sústrediť. Stále kontrolovala, či Félix videl jej správu. Prešla len to, čo vypočítali spolu. Stihla málo, než sa musela ponáhľať na omšu do neďalekého kostola. Čas, kedy sa Félix naposledy prihlásil sa predlžoval a do jej odchodu sa už znova neobjavil.

Snažila sa počúvať kázeň farára, ale nedokázala sa sústrediť. Jej myšlienky patrili Félixovi. Prečo tak rýchlo ukončil ich konverzáciu? Prečo sa už nevrátil? Čo takého povedala? Čo si myslel? Osvietilo ju svetlo poznania až pri záverečných modlitbách. Povedala mu, že musí splniť želanie matky predstavenej.

Ach, čo to urobila? Musel si myslieť, že bola na bohoslužbe v kláštore s ostatnými mníškami. Vyznelo to, akoby bola novicka. Nechcela mu klamať. Keby jej lož neskôr odhalil, nahneval by sa. A čo je horšie, skončila by v pekle. Ale nemusela spomínať matku predstavenú. Ako mu má vysvetliť svoju situáciu? Po vzájomnom pokoji a láske počkala, než sa všetci rozídu, aby bola medzi poslednými, čo sa vzdialia. Potrebovala vylepšiť mienku vedúcej kláštora, pokúsiť sa zmierniť trest.

Po návrate na internát riešila druhý problém. Mrzelo ju, že sa Félix stále neprihlásil na profil. Ale upokojovala sa tým, že sa určite venuje počítaniu, aby dodržal slovo. Bola v pokušení vymazať pôvodnú správu, ktorú ešte nevidel, lebo mohla spôsobiť ešte väčší zmätok, ale napokon si to rozmyslela.

„Učím v súkromnej cirkevnej základnej škole, ktorú vedie matka predstavená. Nie som mníška ani novicka,“ vysvetlila situáciu v ďalšej správe.

Nechala si zapnuté upozornenia, aby počula, keď jej odpíše. Po chvíli čakania sa pobrala k úlohám. Dnes ich musela aspoň zopár vypočítať. V nedeľu ju čakali prípravy nielen na vyučovanie, ale aj na doučovanie. Nedúfala, že by sa vtedy dostala k matematike.

Pohľad je blúdil ku komunikačnému prostriedku, akoby ho hypnózou dokázala prinútiť ozvať sa. Stihla asi štvrtinu práce, než jej sadla na viečka únava.

Na chvíľu sa vystrela na skriptá, aby dopriala unaveným očiam oddych. Nemala si zvoliť takú pohodlnú polohu. Cítila, že ju zmáha spánok. Chcela otvoriť oči, ale volanie ríše snov sa ukázalo byť silnejšie. Jej unavené telo a myseľ sa nechalo zlákať na sľub, že to bude len na chvíľu. Podarilo sa jej zaspáť.

SLZAVÉ ÚDOLIE

Zoe sa zobudila s úsmevom na tvári do slnečného rána. Sníval sa jej krásny sen s anjelom, ktorý drží nad ňou ochrannú ruku. Opakoval jej, že všetko bude v poriadku. Pohľad na hodinky jej oznámil, že vstala veľmi zavčasu a stihne vypočítať aspoň jednu kapitolu. S chuťou sa do nej pustila. Veľmi rýchlo jej zadania ubúdali a riešenie pribúdalo. Zvonenie budíka takmer prepočula. Rýchlo ho vypla a v hlave už kalkulovala, že keby vstávala takto skoro ráno, mohla by stihnúť aj katastrofický plán.

Nafotila riešenia, aby ich poslala Félixovi. Keď sa prihlásila, čakala na známe pípnutie oznamujúce príchod novej správy. Srdce jej poskočilo, keď sa oznam opakoval trikrát. S úsmevom ťukla na ikonku aplikácie. Stratil sa tak rýchlo, ako sa objavil. V skupinovom chate sa pýtali na počítania. Poslala im, čo stihla. Druhá správa bola od Ester s fotkami zo svadby. Preletela rýchlo obrázky bez väčšieho záujmu. Jej sklamanie sa dalo krájať. Odolávala nutkaniu, ale napriek tomu ťukla na Félixovo meno. Zistila len toľko, že jej správu nevidel ani sa neprihlásil. Opakovala si, že sa dá na neho spoľahnúť. Verila, že sľub dodrží.

Keď sa jej do pondelka nezval, začala sa báť, že sa mu niečo stalo. Jej podozrenia, že zostala na skúšku sama, práve vo chvíli, keď zistila, že druhá, tretia a všetky ostatné kapitoly boli plné dôkazov, boli zrazu druhoradé. Modlila sa ráno aj večer, aby jej napísal a dal vedieť, že je v poriadku. Každú voľnú chvíľku trávila nad dôkazmi a kropila papiere slzami. Nevediac, či viac plače nad hroznými cvičeniami alebo nad obavami o Félixu.

V utorok ráno to už nevydržala. Odhodlala sa k zúfalému kroku a napísala Ester.

„Máš ešte kontakt na bývalú kolegyňu z Oravy?“ opýtala sa hneď.

„Mám. Prečo?“ vyzvedala Ester.

„Nemohla by si sa jej opýtať na Félixu?“

„Nie. Nemohla. Nebudem na nového spolužiaka vyzvedať,“ ohradila sa Ester.

„Prosím. Potrebujem len vedieť, či je v poriadku. Už dva dni sa mi nezval.“

„A nenapadlo ti, že sa proste na teba vykašľal?“ ťala Ester do živého.

„To by mi neurobil,“ bránila ho.

„Ale urobil. Že si to ty, idem jej hneď napísať, aby si sa o neho zbytočne nebála.“

Zoe čakala niekoľko hodín, než jej Ester volala aj s novinkami.

„Presne, ako som si myslela. Félix je živý, zdravý, usilovne pracuje a počíta.“

„To mi odlahlo,“ vydýchla si Zoe.

„Uľavilo sa ti, že sa na teba vykašľal? Ja by som radšej chcela počuť, že leží v nemocnici s dolámanými rukami a rozbitým telefónom, ako to, že na mňa chlap zabudol.“

„Ester, nerúhaj sa. Ako môžeš niekomu priať niečo zlé?“

„Ja mu to neprajem. Ja by som mu urobila niečo hnusné, keby sa ku mne správal tak ako k tebe.“

„Ďakujem za všetko,“ Zoe zastavila jej reč.

„To ja som ti vďačná. Bez teba by som túto školu nedala.“

„Večer ti pošlem ďalšie príklady,“ uistila ju Zoe o pomoci.

„Nehovorím to kvôli tomu. Si skvelá. A nezaslúžiš si, aby s tebou niekto takto zaobchádzal. Nemôže byť ako počasie. Jeden deň mu na tebe záleží a ste priatelia a druhý deň ti ani len nenapísať. Tieto hry nech hrá s niekým iným.“

„Prosím ťa. Netráp ma,“ šepľala Zoe potichu.

„Prepáč. Už nepoviem ani slovo. Rovno mu jednu vrazím, keď ho stretnem. Priprav sa,“ zastrájala sa Ester.

Za iných okolností by Zoe Ester karhala za to, čo povedala, ale nahnevané slová jej vyrazili dych. Položila telefón bez pozdravu. Ako jej mohol sľúbiť pomoc a nedodržať slovo? On ju nepotrebuje, tak ich dohoda padá? Ako mníška, či novicka si musí poradiť sama? Ako môže jeden deň hovoriť, že je jeho kamarátka a druhý deň mu nechýbať? Netrápi ho, čo sa s ňou deje, nemá obavy, či to zvládne? Ako môže porušiť sľub, ktorý dá žene, ktorej tvrdil, že mu na nej záleží? Ale najviac sa hnevala na seba, že mu dovolila, aby sa dostal k nej tak blízko, že jej dokázal ublížiť. Keby zostal len jej spolužiakom, jeho správanie by sa jej nedotklo.

Opakovala si, že mu krivdí. Možno má veľa práce, či nejaké iné problémy. Snažila sa nestratiť vieru, že jeho odmlčanie sa má iné dôvody, než to, že mu na nej prestalo záležať.

V stredu večer opustil ich spoločnú skupinu a o vieru prišla. Ronila krokodílie slzy nad zadaniami, ktoré jej tancovali pred očami a málokedy dávali zmysel. Keď sa jej podarilo niečo vyriešiť, snažila sa nájsť stratenú radosť, ale bez úspechu. Félixov odchod prebudil v nej pochybnosti o sebe. Možno nie je pre neho dosť dobrá. Možno si povedal, že ju precenil. Zrejme nemá žiadny prínos pre jeho počítanie. Dôkazy jej nikdy nešli, takže mu vlastne nemala s čím pomôcť. Iba by ho zdržovala, keby jej musel niektoré veci vysvetľovať.

„Tentokrát tú skúšku asi nedám,“ plakala Zoe vo štvrtok večer Ester do telefónu.

„Nakopem ho do...!“ vyštekla Ester.

„Ester...“ napomenula ju Zoe celá červená.

„Chcela som povedať do zadnej časti tela, ale keď tak nad tým premýšľam, tak aj tam, kam si myslela.“

„No tak...“

„Čo? Chlap, ktorý donúti pochybovať o sebe ženu ako si ty, si nič iné ani nezaslúži. Nevieš, čo by som bola ochotná obetovať, aby som dokázala to, čo ty.“

„Dokážeš viac vecí než ja. Štúdium nie je všetko.“

„To nie je pravda. Ale to nie je dôležité. Urob mi láskavosť a už nikdy o sebe nepochybuj. Ani kvôli matke predstavenej, ani kvôli chlapovi.“

„Pokúsím sa,“ sľúbila Zoe neisto. „Ale cítim sa taká hlúpa.“

„Vitaj v klube. Ja sa tak cítim pred každou skúškou z čohokoľvek.“

„Ako s tým bojuješ?“

„Mám skvelú kamarátku, ktorá je môj oporný bod a pripomína mi, že všetko zvládnem.“

„Ďakujem.“

„Vypočítam čo viem a pomodlím sa k Svätej Rite, aby som si vytiahla otázky, ktoré viem.“

Zoe sa prvýkrát za celý týždeň zasmiala: „Ty si číslo, Ester.“

„Ak si môžem vybrať ktoré, tak chcem byť sedmička.“

„Pre mňa si jednotka.“

„To si ty a obe to byť nemôžeme. A padaj sa už učiť.“

„Rozkaz. Utekám.“

Zoe sa cítila aspoň trochu lepšie, a tak sa rýchlo pustila do úloh, než ju dobrá nálada prejde. Snažila sa nemyslieť na nič iné, len na svoj plán, čiastkové ciele a hlavne na ten hlavný cieľ vyriešiť a naučiť sa, čo najviac. Podarilo sa jej svoj smútok odložiť do škatuľky ku svojim ostatným pocitom, ktoré skrývala pred matkou predstavenou a občas aj sama pred sebou. Bude sa nimi zaoberať neskôr po skúške. Vtedy bude čas vyrovnať sa s pocitmi a zmieriť sa s tým, čo je nevyhnutné.

Večer pred skúškou si ju dala zavolať matka predstavená.

„Prepáčte, sestra Rozália, nemohlo by to počkať hodinku? Ešte pár príkladov som si neprešla.“

„Vedúcu kláštora nemôžete nechať čakať a dlho vás určite nezdrží.“

Zoe neochotne, ale predsa len vstala a nasledovala mníšku. Prekvapilo ju, že ju nevedie do hlavnej kancelárie, ale do kaplnky. Len čo vošla, prežehnala sa.

„Tretia rada vpravo,“ mníška oznámila Zoe, kam sa má posadiť.

Zoe sa presunula na dohodnuté miesto v dobrej viere, že to bude mať rýchlo za sebou. Čoskoro sestra Rachel vyšla zo spovednice a namierila si to rovno k nej.

„Najradšej by som ťa poslala na spoveď, ale chcem ti prejaviť dôveru, že mi povieš pravdu.“

„Nebudem klamať,“ sľúbila Zoe, ale nervózne žmolila v rukách spevník, ktorým si krátila chvíľu čakania.

„Spáchala si hriech?“

„Áno. Niekoľko. Nevhodne sa obliekam, občas ma ovláda pýcha, mám nepekne myšlienky o ľuďoch.“

„Tak som to nemyslela,“ mníška ju prešacovala očami.

„Na písomke som nepodvádzala, úlohy, ktoré bolo treba odovzdať, som sama počítala,...“

„To sme si už ujasnili. Pýtam sa na tvoj vzťah s profesormi.“

„Občas v duchu o nich nepekne rozmýšľam, ale inak vždy slušne pozdravím, moje správanie sa nedá vyhodnotiť ako nevhodné.“

„Takže sa nedeje nič neslušného medzi tebou a vyučujúcim?!“

Zoe cítila, že jej horí tvár. Akoby matka predstavená vedela čítať myšlienky, akoby bola na katedre, keď stretla Walkera. Ale ako mohla vedieť...? V hlave sa jej rozsvietilo. Že jej to nenapadlo skôr. Vedela každý detail o jej živote na katedre, lebo tam mala svojho špeha.

„Nič nevhodné sa medzi mnou a vyučujúcim nedeje. Raz sme sa zrazili vo dverách s mladým doktorandom a došlo k nedorozumeniu. Nič viac.“

„To mi odľahlo. Nezabudni na svoj sen. Bola by som nerada, keby si sa ho vzdala pre muža. Muž pre ženu vybuduje rozprávku a dovolí jej v nej chvíľu žiť, kým ju nevyženie pre inú. Zostanú len spomienky, oči pre plač a zničené sny.“

„Matka predstavená...“ oslovila ju, ale vlastne ani nevedela, čo jej chcela povedať.

Ešte nikdy sa takto neotvorila. Zoe takmer cítila bolesť, ktorá sa za tými slovami skrývala.

„Som rada, že ty si si už zvolila cestu a nedovolíš nikomu, aby ťa z nej zviedol.“

Matka predstavená sa krátko dotkla jej ruky, aby zastavila jej slová, potom vstala. Než sa abatiša pobrala preč, rozdávala príkazy mníškam, akoby sa ten rozhovor nikdy nestal.

Zoe premýšľala o jej slovách. Jej rady vždy boli múdre a vychádzali zo skúseností, ale málokedy sa týkali mužov. Tejto téme sa vyhýbala. Ako to už v školách býva, jej príbeh nešťastnej lásky bol verejným tajomstvom.

Zoe nikdy nechápala, ako dokázala matka predstavená odpustiť mužovi, ktorý jej tak ublížil, vychovať jeho dcéru ako svoju a prijať ju do rádu. Ale vedela, čo by jej odpovedala, keby sa na to opýtala. Musíš odpustiť pre pokoj svojej duše.

Možno jedného dňa to aj ona dokáže. Ale zatiaľ nebolo v jej silách odpustiť svojej prvej láske a ani Félixovi. Viac než toho, že neurobí skúšku sa bála, čo to s ňou urobí, keď ho pred skúškou uvidí. Snažila sa psychicky pripraviť nielen na písomku, ale aj na stretnutie.

ZLYHANIE

Félix dorazil na katedru nevyspatý, nešťastný s výčitkami svedomia. Mníška. Ako je to možné? Ved' sa tak vyzývavo obliekala. A tie jej poznámky. Ale jej správanie nezodpovedalo jej výzoru. A to ako sa červenala... Pravda neskutočne bolela. Hanbil sa za svoje myšlienky, ale hlavne za to, čo robil s novickou. Nemohol sa ani pozrieť na seba v zrkadle. Najradšej by sa zahrabal pod zem, ale museli mu stačiť učebnice a skriptá. Študoval všetko, čo mu prišlo pod ruku len, aby zabudol na to, čo sa dozvedel. Ale na Zoe nedokázal prestať myslieť. Stokrát držal v ruke telefón, že jej napíše. Mal pripravené materiály, ktoré jej chcel poslať. Trápili ho výčitky svedomia, že porušil sľub. Ale opakoval si, že prípravu zvládne aj bez neho. Nevedel, čo by jej povedal. Nebol pripravený na to, čo by sa od nej dozvedel. Nadával si do zbabelcov, ale zmeniť to nedokázal. Uzavrel sa do seba a venoval sa tomu, čo malo pevné zákony, čomu rozumel – matematike.

„Skúšku máme na treťom poschodí vo veľkej sále,“ oznámila mu spolužiačka, ktorej meno si nepamätal.

Podakoval jej a overil si v akademickom informačnom systéme, či mu hovorí pravdu. Nechtiac sa prihlásil aj na profil. Hneď mu prišla správa. Odhlásil sa, ale nie dosť rýchlo na to, aby si ju nestihol prečítať. Jeho oči už preleteli po písmenkách. Nemohol uveriť tomu, čo vidí. Rýchlo klikol na spoločnú konverzáciu so Zoe.

„Idiot,“ unikla mu nadávka.

Ešte nikdy nenadával sám sebe, ale teraz si nadávku zaslúžil a ešte aj oveľa horšie veci. Vybehol hore schodmi, aby sa jej ospravedlnil. Medzi poschodiami zrazu zastal. Čo jej povie? Prepáč, myslel som si, že si mníška a preto som ti neodpísal. Ani som sa ťa neopýtal, nepočkal na vysvetlenie. Nezáležalo na tom, čo jej povie, ale na tom, čo urobí. Musí to napraviť. Ale ako? Hľadal ju v dave, ale nikde ju nevidel. Našťastie zbadal Ester.

„Zoe ešte neprišla?“

„Nerozprávam sa s tebou a vzdial' sa odo mňa skôr, než ti ublížim,“ zasyčala na neho tak, aby ju ostatní spolužiaci nepočuli.

Félix ju poslúchol a bojoval s ešte väčšími výčitkami svedomia. Ani chvíľu nepochyboval o tom, čo bolo príčinou jej nepriateľského správania. Vedel, že by si mal opakovať dôkazy, ale nedokázal to. Jeho pohľad hypnotizoval schody a vysielal silnú myšlienku, aby prišla skoro. Po schodoch stúpala profesor Segner a Zoe stále nikde. Naklonil sa cez zábradlie, či ju nezazrie dole, ale bez výsledku. Spamätal sa, až keď na neho vyučujúci zavolať.

„Idete na skúšku alebo zostávate tu?“ opýtal sa ostro.

Félix chvíľku váhal, potom schmatol svoju tašku a ponáhlal sa do miestnosti. Jeho myšlienky blúdili po iných chodníkoch než matematických. Ak Zoe nepríde, nikdy si to neodpustí. Bojoval sám so sebou, keď dostal papier s písomkou. Jeho ruka odmietala otočiť papier. Bez nej nebude písať ani on.

V tej chvíli sa ozvalo nesmelé klopanie na dvere. Profesor išiel otvoriť. Vo dverách sa zjavila tmavovlasá spolužiačka s ospravedlnením. Félix sklamane sklopil zrak do lavice. Triasol chvejúcimi sa rukami, aby ich uvoľnil.

„Prepáčte, že meškám. Môžem ešte ísť na skúšku?“

Félixovi vyletel pohľad hore a na chvíľu sa mu ulavilo, keď počul jej hlas. Len do chvíle než Zoe uvidel. Bola strapatá, nenamaľovaná, oči červené od plaču. Už len pohľad na ňu ho bolel. Najradšej by odvrátil zrak, ale prinútil sa pozeráť na dôsledky svojho správania. Zaslúžil si vidieť, ako jej ublížil.

Vybehla po schodoch do najvyššieho radu, čo najďalej od neho. Keď sa posadila, konečne od nej odtrhol zrak a rozkázal si otočiť papier. V ušiach mu hučalo, len s problémami vnímal, čo číta. Cítil pohľad zabodnutý do chrbta, ktorý patril Ester. Veril, že keby mohla, zabodla by do neho viac, než len pohľad. Pri treťom cvičení sa jeho matematická myseľ rozbehla a jeho emócie sa na chvíľku vypli. Ruka automaticky písala, čo vo svojej mysli videl ako riešenie. Dovolila mu však vypracovať len dve úlohy. Len čo sa chcel vrátiť k predchádzajúcim zadaniam, jeho myšlienky sa zatúlali k Zoe. Chytil sa lavice, aby zabránil telu, aby sa obrátil za ňou. Jeho krk však mal vlastného pána a otočil sa. Zamrzol uprostred pohybu, keď videl, ako jej tečú slzy a kvapkajú na papier. Obrátil sa, zabodol oči do tabule a v ruke žmolil svoj papier s úmyslom roztrhať ho. Prudko vstal, až takmer prevrhol stoličku. Profesor Segner na neho zazrel. Félix hypnotizoval kôš so silným nutkaním pokrčiť a zahodiť svoj papier.

Nakoniec však vyhral prísny pohľad vyučujúceho. Rýchlo podišiel ku katedre, hodil profesorovi písomku aj svoje riešenia a ponáhlal sa bez pozdravu preč, než urobí niečo neuvážené za čo ho vyhodia aj z tejto katedry.

Dvere sa za ním zabuchli a on sa ponáhlal von na čerstvý vzduch, kde sa snád' bude môcť nadýchnuť. Ako vedec vedel, že je to hlúposť. Kvalita kyslíka nemala nič spoločné s tým, čo mu vyrazilo dych, akoby dostal päšťou do žalúdka. Snažil sa zmierniť pocit viny myšlienkou, že odišiel, aby sa Zoe mohla lepšie sústrediť. Veril, že to zvládne.

Svedomie mu opakovalo: Ale ublížil si jej. Nebud' zbabelec a naprav, čo si pokazil. Prudko vstal.

Vrátil sa pred prednáškovú miestnosť. Neskoro. Všetci už boli preč. Takmer zabudol, že ich čakala po písomnej aj ústna skúška. Vybehol po schodoch rovno pred kanceláriu. Zoe nikde nevidel. Asi bola vnútri.

„Kto pôjde ďalší dnu?“ opýtala sa Ester.

„Ja to nebudem,“ ozývalo sa odvsadiaľ.

„Pôjdem ja,“ ponúkol sa Félix.

Všetci sa mu rozostúpili, aby mohol medzi nimi prejsť. Považoval to za svoju osobnú uličku hanby. Ponáhlal sa na začiatok radu, len čo spolužiačka vyšla z profesorových dverí. Nebola to však Zoe. Nemal čas po nej pátrať, musel vojsť. Odpovedal správne na všetky otázky, ktoré mu profesor položil. Vyučujúci rezignovane položil papier na stôl.

„Pekné, že ste si pozreli úlohy, ktoré ste nevedeli, ale nemôžem vám dať lepšiu známku ako C za to, čo máte na papieri.“

„Ďakujem,“ odpovedal automaticky Félix.

Nezáležalo mu na známke. Musel nájsť Zoe. Začínal mať o ňu strach.

„Nebudete sa so mnou hádať?“

„Nie, pán profesor. Môžem už ísť?“

„Chod'te,“ prepustil ho krútiac hlavou.

Za iných okolností by sa viac snažil presvedčiť vyučujúceho, že to vie. Lepšie povedané v inej situácii by to nebolo potrebné. Jeho písomné výsledky by hovorili samé za seba. Dnes nemal svoj deň. Mohol si za to sám.

Keď ublížiš dobrému človeku, život ti to stokrát vráti, hovorievala jeho mama. Ešte nikdy nepocítil silu tejto predpovede.

Prehľadal celú budovu, než Zoe objavil. Skrývala sa na katedre biológie pri živých zvieratkách. Jej plač počul skôr, než ju uvidel. Zastal uprostred pohybu neschopný pohnúť sa. Najradšej by počkal, než sa trochu upokojí, ale nemohol sa pozeráť na jej smútok.

„Zoe,“ oslovil ju potichu a kľakol si pred ňu.

Ruka jej vystrelila a tvrdo dopadla na jeho líce. Zhrozene si zakryla rukou ústa a rozplakala sa ešte viac. V očiach ho začali páliť slzy viac, než miesto, kde ho udrela. Stiahol ju k sebe na kolená a objal ju. Nedbal na to, že ho udrela do hrude. Nepustil ju skôr, kým sa neupokojila. Len čo sa unavene oprela o neho, hladkal jej vlasy: „Mrzí ma to. Nechcel som ti ublížiť.“

Prudko ho odstrčila a vyskočila na nohy: „Arogantný hlupák. Neplačem kvôli tebe. Ty si mi ukradnutý.“

Félix si sadol na stoličku a stiahol si kamarátku na kolená „Áno, som idiot, hlupák, somár a plno ďalších vecí. Pokojne povedz, čo máš na jazyku a udri si, koľko chceš. Zaslúžim si to. Len neodchádzaj.“

„Zrazu nechceš, aby som odišla? A kde v pekle si bol predchádzajúce dni?“ vyčítala mu.

V tej chvíli si uvedomila, že mu prezradila, ako veľmi jej chýbal, a tak ihneď zmĺkla.

Riskol, že mu utečie. Držal ju len jednou rukou, než si vybral okrasnú vreckovku z košele.

Kým jej utieral slzy, rýchlo vysvetľoval, než ho preruší.

„Myslel som si, že si novicka a bude z teba mníška. Nedokázal som sa s tým zmieriť.“ Na chvíľu zaváhal, či jej to má povedať.

Než sa postavila, vyhrkol: „Mám ťa rád, Zoe.“

Zdvihla hlavu tak prudko, že skoro spadla. Ovinul ruky okolo jej pása, aby ju pridržal.

„Ideš z extrému do extrému,“ vyhrkla prvé, čo jej napadlo.

Samu ju prekvapilo, čo povedala.

„Nechcel som ti ublížiť. Dúfam, že mi dokážeš odpustiť.“

„Musím si to rozmyslieť. Nie som si istá, či ti môžem ešte veriť.“

„Rozumiem. Sľubujem, že už ti nikdy neublížim. Budem sa snažiť znovu získať tvoju dôveru, ale najprv musíme spolu dokončiť skúšku.“

„Chod'. Ja nejdem,“ prekrížila si ruky na hrudi.

„Nevymýšľaj. Ideme.“

Nedal jej šancu na odpor. Postavil ju na nohy a viedol ju za ruku po chodbe. Našťastie ju tak prekvapil, že sa ani veľmi nevzpierala. Nemal potrebné svaly na to, aby ju ťahal za sebou nasilu.

Len čo vyšiel ďalší študent z dverí, predral sa cez dav.

„Dovolíte. Teraz sme na rade my.“

Ester im skoro zastala cestu, ale spolužiačka ju stiahla nabok.

Félix postrčil Zoe do dverí a oprel sa o zárubňu, tak aby ho nebolo vidieť. Odmietal sa pohnúť. Ale nie preto, aby počul, čo sa tam bude diať, ale pre prípad, že by sa rozhodla pre útek. Vedel, že keď odtiaľ vyjde, že mu to poriadne spočíta, ale radšej riskoval jej hnev, než slzy.

Po chvíli roztrasená vyšla. Natiahol ruky, že ju podoprie, ale zastavila ho.

„Nedotýkaj sa ma. Stále som na teba nahnevaná.“

Ozval sa jej žalúdok, tak hlasno, že prudko očervenela.

„Môžem ťa pozvať na obed?“ opýtal sa. Bol si istý kladnou odpoveďou.

„Na koláč, ale len preto, že som si nezbalila desiatu,“ varovala ho.

„Ako povieš,“ zdvihol ruky na znak toho, že sa vzdáva.

Odišla opačnou stranou, než prišli. Félix ju nasledoval.

BÚRLIVÝ ČAS

Zoe kráčala pred Félixom až do reštaurácie, kde sa posadila k prvému stolu. Nedala mu možnosť vybrať si miesto. Chápal, že ho chcela potrestať. Zaslúžil si to. Bol rád, že s ním vôbec niekam išla. Len čo sa zjavila čašníčka, objednala dva rovnaké koláče a minerálnu vodu. Ani sa ho nespýtala, čo si dá. Očividne sa ho snažila, čo najskôr zbaviť. Nechal ju v tom, že jej to vychádza. Félix počkal, než sa vráti čašníčka. Nechcel Zoe nahnevať ešte viac, kým sa nenaje. Pozoroval, ako sa chvela pod klímou.

„Nechcela by si si presadnúť?“ odvážil sa opýtať.

„Tu mi je dobre,“ tvrdohlavo trvala na svojom.

Skepticky sa pozrel na zimomriavky na jej pokožke.

Vyzliekol si sveter a prevesil jej ho cez plecia. Očakával, že si ho vyzlečie a hodí mu ho do tváre. Nepoďakovala, ale zavinula sa do vlneného kusu oblečenia. Odolal a neusmial sa.

Zmysly jej poštekli krásna vôňa. Nikdy pri mori nebola. Ale vedela si predstaviť, že takto nejako vonia vzduch nad morom zohriaty slnkom. Keby objatie malo vôňu, toto by bol jej základ. Nerozumela sama sebe. Ešte nikdy nestretla človeka, ktorého by chcela vytrestať a zároveň objasť. Než sa stihla rozhodnúť, priniesli im objednávku.

Zoe to brala ako znamenie, že má najprv vychladnúť z najväčšieho hnevu, aby nepovedala, alebo neurobila niečo, čo bude neskôr ľutovať. Jedla koláč a pri tom sledovala Félixu, ako sa bude tváriť na špaldovú mandarínkovú kocku. Nepovedal ani slovo, zjedol všetko. Potom sa oprel dozadu a ponad pohár minerálky ju pozoroval. Predlžovala chvíľu, kedy sa mu bude musieť pozrieť do očí. Keď nezostali zo sladkej pochúťky ani omrvinky, ich pohľady sa stretli. Zoe sa snažila ovládnuť, ale výčitky, ktoré sa hromadili niekoľko dní, sa drali von.

„Sľúbil si, že mi pomôžeš. Nedodrжал si slovo. Aj keby som bola mníška, nezaslúžila som si pomoc?“ takmer na neho kričala.

V reštaurácii zavládlo ticho, rýchlo zmĺkla. Félix sa ponad stôl nežne dotkol jej rúk, aby ju upokojil. Zoe sa rýchlo odtiahla. Neprialo si, aby sa jej dotýkal.

Prudko vstala, odsunula sa od stola. Potiahla so sebou obrus a prevrhla svietnik. Félix zachytil sviečku, kým sa dotkla obrusu. Postavil ju späť do svietnika. Horúci vosk mu pri tom kvapol na ruku. Snažil sa ho striasť.

„Čo sa stalo?“ pribehla čašníčka.

„Prepáčte. Nechcela som,“ ospravedlňovala sa Zoe a znova si sadla.

„Nič sa nestalo,“ ubezpečil ju Félix.

Mávnutím zaujal pozornosť čašníčky. „Môžem vás poprosiť o účet?“

„Pravdaže. Hneď ho prinesiem,“ ponáhľala sa splniť požiadavku.

Zoe zhrozene sledovala Félixovu popálenú ruku: „Prepáč. Nechcela som ti ublížiť. Musíme to ihneď schladiť vodou,“ ťahala ho za zdravú ruku.

„To nie je treba. Nič vážne sa mi nestalo,“ ubezpečil ju.

Keď sa pokúsila postaviť, Félix ju stiahol k sebe na kolená.

„Všetko je v poriadku,“ snažil sa ju upokojiť. „Stačí obklad.“

Vzal servítku zo stola, namočil ju do minerálky a položil si ju na popálené miesto. „Vidíš?“

„Nie. Vstávaj. Musí sa to ošetriť pod tečúcou vodou,“ prehovárala ho.

Nehádal sa s ňou, poslušne vstal. Dovolil jej, aby ho odvieďla k najbližšiemu umývadlu. Dokonca sám nastavil ruku pod zapnutý kohútik. Aj keď sa bránil, studená tekutina príjemne chladila poranené miesto a uľavila od bolesti.

Zoe musela odvrátiť zrak, nemohla sa pozeráť na to, čo spôsobila: „Odpusť mi, že som ťa popálila.“

„Popálili sme sa obaja.“

Félix si zdravou rukou pritiahol Zoe k sebe. Oprela sa o neho a skryla si tvár na jeho hrudi. Chcela zahojiť bolesť, ktorú mu spôsobila. Položil si bradu na jej hlavu a hladkal jej chrbát. Stáli v objatí, až kým ich neprišla čašníčka skontrolovať. Len čo ju zazrel, zastavil vodu, aby nemusel nič vysvetľovať. Nechotne púšťal Zoe z objatia. Preplietol si s ňou prsty, aby mu neušla. Vyšli von skôr, než ich prichytili. Vzal účet, rýchlo zaplatil, nechávajúc štedré prepitné za tečúcu vodu aj za chaos, ktorý spôsobili. Čašníčka mu podala gázu a leukoplast. Poďakoval jej s neskrývaným prekvapením v hlase.

„Prepáčte a dovidenia,“ rozlúčila sa Zoe.

Félix zopakoval jej slová a spoločne opustili reštauráciu. Prešli námestím a zamierili do parku.

Zoe ho stiahla na najbližšiu lavičku: „Musím ti to ošetriť.“

Nehádal sa s ňou, podal jej potrebné nástroje a sledoval jej snahu. Sklonila hlavu, aby mu pofúkala poranené miesto. Striasol sa. Na rukách sa mu objavili zimomriavky. Ako mu sušila okolie popáleniny, chladilo to. Opatrne mu zranenie prekryla gázou a zalepila. Len čo mala voľné ruky, vzal jej ich do svojej zdravej, zdvihol si ich k perám a pobožkal jej hánky.

„Tvoje dlane majú liečivé účinky.“

„Kiežby,“ zašepkala.

Dotyk jeho pier na pokožke jej vzal hlas a ešte sa jej nevrátil. Palcom hladil jej prsty. Len čo prešiel na zápästie, pohladenie cítila vo všetkých nervových zakončeníach. Podvedome sa k nemu naklonila v tej istej chvíli, ako si ju pritiahol bližšie. Jej ruky zostali uväznené medzi ich telami. Pátral v jej pohľade, či sa ho chystá odstrčiť. Neobjavil ani náznak odporu. Sklonil sa k nej a riskol letmý bozk na pery. Láskal ju pomaly a nežne. Zoe opatrne spúšťala svoju obrannú hradbu. V poslednom záblesku obáv sa mu zaprela do hrude. Len neochotne prerušil bozk.

„Čo som urobil zle?“ vyhrkol bez rozmyslu.

„Sme len priatelia,“ upozornila ho zadýchane.

„Už nie,“ opravil ju.

Ukradol si pomalý bozk. Chytila sa jedinej pevnej veci nablízku, jeho ramien. Stratila kontrolu nad svojim telom. Ich pery sa spájali a oddeľovali v pravidelnom rytme, až kým nebojovali o každý nádych. Venoval jej posledný bozk. Oprel si čelo o jej, cítil odozvu jej bozkov v celom tele. Chytil sa dosky lavičky. Vystrel nohy pred seba a pomrivil sa, aby schladil túžbu, ktorá sa v ňom hromadila, než bude viditeľná.

O chvíľu pocítil nežný dotyk, ktorým mu kreslila na dlani obrazce. Odmenil jej nezbednú ruku bozkami, na dlaň, na pulzujúcu žilku na zápästí. Keď pocítila jeho dych na pleci, sklonila hlavu, aby mal k nej lepší prístup. Cítila jeho úsmev na pokožke.

Keď sa presunul na jej krk, obrátila hlavu a spojila ich pery. Hlavou jej preletela vyčítavá myšlienka, ale hneď aj zmizla. Félix ju objal okolo pása.

Než stihla zaprotestovať, ocitla sa na ňom s ovinutými nohami okolo jeho bokov. Posunul ju, aby sa nepriblížila k zdroju vášne, ktorý prosil o uvoľnenie. Keď sa jej koleno obtrelo o jeho brucho, odsunul jej ho a zabránil jej, aby sa posunula.

„Musíme sa zastaviť,“ upozornil ju s nevôľou.

V rozpore so svojimi slovami jej hladkal nohy.

„Nemôžem,“ šepkala bez dychu.

„Sme v parku,“ pripomenul jej.

Prudko zdvihla hlavu, že ho takmer udrela do brady. Ich pohľady sa stretli. Zoe cítila ako jej horia líca. Félix sa poobzeral, či nikto nevidel, čo tu spolu robili.

„Prepáč, že som sa nechala uniesť.“

„Obaja sme unesení,“ pripomenul jej pošepky.

Mimovoľne jej pri tom hladkal chrbát. Sústredil sa na ten pravidelný rytmus, aby nemyslel na to, že ich delí len pár centimetrov a niektoré časti tela si pýtajú bližšiu vzdialenosť. Zoe sa držala jeho pliec a sústredila sa na každý nádech aj výdych, aby schladila svoju túžbu. Dlhو boli len spolužiaci, krátko priatelia a minulý týždeň takmer nepriatelia. Ale dnes po ňom túžila tak, že bola schopná milovať sa s ním v parku za bieleho dňa. Zošmykla sa z neho a postavila sa na nohy, hoci jej telo kričalo, aby to nerobila.

„Mali by sme sa prejsť,“ šepla, keď sa jej vrátil hlas.

„Daj mi chvíľku. Momentálne ma nohy neunesú,“ priznal sa Félix.

„Prepáč. Nechcela som...“ začala bordová v tvári, ale nedokončila.

Vyhla sa pohľadu na miesto, kde pred chvíľou sedela a obrátila sa smerom do parku. Hanbila sa. Čo to robili na verejnosti?! Nie žeby spáchali niečo zlé, ale miesto, ktoré si na to vybrali, už horšie byť nemohlo. Cítila k nemu až animálnu príťažlivosť. Nerozumela, ako mohla sedieť vedľa neho a nevšimnúť si chémiu medzi nimi. Nikdy by si nepomyslela, že Félix ju tak dokáže vyviesť z miery, že mu neodolá.

Pocítila jeho ruky na pleciach: „Mrzí ma, že som sa prestal ovládať na verejnom priestranstve, ale neľutujem ani jeden dotyk, ani jeden bozk.“

Pery jej zvlnil úsmev. Obrátila sa mu v náručí: „Ani ja nič neľutujem.“

Aj ich oči si vymieňali úsmev a tisíc pocitov, ktoré nedokázali vyjadriť slovami.

„Ideš na skúšku zlepšiť si známku z kuželosečiek, však?“

„Že sa vôbec pýtaš,“ podpichla.

„Môžeš po skúške zostať na víkend?“ overoval.

„Félix...“ očervenela až po korienky vlasov.

„Tak som to nemyslel. Nie kvôli tomu, čo sme robili pred chvíľou. Počkám si, než budeš na to pripravená. Ale chcem s tebou tráviť viac času, než si len ukradnúť pár minút na lavičke na fakulte alebo v parku.“

„Rozumiem,“ zastavila jeho dlhú reč vedenú rozpakmi.

„Aj ja chcem byť s tebou sama. Túžim spoločne pripraviť pukance. Snívam o tom, že si s tebou v objatí pozriem film a iné krásne veci.“

„Ja si to prajem tiež. Túžim sa ťa dotýkať, keď spolu počítame.“

Zoe sa rozšírili oči hrôzou: „Félix. Celkom som zabudla. Veď ja som profesorovi nedala USB kľúč, aby mi nahral tú zbierku.“

Zalovil vo vrecku a mával jej ním pred nosom a podpichol ju: „Ešte, že máš mňa.“

Ovinula mu ruky okolo pása a oprela sa o neho: „Som šťastná, že ťa mám. Už sa nikdy nehádajme a neodlúčme.“

„Sľubujem, že už ti neublížim. A budem s tebou každú voľnú chvíľku. Ale nie teraz.“

„Musíme už ísť?“ vrčala nespokojne.

„Áno, musíme.“

Odtiahla sa od neho a pichla ho do hrude: „Ak mi nezavoláš hneď ako prídeš domov, budem sa veľmi hnevať.“

„Ak mi nezdvihneš telefón po prvom zvonení, prídem si po teba.“

„Félix...“ napomenula ho so smiechom.

Odprevadil ju k autu. Na rozlúčku jej venoval taký bozk, že do auta nenasadla, ale spadla do neho. Na sedadlo sa posadila až po chvíľke. Mávala mu po celý čas, ako šiel k svojmu autu. Venoval jej dlhý horúci pohľad. Nedával pozor a takmer sa dôverne zoznámil s lampou. Rozosmiala sa, ale zamaskovala to kašľom. Počkala, než jeho auto zmizlo z dohľadu, až potom bola pripravená naštartovať svoje a odísť.

PREHRA, ČI VÝHRA?

Félix dodržal slovo a telefonoval jej, len čo prišiel domov. Kým vyhrabala mobil, prijala hovor, až po druhom zvonení.

„Vieš, čo som ti sľúbil. Mám prísť?“

„Veľmi rada by som ťa videla, ale nie preto som nestihla zdvihnúť. Od samej radosti mi vypadol telefón z ruky. Vidiš, čo so mnou robíš?“

„Ukážem ti, čo robíš ty so mnou?“

„Nie. Správaj sa slušne. Som v kláštore.“

„Myslel som len na slušné veci.“

„No to určite. Štatisticky je to nemožné, lebo tvoje myšlienky sú závislé na doobedňajších aktivitách a teda nadväzujú aspoň čiastočne na udalosti. Teda musíme prijať alternatívnu hypotézu o priamej pozitívnej závislosti.“

„Ak ma zvádzaš, tak ti to ide dobre.“

„Vôbec nie. Chcela som ťa schladiť. Musíme sa venovať algebre. Čaká nás skúška.“

„Toto ma schladilo. Ale mohli sme si dopriať voľný deň.“

„Čo keby sme urobili kompromis a dopriali si voľný večer, ale až po tom ako zvládneme pár príkladov.“

„Odkedy nie si po skúške unavená?“

„Odkedy mám 100 zadaní na prepočítanie.“

„To sú len polynomicke funkcie a rovnice. To bez problémov zvládneme.“

„Hmmm. Mám lepši nápad. Dáme si preteky. Kto skôr vypočíta, ten vyberie popoludňajší program.“

„To nie je fér. Poskytuje mi to nespravodlivú výhodu.“

Jej pery sformovali neveriace „o“: „Ty si neuveriteľne domýšľavý. Zachcelo sa mi pokoriť tvoje ego. Vyberiem príklad a ideme na to. Súhlasíš?“

„Ako povieš. Ty vedieš.“

Pripravili si zožiť a ostatné nevyhnutné veci. Zoe mu napísala stranu a číslo príkladu a čakala, než si ho v online zbierke nájde.

Vybrala mu taký, kde bude potrebovať Hornerovu schému, nech sa trochu zapotí. Zapísali si zadanie a v dohodnutú minútu sa pustili do počítania. Zoe vedela, že s novou metódou sa jej šance na výhru zvyšujú, pretože poznala zlepšovací postup, o ktorom mu nepovedala.

Bola asi v polovici riešenia, keď ju začalo hrýzť svedomie, a tak spomalila. Uvedomila si, že sa nezachovala čestne. Spomenula si na Esterinu radu, že ho nesmie poraziť, inak budú mať problém hneď na začiatku známosti. Hrýzla si peru premýšľajúc, či nechá vyhrať svoje ego alebo pokoj v ich vzťahu. Hneď po tejto myšlienke prišla ďalšia, že jej to za to nestojí. Prestala používať svoj tajný spôsob s kontrolou každého výpočtu. Keď zdvihla hlavu, s hrôzou zistila, že Félix ešte počíta. Sklonila hlavu, aby predstierala, že ešte píše, ale už si ju všimol.

„Vyhrala si,“ skonštatoval so širokým úsmevom, ktorému nerozumela.

„Ešte si to musím skontrolovať,“ vyhovorila sa rýchlo.

„Overenie si výsledku nebolo súčasťou dohody. Predved’ sa, čo máš.“

Neochotne, ale ukázala mu svoje riešenie. Okamžite priznala: „Použila som zlepšovací postup, ktorý vymyslel jeden zahraničný matematik. Mala som nespravodlivú výhodu.“

Sklopila zrak bordová v tvári, neschopná sa na neho pozrieť.

„Nestanovili sme, akým spôsobom budeme zadanie riešiť. Voľbu som nechal na tebe, aj keď som vedel, čo vyberieš. Predpokladal som, že si prispôbíš okolnosti výhodné pre teba. Keby som chcel vyhrať, nedovolil by som ti to.“

„Ty si to urobil naschvál. Nechal si ma vyhrať.“

„To zase nie. Snažil som sa, ako som vedel, aby som ťa predbehol, ale si jediný človek, u ktorého mi nevadí, keď ma porazí.“

Stratila hlas, prišla o slová, nevedela, čo mu má na to povedať.

„A keďže budeš mať teraz výčitky svedomia, skrátiš počítanie na polovicu a k mojim plánom sa dostanem už počas skorého večera.“

Zoe sa rozosmiala. Od začiatku to plánoval a dokonca sa nechal poraziť, aby dosiahol svoje.

„Vedel som, že by si mi aj tak nedala pokoj s učením aj keby som vyhral.“

„Ty si ale...“

„Inteligentný, šikovný,...“

Smiala sa: „Manipulatívny a prefíkaný...“

„Ale len v prospech nás oboch.“

„Síce som vyhrala ja, ale mám pocit, akoby som prehrala.“

„To sa ti len zdá. Poďme si urobiť študijný harmonogram na budúci týždeň.“

„Nemeň tému.“

„To by som si nedovolil.“

Musela stlmiť smiech, lebo si vedela predstaviť, že ak ešte párkrát takto vybuchne, mníšky sa prídu pozrieť, čo sa tu deje. Nie žeby robili niečo zakázané, ale kolegyně nemuseli vedieť, koľko času spolu trávia a ako.

Félix a Zoe si urobili vlastné plány a potom ich skombinovali tak, aby vyhovovali obom. Potom sa pustili do počítania toho, čo mali naplánované na ten deň.

„Ako môžeš použiť taký vzorec?“ sťažovala sa Zoe.

„Rozptyľuješ ma.“

„To je teda dobrá výhovorka,“ karhala ho so smiechom.

„Neľahni si tak, aby som ti videl do výstrihu a možno sa budem vedieť sústrediť aj na matematiku.“

„Félix,“ pokarhala ho, ale jej oči zabľúdili, kam sa pozeral.

Ihneď vystrelila do sediacej polohy a celá červená si naprávala tričko.

„Nie žeby som sa sťažoval. Na teba je vždy krásny pohľad.“

„Ďakujem,“ šepla. „A teraz sa zameraj na študijný predmet.“

„Ako povieš,“ sklopil zrak do svojho zošita.

Rýchlo sa ponáhľala s výpočtami, akoby jej horelo za päťami. Chcela to mať čím skôr za sebou, kým sa ešte dokáže sústrediť. Toto asi nebol najlepší nápad, za týchto okolností počítať spolu cvičenia. Ale dnes už museli vydržať.

Len čo skontrolovala aj posledný výsledok a zdvihla hlavu, zistila, že nielen skončil, ale už si ju dosť dlho aj obzeral. Veľmi rada by vedela na čo myslel. Ale podľa plamienkov v jeho očiach asi radšej nie.

Odfotila svoje úlohy a poslala mu ich. Hneď sa venovala kontrole jeho príkladov. Mala ju skoro za sebou, lebo sa im nedalo nič vytknúť. Všetko vypočítal do detailov tak, ako by to urobil sám profesor. Jeho riešenia mohli používať ako vzor na opravovanie. Zoe tušila, že urobila malú chybičku, aj keď ju prešiel mlčaním.

„A teraz sa rozlúčime, lebo musím ísť do kúpeľne,“ chcela získať čas.

„Ale len na chvíľu, lebo nás čaká ešte večerný program, ktorý vyberiem ja,“ prehliadol jej taktiku.

Súhlasila bez váhania a rýchlo sa odhlásila. Prezliekla sa do neforemného pyžama a až potom sa prihlásila. Dúfala, že naplánoval niečo príjemné. Vynadala si za také myšlienky. Brala späť svoje želanie. Nech je hlavne ich zábava slušná.

Len čo sa objavila v zábere, Félix sa rozosmial: „To je ale chutné pyžamko.“

„Problém? Neschvaľuješ ho?“

„Naopak. Veľmi sa mi páči. To má byť indícia, aký film som mal vybrať?“

„Nie. Máš obľúbenú princeznú?“

„Len matematicku.“

„Félix.“

„Čo? Páči sa mi tvoja inteligencia, tvoje vedomosti, tvoja tvrdohlavosť, cieľavedomosť a vnútorná sila.“

„Takže by si ma chcel postaviť na piedestál, ako modlu?“ rypla si do neho, aby zakryla rozpaky.

„Chcel by som ťa uložiť a vybozkávať ťa.“

„Nehovor tak, lebo to pyžamo vzbĺkne.“

„Aj ja celý horím,“ prešiel do šepotu.

„Myslela som hanbou,“ schladila jeho nadšenie: „Som v kláštore.“

„Prepáč. Pozabudol som sa.“

„Čo keby sme si radšej pustili ten film?! Vybral som tri.“

„Čo keby sme si pustili nové video od docenta Kubáčka. Načo je nám matematika? Videla som, že pribudlo. Ak si ho ešte nevidel. Ale film si mal vybrať ty a určite si chceš oddýchnuť od učenia,“ rapotala ako mlynček.

„Vôbec nie. Len nemôžem uveriť, koľko toho máme spoločného?!“

„Tak si ho pustime.“

Trvalo im niekoľko výbuchov smiechu, než sa im podarilo spustiť video naraz.

Krátky rozhovor si prezreli rýchlo.

„Urobíme si seriálový maratón, kým nezaspíme, čo na to povieš?!“ navrhol Félix.

„Skvelý nápad. Ktorý seriál máš na mysli?“

„Mladého Sheldona. Videla si to?“

„Nie, len zopár útržkov.“

„Dobre, tak začneme od začiatku. Myslím si, že na Voyo by mal byť.“

Ani jeden z nich nebol obyčajný divák, a tak im nedalo nehľadať vysvetlenia k odborným znalostiam, ktoré sa objavili v častiach. Postupne odolávali nutkaniu všetko pochopiť. Zoe viac vnímala vzťahy v rodine, kým Félix sledoval viac ju, ako seriál, pri čom ho viackrát pristihla. Ale nepovedala ani slovo. Jeho záujem jej bol príjemný. Ľutovala, že sa môžu len vidieť, že sa nemôžu objasniť.

Zoe sa snažila vydržať, ale jej unavený chrbát sa potreboval vystrieť. Len čo sa dostala do ležiacej polohy, začali sa jej zatvárať oči, až jej oťaželi viečka a zaspala.

Félix ju pozoroval ako spí a želal si, aby ju mohol prikryť, ležať vedľa nej a hladiť ju. Nikdy by si nepomyslel, že niekedy bude niečo alebo niekoho ľúbiť viac ako prírodné vedy. Ale potom prišla Zoe a dámy biológiu a chémiu postavila veľmi ďaleko za seba.

Dlhé hodiny sa bránil volaniu ríše snov a pozoroval jej miestami nepokojný spánok. Mal milión želaní, ale najsilnejšie bolo, aby ju smel v tej chvíli pohladať a už nikdy neprestať. Kde sa to v ňom vzalo?

VEĽKÝ KROK

Každý deň počítali a učili sa, ale nezabudli si vyhraďiť hodinu aj na online schôdzku. Bavilo ich plánovať alternatívy reálnych stretnutí – kina, večere aj výletov. Jeho online prechádzka bola ľahšie realizovateľná, ako tá jej. Zoe sa musela potichu vykradnúť z kláštora, ak mu chcela ukázať obľúbené miesta. Vedela, že by sa mala cítiť previnilo, ale bolo to, akoby sa vrátila v čase do stredoškolských rokov, kedy to robiť nemohla. Stráž mníšok a jej zodpovedné ja jej to nedovolilo.

Len čo sa ocitla vonku z internátu, do žíl sa jej vliad adrenalín šíriaci sa po celom tele. Bála sa, že ju nachytajú a bude sa zodpovedať, ale zároveň sa nikdy necítila taká slobodná. Tak takto chutí porušovanie pravidiel? Už sa nedivila, že študentov tak lákalo.

„Nechcem, aby si sa kvôli mne dostala do problémov,“ strachoval sa Félix.

„Prinajhoršom skončím v riaditeľni alebo dostanem domáce väzenie,“ smiala sa Zoe.

„To nie je smiešne,“ varoval ju, ale podozrivo sa mu chvel kútik úst.

„Podľa mňa je to zábavné. Ušla som kvôli tebe zo školy,“ smiala sa až jej slzy tiekli.

„Je to iné, keď si učiteľka.“

„Nekaz mi pocit, že robím niečo zakázané.“

„Keby som bol pri tebe, ukázal by som ti nový význam slova zakázané.“

Horúčava sa zmocňovala jej tela, keď Félix dával najavo, ako veľmi po nej túži. Jej myseľ sa stále hanbila, ale jej telo si žiadalo svoje.

„Dúfam, že si sa dobre obliekla.“

„Neboj sa. Som zahalená ako Tutanchamon. Nikto neuvidí nič, čo je určené len pre tvoje oči.“

Postupne opúšťala neisté zošnurované ja, na ktoré sa premenila, keď bola s tým, čo ho nechcela už nikdy menovať. Postupne sa prestávala cítiť previnilo za svoje túžby, za svoje sny.

„Keby sme nemali skúšku, vzal by som si voľno a prišiel by som za tebou.“

„Keby sme nemali povinnosti, ušla by som s tebou.“

„Už len dve skúšky a potom nás čakajú dva mesiace priprav na štátnice.“

„Zase sme pri štúdiu. To sa nevieme baviť o ničom inom?“

„Ospravedlňujem sa. Je to momentálne druhá najdôležitejšia vec.“

„A čo je tá prvá?“

„Ty. Tvoja tvár, úsmev, každé slovo...“

„To je...,“ nedokázala pokračovať od dojatia.

„Neviem skladať básne, hovoriť sladké reči ani vyjadrovať, čo cítim.“

„Myslím si, že ti to ide veľmi dobre.“

„Radšej by som ti to hovoril osobne, než po sieti. Lúbim ťa, Zoe.“

„Aj ja ťa ľúbim, Félix.“

V najnevhodnejšej chvíli ich vyrušil telefón.

„Čo sa deje?“ vyzvedal.

„Slabá baterka sa hlási.“

„Vráť sa, domov, než sa ti vybije, prosím. Chcem vedieť, že si došla v poriadku.“

„Už idem, aby si sa nebál.“

Veľmi rýchlo sa vrátila do zodpovednej podoby. Ale výlet do sveta, kde môže všetko, sa jej páčil a určite si ho v dohľadnej dobe rada zopakuje. Obmedzila všetko, čo sa dalo, aby šetrila baterku a mohla zostať na video hovore, kým neprekročí prah svojej izby.

Až keď za sebou zatvorila dvere, vypol sa jej mobil. Veľmi rýchlo ho dala na nabíjačku, aby mohla Félixovi zaželať dobrú noc. Predbehol ju a napísal: Sladké sníčky, moja drahá.

Odpísala: Krásne sny, môj dobyvateľ.

Po tajnom večernom výlete medzi nimi zavládla tichá dohoda, že sa už do skúšky budú venovať len počítaniu a učeniu. Obaja si v posledný deň vzali voľno v práci a strávili ho učením. Nepadlo medzi nimi ani jedno slovo, ktoré by nesúviselo s matematikou. Vymieňali si len zbožné pohľady.

Pred skúškou si padli do náručia, vyobjímali sa, akoby sa nikdy nechceli pustiť.

„Chýbala si mi. Verím, že skúška dopadne na výbornú.“

„Ako vieš, čo sa mi žiada počuť?“

„Lebo ja to tiež potrebujem.“

„Aj ty si mi chýbal. Dnes dostaneme A.“

„Chceš si niečo ešte zopakovať?“

„Nie, iba ma to dopletie.“

„Stačí mi objatie. Chceš si niečo pozrieť?“

„Nie. Chcem ťa objať a nepustiť, až kým nebude čas.“

Ukrytí pred spolužiakmi a profesormi na katedre slovenčiny vpíjali do seba silu toho druhého.

Pípnutie budíka oznamujúceho pár minút do skúšky, im pripadalo ako nespravodlivé. Mali pocit, že prešlo len pár sekúnd. Do skúškovej miestnosti vošli držiac sa za ruky. Zaujali pozornosť všetkých prítomných. Nikto z nich sa nepokúsil o komentár, len profesor si niečo mrmlal popod nos.

Zoe si sadla na opačný koniec sály ako Félix, aby ich nepodozrievali, že budú od seba odpisovať. Na hodinu a pol sa obaja sústredili len na písomku. Do poslednej sekundy, než profesor zahlásil, že majú minútu do konca, kontrolovali riešenia a opakovali si, čo všetko malo byť v zadaní. Odovzdali pár sekúnd predtým, než profesor oznámil, že zbiera papiere.

Po zozbieraní testov Félix a zdržal profesor. Zoe sa pri nich pristavila a čakala.

„Chcete niečo, Zemianska?“ opýtal sa veľavravne vyučujúci.

„Nie, ale...“ Nevedela ako má dokončiť vetu. „Túžim sa dozvedieť, čo chcete od môjho priateľa,“ by sa asi nehodilo.

„Postarám sa o to,“ navrhla Ester a ťahala ju preč.

Zahanbená Zoe jej dovolila, aby ju odviedla von z miestnosti, ale pred toaletami sa zastavila.

„Čo si si naplánovala mučenie, že ma ťaháš na záchod?“

„Si vtipná. Chcem ísť tam, kde nás chlap nebude počuť.“

Zoe nasledovala Ester, prepadla ju zvedavosť, čo za tajnosť pred Félixom môže od nej chcieť. Ester za nimi zavrela dvere a zaprela ich vozíkom na upratovanie, aby ich nikto nerušil.

Ester chytila Zoe za ruku, vložila jej do nej kľúče a zahlásila: „To je na víkend.“

Zoe ihneď krútila hlavou: „To si nevezmem. Čo si to o mne myslíš?!“

Tvár jej horela hanbou, ale srdce a aj iné časti tela túžbou znova urobiť niečo zakázané.

„Vezmeš si to. O tom nebudeme diskutovať. Idem na výlet a potrebujem zalievať kvety.“

Zoe na ňu hodila skeptický pohľad: „Myslíš ten smutný kaktus, čo polievaš raz za týždeň?“

„A musíš sa postarať o Trevora.“

„A to je zase kto?“ zažmurkala Zoe.

„Bolo mi smutno za bývalým frajerom, tak som si zaobstarala potkana.“

„Žartuješ?!“ Ústa Zoe sformovali veľké O. Nevedela si predstaviť, že by jej chýbal ten emocionálny chudák, tá mužská troska s nevyriešenou minulosťou.

„Jasné, že mi ten debil nechýba,“ prevrátila oči. „Kedysi som mu Trevora darovala, asi som už vtedy tušila, že sú rovnakého druhu. A teraz mi ho priniesol naspäť. Pobyť sa už nedá zrušiť a nemôžem ho vziať zo sebou. Potkaní kútik tam nemajú. Prosím, postaráš sa mi o neho?“

„Dobre,“ Zoe premáhala nutkanie rozosmiať sa. „Na chvíľku som si myslela, že ti ide o mňa a o Félixu.“

„Tvoj inštinkt ťa nesklamal. Vezmi so sebou aj frajera.“

„V žiadnom prípade. Pochopil by to zle,“ varovala ju Zoe.

„Síce je suchár, ale nemyslím si, že má až také dlhé vedenie na to, čo obaja potrebujete.“

„Každá žena, ktorá pozve muža k sebe domov sa chce s ním milovať a každý chlap, ktorý to prijme, chce to isté. A ja nechcem, aby nadobudol zlý dojem,“ sťažovala sa Zoe.

„Ja nehovorím, že sa máte vrhnúť na seba hneď vo dverách. Strávite spolu víkend a uvidíte, kam vás to zavedie. Ak do postele, tým lepšie.“

„Ester!“ Zoe zvolala varovne.

„Pokoj. Budeš v jednom byte s Félixom. Pravdepodobne budete jesť, piť, spať, kŕmiť Trevora a zvyšok času počítať, ako ho poznám. Nemám čas sa s tebou naťahovať. Či budeš v byte v noci sama v cudzom meste alebo si vezmeš ochrancu, to je na tebe. Ja musím utekať, lebo zmeškám vlak.“

Ester ju rýchlo objala, odbremenila dvere a ponáhľala sa von. Nepustila ju k slovu, len ponad plece ju varovala: „Nie, že v nedeľu večer nájdem Trevora hore bruchom. Chytaj ho len s rukavicou. Hryzie.“

„Myslíš ako tvoj ex?“

„Od Trevora aspoň nič nechytíš, na rozdiel od tej mužskej pliagy,“ zakričala Ester.

Zoe vybehla za kamarátkou na schody a volala ju späť, ale márne.

Zoe zatelefonovala matke predstavenej, aby jej dala vedieť, že sa nevráti do kláštora.

„Môžem vedieť dôvod?“ začal sa výsluch.

„Zostávam v byte u kamarátky starať sa o potkana.“

„Tak takúto výhovorku som ešte nepočula.“

„Hovorím pravdu. Budem u Ester strážiť.“

„Sama?“ pokračovala vo výsluchu.

Zoe na chvíľku zaváhala. Nemohla klamať mníške, ale povedať pravdu nebol dobrý nápad. Nezostávalo jej nič iné než obetovať víkend s Félixom.

„S potkanom a kaktusom,“ vyhrkla bez rozmyslu.

„Veď ťa tá drzosť prejde, keď sa vrátiš. Budeš...“

Zoe inštinktívne zrušila hovor. Viac výčitiek nepočula. Mobil rýchlo vyplá, aby sa jej nemohla dovolať. V podstate mníšku nič nebolo do toho, ako trávila svoj víkend. Zoe ju vždy rešpektovala, ale začínala zachádzať príďaleko. Nebola jednou zo študentiek, aby jej abatiša mohla rozkazovať, čo smie alebo nesmie robiť. A nebola v kláštore za trest, aby ho mohla opustiť len s dovolením vedúcej.

Keď pocítila ruku na svojom pleci, od ľaku poskočila.

„Si v poriadku? Boli ste tam dlho,“ strachoval sa Félix.

Vystrúhala úsmev: „Je mi fajn. Chcela so mnou hovoriť o niečom súkromnom.“

„Stalo sa jej niečo? Môžem nejako pomôcť? Videl som ako utekala preč.“

„Ponáhľala sa na vlak. Má zaplatený rekreačný pobyt.“

„To je dobré, či nie? O tom chcela s tebou hovoriť?“

„Mám sa jej postarať o domáceho miláčika,“ priznala opatrne Zoe.

„To je milé. A čo to bude? Podľa Ester by som odhadol, že asi kobra.“

Zoe sa rozosmiala: „Je to potkan menom Trevor.“

„Tak to by bola moja tretia voľba hneď po tarantule.“

„Nebud' zlý na moju najlepšiu kamarátku, lebo ťa potrestám.“

„Keď stráviš víkend bezo mňa, ťažko ma budeš trestať.“

„Kto povedal, že strávim víkend bez teba?“ doberala si ho a ani si neuvedomila, že ho vlastne pozvala.

Obaja zostali zarazene stáť. Zoe nedokázala vziať svoje slová späť. Félix nevedel odmietnuť pozvanie, ale bál sa ho prijať. Čakali, kto skôr prehovorí.

„Veľmi rád by som s tebou strávil nejaký čas, Zoe. Chcem byť s tebou akýmkoľvek spôsobom, aký mi dovoľíš. Prajem si, aby si vedela, že neočakávam...“ nevedel, ako jej to má povedať.

Ak vzdať sa toho, na čo myslel, znamenalo, že s ňou môže byť skoro dva dni sám, bol ochotný zaplatiť túto cenu. Urobí čokoľvek, aby konečne prežili skutočné chvíle nielen tie virtuálne.

„Dobre. Nechcela som, aby si si myslel, že som sa ti ponúkla.“

Skryl ju v objatí: „Mám o tebe len tie najkrajšie predstavy.“

„Klamár,“ rozosmiala sa.

„Nepovedal som, že sú všetky slušné,“ poštekľil ju.

„Poďme nakupovať, než si to rozmyslím a pošlem ťa domov.“

„Obaja vieme, že taký hriech by si nespáchala.“

Než ho stihla uistiť o omyle, venoval jej bozk, ktorý ju takmer pripravil o všetky myšlienky.

TAJOMSTVÁ

Po nevyhnutných nákupoch potrebných vecí na spoločné bývanie si Zoe musela spomenúť, kde vlastne Ester býva. Na návštevu ju pozvala len raz aj to dávno. Keď o tom prestala premýšľať, len kráčala, nohy ju samé zaviedli, kam potrebovala. Vydýchla si, až keď našla meno na zvončeku a kľúče pasovali do správnych dverí. Otvorili sa im nové možnosti, ktoré pre nich tento víkend pripravil. Zatvorili sa tu pred svetom. Zostali len oni dvaja.

Zoe znervóznela z definitívnosti rozhodnutia. Ponáhľala sa skontrolovať Trevora, či Ester nenechala nejaké inštrukcie, ako sa o neho starať. Našla ich. No aspoň k jednému tvorovi v tomto byte mala návod. Vôbec netušila, ako by sa mala správať k Félixovi. Nikdy nebývala s mužom. Ako budú spať? Akože prvá vec, čo ti napadne, je spánkový režim? Sťažovala sa sama sebe. Ešte nebol ani obed. A čo tu budú vôbec robiť? V kláštore mali jasný rozvrh, medzitým mala málo času na čokoľvek. Zrazu nevedela, čo skôr. Vlastne si so sebou nevzala nič na počítanie, ani knihu na čítanie a ani zošit na písanie. Čas sa jej krátil na scenár divadelnej hry na koniec školského roka. Ale za Félixovej prítomnosti by to aj tak nešlo. Neskoro si uvedomila, že číta pár riadkov niekoľko dlhých minút. Takéto zblíženie prišlo pre Zoe priskoro a bez prípravy.

„Neviem, ako sa mám správať, keďže som hosť hosta,“ prehovoril Félix za jej chrbtom.

Zvláštne sa jej uľavilo, že sa Félix priznal, že je rovnako nervózny a neistý ako ona.

„Najprv by sme si asi mali objednať jedlo, ak nechceme umrieť od hladu, lebo na večeru a raňajky sme síce mysleli, ale na obed veru nie.“

„Navrhol by som ísť sa najesť niekam von.“

„Chcel by si radšej jesť v reštaurácii?“ prekvapene sa k nemu obrátila.

„Ako introvert sa necítim dobre medzi ľuďmi, čo si si už možno všimla, ale veľmi rád ťa vezmem na obed do reštaurácie, ak by si chcela.“

„Ani ja nemám rada okolo seba ľudí, keď jem. Radšej by som sa davom vyhla.“

„Mám niečo uvariť? Nie som síce dobrý kuchár, ale čo sa dá pokaziť na cestovinách, že?“

Zasmiala sa, potom si zahryzla do pery: „Už dávno veľmi túžim niečo vyskúšať.“

Félix sledoval jej rozžiarené oči. Je mu jedno, či mu teraz povie, že chce ochutnať chobotnicu. Urobí všetko preto, aby jej ju zohnal. „Zjem čokoľvek, čo navrhneš.“

„Daj pozor, mohol by si to ľutovať.“

„Je pár odporných vecí, ktoré jesť nebudem, ale čokoľvek z normálnej reštaurácie prežijem.“

„Budeš sa mi smiať.“

„Sľubujem, že nebudem.“

„Ešte nikdy som nejedla jedlo z donášky.“

„Ani len pizzu?!“

„Nie. A sľúbil si, že si ma nebudeš pre to doberať.“

„Nechystal som sa.“

Pritiahol si ju k sebe a tuho ju objal : „Prečo ste si nikdy neobjednali jedlo domov?“

Nechcel sa pýtať, ale akosi sa nedokázal prinútiť mlčať. Chcel vedieť každý detail jej života. Potreboval jej rozumieť. Cítil, že informácie medzi rečou vyriešené sú k tomu kľúč.

„Pretože som nikdy žiadny domov nemala. Vyrastala som u profesionálnych rodičov, potom sa ma ujali mníšky. Kláštor je jediný domov, ktorý poznám. A tam platia prísne pravidlá.“

Félix privrel oči. Predstavil si hádku s otcom. Ešte ráno sa mu zdala dôležitá, no teraz mu pripadala malicherná. Hoci sa mu vrátil do života až po pätnástich rokoch, ale aspoň sa vrátil. Mohol si vybrať ktorékoľvek miesto, ale on si zvolil práve synovu školu, napriek tomu, že vedel, že to povedie k hádkam. Ráno Félix ešte nebol pripravený zdvihnúť telefón a zavolať mu, ale sľúbil si, že do pondelka sa pripraví na stretnutie.

„Nad čím premýšľaš?“ Zoe sa odtiahla, aby na Félixu videla.

„Nie je to rozhovor na hladný žalúdok. Objednám nám pizzu a potom ti poviem.“

„Idem vybaľiť potraviny,“ navrhla Zoe.

Akosi vycítila, že si sám potrebuje utriediť myšlienky.

Poukladala potraviny do kuchynskej linky a potom s rukavicou vymenila potkanovi vodu, aby si zvykol na to, že sa tam pohybuje niekto cudzí. Nezdalo sa, že by bol zvedavý, kto mu vzal jeho nádobku a potom ju vrátil späť. Zalezený v drevenom domčeku s vystrčenou nohou a dlhým chvostom spokojne spal. Aspoň jeden z nich sa dnes určite dobre vyspí. Pohľad na zvieratko ju zvláštne upokojoval.

Zoe pocítila Félixovo objatie: „Nepomyslel by som si, že nejaký kanál grázel bude vyzeráť milo.“

„Tento nikdy kanál ani nevidel, nie to, aby v ňom žil,“ upozornila ho so smiechom.

„Vieš, ako to myslím.“

„A tiež mám pocit, že som pri tej kletke strávila viac času, než je zdravé.“

„Čo keby sme si dali kávu, než nám prinesú obed?“

„To je výborný nápad.“

O pár minút neskôr, keď miešali tekutú vzpruhu, Félix sa odvážil prehovoriť.

„Keď som odišiel na strednú školu, moji rodičia sa rozviedli. Od rozvodu som otca nevidel, až do tohto týždňa, keď sa zrazu zjavil na mojom pracovisku ako nový školník. Nemali sme žiadny kontakt, okrem správ, ktoré mi každý týždeň posielal. Nikdy som mu neodpovedal. Veľmi som sa na neho hneval.“

Nedokázal sa pozrieť na Zoe. Nechcel vidieť, ako veľmi ju sklamal. Zrazu pocítil jej ruky na svojich ovinutých okolo hrnčeka a zdvihol hlavu.

„Keby sa moji rodičia zjavili predomnou, neviem, ako by som reagovala.“

„Bál som sa, že budeš o mne zmýšľať zle, že som sa vyhýbal jeho pokusom o kontakt.“

„Nebudem ťa odsudzovať, ale...“

„Viem, čo mi chceš povedať. Porozprávam sa s ním.“

„Pre tvoj pokoj, aby si dostal odpovede na otázky. Ja by som ich chcela vedieť.“

Zoe vstala, aby odložila šálky a zamaskovala slzy, Félix si ju stiahol na kolená. Odložil riady na stôl a privinul ju k sebe oprúc si čelo o jej. Zoe sa chytila jeho krku nielen pre udržanie fyzickej stability.

„Kto upokojuje koho?“ opýtala sa.

„Záleží na tom?“

„Ani nie,“ oprela si hlavu o jeho plece a zavrela oči.

Takmer si zdriemla v jeho náručí, keď zazvonil zvonček. Pokúsil sa ju postaviť na nohy, ale bránila sa: „Nechod' nikam. Takto nám je dobre.“

„Donáškovvej službe sa to nebude páčiť,“ šepol jej do ucha.

Otvorila oči a zahanbila sa: „Skoro som zabudla na jedlo.“

„Nesťažujem sa,“ doberal si ju.

Postavila sa naprávajúc si sukňu, potom vzala riady a pustila sa do umývania, kým Félix išiel prevziať objednávku.

Vrátil sa s nádherne voňajúcou škatuľou. Keby nebola dáma, slintala by ako Pavlovov psík pri zapnutí svetla. Načiahla sa po dva tanieri na poličke, ale Félix ju zastavil. Len čo položil krabicu na stôl, posadil sa a stiahol si Zoe na kolená.

„Čo robíš?“ smiala sa Zoe.

„Chystám sa ťa kŕmiť.“

Vzal trojuholník pizze a pridržel jej ho pred ústami. Krútila hlavou, ale poslušne do ponúkanej maškrty zahryzla. Hladná ako vlk nevnímala intímnosť chvíle, kým nezjedla tretí kúsok. Nalial vodu len do jedného pohára, pridržel jej ho, aby sa napila a potom sa napil z rovnakej strany. Spod privretých viečok ju pozoroval ako dezert. Skláňala sa k bozku, keď si uvedomila, čo robí.

Rýchlo sa zošuchla z jeho nôh a zväčšila vzdialenosť medzi nimi. Ak si nedá pozor, poruší svoju zásadu ani nie hodinu po príchode a skončia spolu v posteli.

„Čo keby sme si pozreli film,“ navrhla rýchlo.

„Výborný nápad. Už si sa nasýtila?“

„Už mám dosť. Nechám si aj na neskôr.“

Ale len pizzu, dodala pre seba v duchu. Musí to ustrážiť. Nie je predsa jedna z tých, čo nemyslí na nič iné, než na milovanie. Ale nemôť sa ho dotknúť, keď je tak blízko... Snažila sa myslieť na to, čo jej prezradil o svojej rodine a na chvíľu to malo želaný účinok, schladilo to jej myšlienky. Odmietla rozložiť gauč, nechcela zhoršovať už aj tak napätú atmosféru. Félix naslepo vybral film, ani sa nepozrel na titul. Nezáležalo mu na tom, čo budú pozerieť. Potreboval sa, čím skôr rozptýliť, aby prestal myslieť na to, čo by s ňou chcel robiť.

Schúlila sa mu v náruči v bezpečnej nevášnivej pozícii a on ju objal vo všetkej počestnosti.

Napínavý film odpútal ich myseľ od nebezpečných vôd, ale len do poslednej scény. Už počas objatia vo filme Zoe cítila, že jeho prsty blúdia po jej ramene, k dlani a späť. Na koži jej naskočili zimomriavky. Pri bozku na obrazovke si ju privinul tesnejšie, aj keď ju mal radšej pustiť. Keď pár na plátne dopadol na posteľ, obaja naraz odvrátili oči od televízora. Ich pohľady sa stretli a vpíjali blízkosť toho druhého. Pokúsili sa odtiahnuť, ale objatie ich pritiahlo späť k sebe. Odmietali sa pustiť. Jeden bozk neublíži.

Čert to ber. Zaznelo v ich mysli naraz. Stretli sa na pol ceste v horúcom hladnom bozku, ktorý predlžovali. Sľúbili si, že bude iba jeden. Odhodlanie veľmi rýchlo vyprchalo. Zoe sa ocitla na Félixovi. Ani jeden z nich netušil, ako sa tam dostala. Félix sa pod ňou posadil, rozopol jej gombíky a zbavil ju blúzky. Zvyšné oblečenie si vyzliekla sama, kým on sa zbavoval svojho. Bol rád, že to stihol skôr, než pred ním zostala stáť nahá. Nemohol od nej odtrhnúť oči. Nikdy nevidel nič krajšie, ako jej nahé telo. Najradšej by vybozkával každý kúsok, ale v momentálnom stave by to nezvládol. Spoločne sa len na svoje ruky, ktoré skúmali tie najdôležitejšie časti. Len posledným kúskom jasnej mysle ju stihol ochrániť, než ju uložil na gauč a vzal si ju. V jej sladkom náruči veľmi rýchlo dosiahol vyvrcholenie.

Keď na ňu klesol, objala ho a blúdila mu po chrbte.

„Ospravedlňujem sa,“ zašepkal zahanbene.

„Ak za to, že teraz v duchu počítaš, tak to je neodpustiteľné,“ snažila sa uvoľniť atmosféru.

„Ani náhodou. Momentálne si neviem spomenúť ani na objem kocky,“ uistil ju.

Obrátil sa spolu s ňou, tak aby na ňom ležala. Nechcel sa vzdať jej blízkosti

„Ospravedlňujem sa, že som sa ponáhľal.“

„Myslím si, že vinníci sme obaja. V jednej miestnosti sami, to inak dopadnúť ani nemohlo.“

„To som nechcel povedať. Sex s tebou by som nikdy neľutoval, len keby si bola mníška.“ stisol ju v náručí.

„Félix.“

„Dobre. Už to nebudem spomínať. Je to uzavretá vec.“

„Ani ja neľutujem, čo sa stalo. Bolo to krásne“

„Vážne? Ani keď si nemala... Ved' vieš,“ rozpaky mu nedovolili nazvať veci pravým menom.

Zoe očervenela až po končeky palcov na nohách a zakryla si tvár rukami. Nevedela, čo má povedať.

„Na moju obhajobu, si krásna, žiadúca, nedokážem sa pri tebe ovládať. Ešte nikdy som...“

To, že to povedal nahlas, si uvedomil, až keď sa posadila a hľadela na neho s nežným úsmevom. Radšej priznanie nedokončil.

Ani nemusel. Zoe v tej chvíli zabudla na všetko. V jej mysli zostali len jeho posledné vyznanie. Práve dostala najkrajší dôkaz dôvery a lásky. Nevedela, čo mu má na to povedať. Najradšej by mu zverila to isté. S uvedením, že nemôžeš jej prejsť mráz po chrbte. Odvrátila sa od neho a chcela ujsť. Félix ju objatím zadržal.

PRIZNANIE

Keby použila silu, dokázala by sa oslobodiť, ale nechcela mu spôsobiť bolesť. Nie väčšiu ako zapríčiní jej priznanie.

„Prosím, nechaj ma odísť,“ ticho požiadala.

„Už ťa nikdy nepustím. Ja viem, že som babrák, ale poďme to riešiť.“

„Ty nie si problém,“ šepla.

Jej smiech prešiel do plaču.

„Ššš. Kdekoľvek je problém, spolu ho vyriešime,“ stisol ju v náručí silnejšie. Trel jej ramená aj chrbát s úmyslom zohriať ju.

„Toto sa nedá napraviť. Matka predstavená má pravdu, odpustenie niektorých hriechov nepomôže.“

„Miláčik, čo už si len ty mohla také strašné spáchať?“ snažil sa odľahčiť situáciu.

„Nechcem o tom hovoriť po tom, k čomu si sa mi priznal. Hanbím sa. Mladá a hlúpa som urobila chybu. Myslela som si, že ma ľúbi tak, ako ja jeho. Po celý čas mi klamal,“ rozprávala sa viac sama so sebou než s Félixom.

„Je mi ľúto, že ti niekto ublížil.“

„Ublížila som si sama, keď som verila nesprávnemu človeku.“

„Ja ti nikdy viac nespôsobím bolesť. Urobím všetko preto, aby si bola šťastná.“

„Viem. Ale ja by som si priala vrátiť čas.“

„Si si istá? Ja by som nechcel prežiť obdobie života, kedy som ťa nepoznal. Akoby som sa znova narodil, keď sme sa stretli. Na tom, čo bolo predtým, nezáleží. Ak teda nesmútiš za tým...“

„V žiadnom prípade. Ľutujem každú sekundu s ním. Neľúbila som ho tak ako teba. Si to najlepšie, čo ma v živote stretlo.“

„To som chcel počuť. Radšej by som sa porozprával o našich víkendových plánoch. Ale ak ťa to trápi a potrebuješ sa o tom porozprávať, som pripravený ťa počúvať.“

Nechcel vedieť nič o mužovi, ktorého mala pred ním, ale obetuje sa, ak sa bude cítiť potom lepšie. Prial si, aby uzavreli všetko, čo by v budúcnosti mohlo priniesť problémy do ich vzťahu. Nedostatok komunikácie ich už raz dostal, kam nechceli.

„Nie. Už je to preč. Veľmi si vážim, že si sa mi priznal a nevieš si predstaviť, akú mám z toho radosť. Mrzí ma, že nemôžem povedať to isté.“

„Milujem ťa takú, aká si aj s tvojou inteligenciou, ktorá ma občas poráža, aj s tvojimi krátkymi sukňami, ktoré ma pripravujú o rozum, aj s tvojim telom, ktoré ma rozptyľuje.“

„Aj ja ťa milujem aj s tvojimi poznámkami k mojim metódam riešenia, s tvojimi bozkami, ktoré ma privádzajú na nevhodné myšlienky a tvoje ruky, ktoré mi...“

Jeho bozk jej ukradol zvyšok vety. Jej ruky spoznávali hrudník milovaného. Uväznil jej ich, ospravedlňujúco pobožkal a šepol: „Nechaj chvíľu nezbedné ruky odpočívať.“

Jej protest zanikol v stone, keď ju šikovým pohybom stiahol do ležiacej polohy. Plánovala ho neposlúchnuť, načahovala sa za jeho telom. Na všetko zabudla, keď ju pobožkal na miesto na krku, kde cítil jej tep. Vlhká stopa putovala až k búšiacemu srdcu. Nevynechal žiadne miesta prosiace o pozornosť. Z pier jej unikol hrdelný ston. Dľaň odpočívajúca na jej bruchu sa vydala na cestu po jej boku až na vnútornú stranu stehien. Skúmal časť medzi nimi, kým nenašiel miesto, ktoré ju prinútilo vypnúť sa do oblúka. Netrvalo mu dlho nájsť ten správny rytmus. Nekontrolovateľne sa začala hmýriť. Jej vyvrcholenie sprevádzal slabý výkrik a triaška, ktorá ju nechcela opustiť.

Pozoroval jej zatvorené oči a šokovaný výraz. Dotykom jemným takmer ako trepot motýľích krídel jej hladkal boky, aby sa upokojila. Ani sa nesnažil zamaskovať hrdý úsmev. Nemohla ho vidieť. Sklonil sa a venoval jej bozk.

Keď sa chcel odtiahnuť, nepustila ho, prekrižila si nohy na jeho chrbte. Vracala mu jeho horúce bozky.

Z ochrany si urobila hru, ktorá ho takmer pripravila o všetko sebaovládanie. Pozbieral posledné zvyšky, aby ju dostal pod seba. Vyšla mu v ústrety a sama spojila ich telá. Jeho úmysel milovať ju pomaly sa rozpadol ako domček z kariet. Pomiloval ju dráždiac jej citlivú časť tela. Oboch ich priviedol k vrcholu sprevádzaného triaškou a hlasnými stonmi.

Klesol vedľa nej neschopný sa pohnúť, myslieť, dokonca musel skontrolovať, či je pri vedomí. Do jeho omámenej mysle preniklo jej rýchle dýchanie. Dotkla sa ho jej horúca pokožka, keď sa k nemu privinula. Prvé pozbierané sily využil na pohyb ruky napodobňujúci objatie. Obrátil hlavu, jeho pohľad kĺzal po nádhere ležiacej vedľa neho. Na zamatovo jemnej pokožke lesknúcej sa od potu pretrvávali zimomriavky. Prechádzali ním nové vlny chvenia. Po chvíli vedľa neho zavládlo ticho, pohyb ustal. Zoe zaspala opretá o jeho plece. Tak rád by jej pohladil tvár, ale jeho svaly ešte neboli funkčné. Miesto bozku pohladil jej nos svojim, oprel sa o jej čelo a zatvoril oči.

Do jej mozgu preniklo hlasné pískanie. Na neznámy nepríjemný zvuk ihneď otvorila oči. Chvíľu jej trvalo uvedomiť si, kde sa nachádza. Vedľa nej pokojne spal Félix nerušený protestom malého zvieratka. Trevor jej nahlas dával najavo nespokojnosť. Zoe sa vymanila z Félixovho objatia. Ponáhľala sa nakrmiť zvieratko, než zobudí Félix. Najprv však hodila na seba nočnú košielku. Nechcela po byte behať nahá. Satén objímajúci telo jej pripomenul Félixove ruky. Povrch jej tela zostával citlivý na dotyk. Čo dnes zažila prekonalo očakávania, predstavy, všetko, čo vedela o fyzickej láske dvoch ľudí. Nadpozemský zážitok nedokázala opísať slovami. Zatvorila oči, snažila sa spamätať a prebudiť k činom omámenú myseľ.

Vynechala čistenie klieťky. Vzala rukavicu, vymenila Trevorovi vodu a pridala mu jedlo do krmidla. Len čo odstúpila, vydal sa k miske. Najprv ju len skúmal a vyčítavo pišťal. Zoe sa mračila a v duchu sa modlila, aby začal žrať. Nevedela, ako by vysvetlila kamarátke, že jej potkan pri nej schudol. Po chvíli sťažovania sa, ochutnal, či je to také, ako mu dávala panička. Jedlo prešlo testom, a tak sa do neho pustil. Zoe sa pohla preč, aby ho pri jedle nerušila.

Vybrala sa do kuchyne uvariť čaj. Rozložila na tanier zvyšné kúsky pizze a odniesla ich Félixovi.

Otvoril oči, len čo vošla. Rada by si myslela, že ho zobudila jej prítomnosť a nie vôňa pizze. Posadil sa a pretieral si oči. Zoe sa nežne usmiala. Rozospatý vyzeral veľmi sladko. Odložila jedlo aj nápoje na stôl, aby jej neprekážali. Vrhla sa k Félixovi a venovala mu dlhý bozk. Chytil ju, aby jej pomohol udržať balans a vybozkával jej tvár.

Keď sa do ich bozkov vkradla vášeň, odtrhol sa od nej.

„Nemohli by sme sa najprv najesť, než budeme pokračovať?“

Zachichotala sa a venovala mu ešte vášnivejší bozk.

„Tak nie. Najprv milovanie a potom jedlo.“

Ani si nevyzliekla košielku, než si ju vzal.

Jedli vychladnutú pizzu a pili takmer ľadový čaj, ale ani jednému z nich to neprekážalo. Naopak stali sa zdrojom poznámok, ktorými si jeden druhého doberali.

„Čaj je studený, ale ty si horúci.“

„A ty si taká sladká, že nepotrebujem cukor do čaju.“

Už si ju neposadil na kolená, ani ju nekrmil. Nezamýšľal začať niečo, čo nemohol dokončiť. Vášeň nateraz uspokojil, ale nedokázal sa jej prestať dotýkať.

„Hlad som už zasýtila,“ svietila jej v očiach výzva.

„Ja tiež,“ vrátil jej provokáciu v očiach.

„Ale ešte by som...“

„Jedla niečo sladké,“ dokončil za ňu.

„Ako si vedel?!“ zvolala prekvapene.

„Dávam pozor, čo hovoríš aj čo robíš.“

„Ešte dobre, že si trval na mrazenom dezerte.“

„Ešte dobre, že som ti tortu nedovolil odložiť, teraz by nám zmrzli zuby.“

„Aspoň by nás trochu schladilo.“

„Nestihlo. Nie je také ľahké skrotiť ma.“

Nasucho prehltna. V jeho slovách znel tichý prísľub nového pokušenia.

„Krotiť ťe budem neskôr, teraz by som sa rada postarala o poriadok,“ postavila sa aj s taniermi v ruke.

Usadil ju späť a upozornil: „Od dnes smieš utekať len ku mne, nie odo mňa.“

Smiala sa: „Ja neutekám. Len sa správam ako hosť.“

„Chcem ti niečo ukázať,“ vyhrkol skôr, než si to stihol rozmyslieť.

Podelil sa s ňou o svoje myšlienky, obavy, štúdium, život aj o svoje telo. Teraz bol rad na jeho posledné tajomstvo, o ktorom nikto nevedel. Od

začiatku vyzvedala, čo si to zapisuje. S napätím sledoval jej výraz, keď siahol do svojho batohu, vybral z neho zošit a podal jej ho.

Neveriacky hľadela na to, čo jej podával. Uvoľnila miesto pre zošit a vzala ho do rúk. S otvorením však váhala.

„Si si istý, že sa môžem pozrieť?“ kontrolovala.

„Áno. Otvor ho,“ prehltol nasucho.

Zvedavosť jej nedala, poslúchla jej volanie. Očakávala čísla, vzorce, rovnice, čokoľvek len nie príbeh. Po prvých riadkoch sa Zoe pozrela na Félixu. Nemohla uveriť tomu, že toto je to, čo skrýval. Písal príbeh o vyšetrovateľovi, ktorý pracoval s políciou na prípadoch a pomocou matematických algoritmov ich pomáhal riešiť. Nápad nebol originálny, prevedenie však áno. Vedec zároveň pracoval na jednom z nevyriešených matematických problémov, ku ktorému ešte neexistovalo riešenie. Teda dodnes. Na niekoľko dlhých minút celkom zabudla na Félixu a zahĺbila sa do príbehu. Prešla tretinu, keď si uvedomila, že hlavná postava pravdepodobne objavila kľúč k riešeniu. Možno táto cesta viedla k slepej ulici, ale neverila tomu. Félix by jej to neukázal, keby mal chybnú teóriu. Verila, že sa ocitol len niekoľko krokov od riešenia problému, na ktorý vypísali miliónovú odmenu.

„To je úžasné,“ vydýchla, keď našla hlas.

„Nie som spisovateľ, ale na niečo som prišiel a nenapadlo mi nič iné, ako svoj prevratný objav ukryť.“

„Podľa mňa je to skvelý nápad. Čo s ním plánuješ urobiť?“

„Chcem to na vlastné náklady vydať skôr, než to niekto ukradne. Zdôveril som sa totiž niekomu a môže sa stať, že skôr než to publikujem, tak sa aj ten človek dopátra riešenia a potom bude neskoro.“

„Och, to ma mrzí. Neviem, koľko toho ten človek vie, ale nie je ty. Nedokáže dokončiť, čo si začal,“ stisla mu ruku.

„Ale aby sme tomu zabránili, pošleme to do vydavateľstva. Bude to mať lepšiu právnu ochranu.“

„To bude problém. Už som dostal jednu zamietavú odpoveď. Vraj je tam priveľa štylistických chýb a príbeh nie je konzistentný. Ani neviem, čo to znamená.“

„Za prvé nie je tu len jedno vydavateľstvo a za druhé s tým by som ti vedela pomôcť.“

„Myslíš, že to pomôže?“

„Uvidíme. Máš to už aj prepísané do počítača?“

„Mám, ale v kódovanom súbore.“

„To je dobre. Vzal si si to so sebou?“

„Vzal, ale tento víkend mal byť náš.“

„Bude ešte veľa spoločných chvíľ a toto nepočká. Sadneme si k tomu. Môžem ti do toho ceruzkou písať?“

„Ty môžeš všetko,“ pobozkal ju nežne.

Pery sa jej rozťahli do úsmevu a vrátila mu bozk. Vzala si ceruzku a pustila sa do práce. Nesťažoval sa, keď Zoe začala trhať zošit a podávala mu stránku za stránkou. Félix podľa jej poznámok opravoval každú chybu v počítači. Keď prebehol prvú časť, sťažoval sa na svoju neschopnosť, ale postupne stíchol a pracoval ako stroj.

Deň sa prehupol do noci, čo si všimli až keď začali obaja zívvať a ani jeden už nevidel na písmenká. Unavené telá aj mozgy si vyžiadali spánok.

ROZLÚČKA

Na brieždení Zoe nechala Félixu dlhšie spať a po rannej hygiene sa vrhla na úpravy. Raňajky môžu počkať, koniec príbehu nie. Nemohla uveriť, aké nádherné dielo vytvoril. Ako môže niekto písať tak skvelo odborné články a zároveň byť úžasný rozprávač?!

Cítila ako Félix prešiel popri nej bez vyrušenia. Zrazu sa pred ňou objavili raňajky. Neodtrhla pohľad od riadkov, naslepo siahla po chlebíku a odhryzla si sústo. Félix jej venoval bozk na líce, v tichosti si vzal papiere s poznámkami a pustil sa do opravovania.

Mlčky pracovali až do obeda, kedy mu konečne podala posledné papiere. Kým dokončoval úpravy, odpratala riady z raňajok a uvarila im polotovar - čokoládové guľky s vanilkovou plnkou.

„Skončil som,“ vystrel sa na stoličke vo chvíli, keď mu priniesla horúci sladký obed aj so šálkou kávy.

„To je skvelé. Už len sprievodný list a krátky obsah a môžeme všetko poslať,“ opakovala v duchu.

„Myslíš si, že je to také dobré, že to vezmú?“

„Úžasné, ale nemôžem ti zaručiť prijatie.“

„Skúsím to znovu len preto, že mi nosíš šťastie.“

„Aj ty si môj talizman,“ ubezpečila ho.

„Ak sa to podarí, zbláznim sa.“

„Nezblázniš,“ protestovala.

Stisol jej ruku: „Som ti vďačný, že vo mňa veríš.“

„Nikdy som o твоjich talentoch nepochybovala, len som netušila, že ich máš až toľko,“ objala ho okolo krku.

Sklonil sa k jej perám a pobožkal ju: „Zvádzaš ma?“

„Nie. Najprv vybavíme korešpondenciu,“ navrhla nepresvedčivo.

Radšej sa rýchlo odtiahla, než sa nechá zlákať na ďalší vášnivý zážitok. Ešte sa nespamätala z tých prvých. Umyla riady aj ruky, aby sa schladila, až potom sa vrátila k Félixovi.

„Milé vydavateľstvo...“ začala od dverí diktovať e-mail.

„Vydrž chvíľku, nech sa prihlásim,“ zastavil ju so smiechom.

Zastala si za neho, aby videla, čo robil. Len čo sa na obrazovke zjavil jeho e-mailový profil, znovu mu začala diktovať, ale pomalšie, aby stíhal písať.

O chvíľu bola krátka sprievodná správa pripravená. S charakteristikou príbehu to bolo zložitejšie. Trvalo im to desatinu času, ktorý potrebovali na úpravu textu.

„Nezabudni na prílohu,“ upozornila ho Zoe, než stihol kliknúť na odoslať.

Nechcela, aby sa ocitol ako hlavný protagonista vtipu o lietadle s nápisom e-mail a schodíky s pasažiermi s nápisom príloha, kde lietadlo odletelo, ale schodíky zostali na letisku. Správa by odišla bez rukopisu, čo sa príliš často stávalo. Príloha hrala v tomto prípade životnú rolu.

„Už som to pridal a odoslal, než si to stihnem rozmyslieť.“

Len čo sa na obrazovke zjavilo „správa úspešne odoslaná,“ ustrnul, akoby zamrzol.

Pracoval ako robot nepremýšľajúc nad tým, čo takéto rozhodnutie spôsobí. Pravdepodobne dostane ďalšiu zamietavú odpoveď, ale prichádzala do úvahy aj mizivá šanca, že uspeje. A hlavne, nechcel vidieť výraz tváre Zoe, keď zistí, čo urobil, keď sa od neho vzdialila. Kocky už boli hodené, znenie sprievodnej komunikácie sa nedalo vziať späť. Už pristála v schránke vydavateľstva. Ešte sa mohlo stať, že všetko poslal na nesprávne miesto, lebo klikol na prvé vydavateľstvo v zozname, skopíroval adresu a poslal to. Na stránku neklikol ani na názov sa nepozrel. Nech rozhodne náhoda.

Takýto nedostatok plánovania sa na neho nepodobal a ani netušil, čo to do neho vošlo, že si nepremyslel každý krok, tak ako pri prvom pokuse. Ale teraz mal pri sebe Zoe a nedokázal sa sústrediť na svoje plány, keď ju túžil objímať, bozkávať, zopakovať si minulú noc.

„Hotovo. Zostáva už len čakať,“ natešene poskakovala na gauči.

Félix objal jej boky a pritiahol si ju k sebe. Ustrnula uprostred pohybu, potom sa na neho vrhla. Podarilo sa jej zvaliť ho na gauč. S úsmevom víťaza si brala od neho bozky. Kľakla si na neho, kým sa zbavovala oblečenia. Pozoroval nádherné divadlo a hladkal jej nohy, až sa premenili na želatínu.

Ťahala ho do sediacej polohy, nedočkavo mu potahujúc oblečenie, aby sa tiež vyzliekol. Postavil ju na zem, aby mohol splniť jej želanie. Pohladila mu hrudník od krku až po brucho.

Než skĺzla nižšie, nohy ho prestali poslúchať a klesol na gauč. Stála nad ním ako bohyňa pomsty. Prudko si ju pritiahol k sebe. Neudržala rovnováhu a skončila na ňom s kolenami okolo jeho bokov. Rukami sa oprela o jeho plecia, keď spojil ich pery v bozku. Privinul si ju k sebe, aby sa ich telá dotýkali. Nadvihol sa a ukázal jej, po čom túži. Vymenila si s ním omámený horúci pohľad a na dlhú chvíľu zaváhala. Už keď si myslel, že ho odmietne, spojila ich telá. Zastonali obaja. Félix zatvoril oči a sústredil sa na ovládnutie reakcie svojho tela.

Milovala ho pomaly, aj tak cítil, že dlho jej sladké trýznenie nevydrží. Snažil sa zamerať pozornosť na svoje ruky hladkajúce jej oblé ženské tvary. Keď jej pohyb nabral na intenzite, prešla ním vlna slasti, ktorú nebol schopný zastaviť. Okamih predtým než stratil kontrolu nad telom, zmeravela a slabulinko vykrikla. Ich vyvrcholenie prišlo naraz a prinútilo ich to hnať sa za ďalšou vlnou slasti.

Klesla na neho a tuho ho objala. Félix jej bezmyšlienkovite hladkal chrbát.

„Krásne,“ vydýchla pošepky.

„Ty si nádherná,“ vrátil jej to.

V miestnosti znel len ich zrýchlený dych v zvláštnej harmónii do nezvyčajného ticha. Až priveľkého. Zoe do omámenej mysle prenikol strach. Celkom zabudli, že v byte nie sú sami. Skĺzla z Félix a už stála na nohách.

„Čo sa deje?“ spozornel aj Félix.

„Zabudli sme na Trevora.“

„Som si istý, že je v poriadku,“ snažil sa ju objasniť.

Striasla jeho ruky a ponáhľala sa skontrolovať kľetku. Vopred sa desila, čo v nej uvidí. Krmidlo aj napájadlo boli prázdne a po Trevorovi ani stopy.

Navliekla si rukavicu a vybrala domček. Uľavilo sa jej, keď ho objavila, ale zľakla sa, že sa nehýbe. Ani keď poklepala po domčeku, vôbec nereagoval. Zoe premáhala slzy. Vysypala ho z obydli na dlaň, aby ho skúsila oživiť. Prevalil sa bez odporu nabok a zostal ležať. Ovinula prsty okolo nehybného telíčka.

Pocítila tlkot malinkého srdiečka sekundu predtým, než ju malé ostré zúbky pohrýzli. Sústredila sa na to, aby ho nestisla a od ľaku ho vypustila z rúk. Zhrozene sledovala ako rúti k zemi.

Dopadol na prikrývku, ktorú pod neho Félix rýchlo rozprestrel. Zoe sa od úľavy podlomili kolená a musela sa chytiť steny. Félix nadvihol tkaninu a vrátil potkana späť do kletky, než hlodavec stihol ochutnať látkovú šmýkačku. Neodišiel však bez rozlúčky. Zanechal na bielej látke smradľavý darček.

Momentálne však Félixu zaujímala viac Zoe, než flák. Objal ju a obrátil tak, aby videla, že malá potvorka veselo behá po kletke a vrтанím do misky si vyžaduje pozornosť a jedlo.

„Nič sa mu nestalo,“ opakoval Félix.

„Vďaka Bohu,“ vydýchla si Zoe.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ustarane.

Napriek pohľadu na nezbedné zvieratko, ktorému evidentne nič nebolo, sa neprestala chvieť.

„Nikdy by som si neodpustila, keby sa mu niečo stalo,“ šepkala so slzami v očiach.

„Je síce hladný, ale živý a zdravý,“ ubezpečil ju Félix.

„Mali by sme ho rýchlo nakrmiť,“ navrhla, ale ani sa nepohla.

„Ja mu umyjem napájadlo a misku na jedlo a ty sa posad’.“

Félix ju chcel odprevadiť k sedačke, ale Zoe sa nepoddala.

„Nie. Ja to urobím. Zatiaľ zlož gauč. Než odídeme, musíme to tu dať do pôvodného stavu.“

Uistil sa pozorovaním jej činnosti, či je v poriadku a až potom sa ponáhlal splniť jej žiadosť. Po chvíli sa k nemu pridala a pokračovala v upratovaní obývacej izby, kuchyne, praniu prikrývky a baleniu svojich vecí.

Zatvorila tašku: „Chvíle s tebou sú vždy krásne.“

„Užívam si každý jeden spoločný okamih.“

Jeho ruky si ju pritiahli bližšie, keď sa ich pery stretli v bozku. Zaprela sa mu do brucha, aby sa nedotýkali celým telom. Ak by sa dostali príliš blízko k sebe, skončili by znova na pohovke, ktorá by už mala dosť materiálu na klebety, keby vedela rozprávať.

Jej sluch zaznamenal zvonenie zvončeka, ale do jej mysle ešte nepreniklo. Zdalo sa, že Félix sa ho tiež rozhodol ignorovať. Vyrušilo ich až búchanie na dvere. Naraz sa na seba pozreli premýšľajúc, kto to môže byť. Félix sa pohol ako prvý.

„Idem ja. Pre istotu, ak by išlo o nepozvanú návštevu,“ ponúkol sa, že ju ochráni.

„Ideme spolu. Čo už by sa len mohlo stať?!“ doberala si ho, aj keď náladu na žarty rozhodne nemala.

Spolu sa pohli k dverám. Félix udržiaval bezpečnú vzdialenosť od nej. Postavil sa tak, aby ju skrýval a v prípade potreby ochránil. Dvere nemali priezor, tak sa nemohol presvedčiť, kto to klope.

Prudko otvoril dvere dúfajúc v moment prekvapenia človeka za nimi. Ale šok sa nekonal. Od ucha k uchu sa na nich usmievala Ester.

„Čaute. Ako ste sa mali?“

„Prečo zvoníš vo vlastnom byte?“ neodpustila si zvedavú otázku Zoe.

„Aby som vás pri ničom nevyrušila,“ žmurkla na oboch.

Zoe zalial zradný rumenec a veľmi rýchlo sa tvárila, že hľadá stratenú vec.

„Môžem ti pomôcť, láska?“ ponúkol sa Félix v rozpakoch.

„Niekde som stratila gumičku. Pomôžeš mi ju pohľadať?“

„Samozrejme. Veľmi rád,“ súhlasil.

„Myslím si, že som ju nechala v kuchyni.“

„Môžem vám pomôcť?“ pridala sa Ester.

„Nie,“ zvolali Félix a Zoe naraz.

„Ty si pekne odnes veci do spálne, určite si unavená, ja sa pozriem po gumičke a Félix zatiaľ pripraví kávu,“ rýchlo sa vynašla Zoe.

„To je dobrý nápad,“ súhlasila Ester.

Félix a Zoe sa ponáhľali do kuchyne.

„Skvelý spôsob, miláčik, ako zmeniť tému. Pomôžem ti pohľadať, čo si stratila?“

„A kde chceš nájsť neexistujúcu vec?“

Félix sa rozosmial: „Ja sa z teba zbláznim.“

Potom zvažnel a pritúlil ju k sebe: „Čo jej povieme?“

„Žeby milujeme sa po všetkých stránkach?“

„To sa mi páči.“

„Som rada.“

„Neľutujem ani sekundu s tebou a vykričím do celého sveta, ako ťa milujem, ale prajem si, aby to, čo sa stane medzi nami za zatvorenými dverami, tam aj zostalo.“

„Cítim to rovnako. Nemusíš sa báť, že by som niekomu niečo prezradila, ale...“

Zrazu nevedela, ako pokračovať. Je len jeden človek, ktorému bude musieť o ňom povedať. Už teraz sa na to netešila. Ale v takej chvíli nemôže človek klamať, lebo pridá na zoznam hriechov ďalší.

„Na spovedi to musím povedať.“

Félix ju stisol tuhšie a hladkal jej ramená: „To je v poriadku. Viem, že nemáš na výber.“

„Sľubujem, že do detailov zachádzať nebudem.“

„Dôverujem ti.“

„Už ste to našli?“ strčila Ester hlavu do dverí.

„Bohužiaľ nie. Považujeme to za stratené,“ vynašiel sa Félix.

„Žiadny strach, ak ju stratila tu, tak sa niekde objaví. Do neba sa nevyparila a na zemi ju nájdeme,“ žartovala Ester.

Félix nalial do troch hrnčiek kávu, kým Zoe rozprávala Ester, ako sa starala o Trevora, čo jedli a čo robili. Stále rozprávala, aby nedala kamarátke šancu pýtať sa na intímne veci. Aj keď vedela, že práve tou nervozitou sa pravdepodobne prezrádza.

„To mi chcete povedať, že ste si to tu vôbec neužili?“

Zoe skoro zabehol nápoj. Bojujúc so zradným rumencom nevedela, čo jej má na to odpovedať.

Ester vôbec nebola v rozpakoch a pokračovala ďalej: „Prečo ste nevyužili moju vaňu s masážnymi tryskami ani víno, čo som vám tu nechala na romantický večer?“

„Vieš, že nepijem a popri venovaní sa matematike sme nestihli podrobne skúmať kúpeľňu. Ale hlavne sme tu hostia. Ako by to vyzeralo, keby sme zneužili pohostinnosť?“

„Čo keby sme sa spolu pred odchodom najedli?“ navrhla Ester

„Nemáme čas. Dost' sa ponáhlame. Dlhá cesta domov. Nechcem prísť za tmy,“ rýchlo zahovárala Zoe.

„Musím ešte pripraviť vyučovacie hodiny. Najlepšie bude, keď vyrazíme hneď,“ pridal sa aj Félix.

„Neostanete ešte chvíľu robiť mi spoločnosť?“ prehovárala ich Ester.

„Bohužiaľ, nemôžeme. Matka predstavená trvala na tom, aby som sa vrátila pred večernou modlitbou,“ spomenula si Zoe.

„To som nevedel, tak poďme,“ súril ju odhodlane Félix.

Rozlúčili sa dlhým objatím, pri ktorom Zoe šepkala Ester, že jej napíše. Félix jej podal ruku. Objatia neboli jeho štýl s výnimkou Zoe, tú by najradšej nepustil z náručia.

Pri vchode do jednej ruky chytil tašky, do druhej ruku milovanej ženy a vykročil s ňou na cestu k autám v ústrety krátkemu odlúčeniu.

ODHALENIE

Zoe viedla vozidlo, ako jej to rýchlostné obmedzenia dovolili, ale aj tak parkovala pred internátom, až keď sa stmievalo. Zapla si mobil, aby Félixovi napísala, že dorazila v poriadku. Vtedy jej naskákalo množstvo zmeškaných hovorov od matky predstavenej. Snažila sa ignorovať obavy a nepríjemné pocity, ktoré sa jej zmocňovali. Najprv odoslala správu svojmu milému a až potom zamierila do kancelárie nahnevanej nadriadenej. S malou dušičkou si pripravovala ospravedlnenie, prečo sa vrátila domov až po večernej modlitbe.

„Dobrý večer, ospravedlňujem sa, že meškám,“ spustila len čo otvorila dvere na pracovisku riaditeľky školy.

Prekvapene zastala. Za stolom sedela zástupkyňa.

„Sestra Rachel je ešte v kostole, zostala tam po omši.“

„Ďakujem vám,“ Zoe odvetila zdvorilo.

„Je ťa taká škoda, dievča,“ zamrmlala si pre seba skôr, než Zoe opustila miestnosť.

Záhadné slová Zoe znervóznilo ešte viac. Trela si ruky jednu o druhú v zúfalej snahe sa upokojiť. Obvyklé spôsoby nefungovali. Cítila, ako sa jej potia dlane, aj keď sa výrazne ochladilo. Pri vstupe do božieho chrámu sa prežehnala a nielen kvôli prítomnosti starodávnej drevenej sochy. Zamierila do obľúbenej lavice ctihodnej matky.

Zastala pred kľáčiadou starou ženou a čakala. Neodvážila sa ani hlasnejšie dýchať. Pery sestry Rachel sa pohybovali v tichej modlitbe, ktorú nepoznala.

Chvíľu jej pripadala ako večnosť, kým mníška sklopila zrak z nebeských vecí na pozemské. Zoe netrpezlivo čakala na jej pohľad. Potrebovala vedieť, čo si myslí, čo cíti. Z jej profilu sa to nedalo vyčítať.

„Zhrešila si?!“ obvinenie vyznelo viac ako konštatovanie, než ako otázka.

Veľmi rada by kvôli pokoju povedala nie, ale nemohla zaprieť lásku k Félixovi a nedokázala klamať ctihodnej matke.

„Áno,“ šepla Zoe.

V tichu kostola sa ozvena priznania vracala.

Priala si dodať, že ju mrzí, čo urobila, že to nebolo správne. Ale ako mohla slovami pošpiniť čokoľvek, čo zažila s Félixom. Keby sa mala znova rozhodnúť, urobila by to isté.

Sestra Rachel zopla ruky a zatvorila oči, akoby sa chcela ponoriť do modlitby. Ale trvalo to príliš krátko, aby stihla povedať viac než prvé vety.

„Máš predstavu, čo si urobila?“ precedila cez zuby.

„Viem, ale ľúbim ho a on ľúbi mňa,“ bránila sa Zoe.

„Hlupučké, naivné dievčatko. Každý chlap to hovorí, než dostane, čo chce,“ odfrkla si matka predstavená s neradostným úškrnom.

„Félix taký nie je,“ bránila ho Zoe.

„Teraz. Ale skôr, či neskôr každý muž odíde. Žena priberie, ochorie alebo zostarne a on si nájde chudšiu, krajšiu, zdravšiu a mladšiu.“

„Verím, že sa to nestane,“ presviedčala ju Zoe.

„Jediný, ktorému môžeš veriť je ten hore,“ uistila ju mníška a konečne jej venovala pohľad. „Mala si taký potenciál.“

„Stále som to ja,“ šepala Zoe neisto.

„Už nie, Zoe moja,“ vzdychla si stará mníška.

„Ako to myslíte?“ vyhrkla skôr než sa stihla zastaviť.

Akoby jej po chrbte prešla ľadová ruka. Nechcela ani myslieť na trest, ktorý si pre ňu pripravila žena, ktorá bola ako jej matka.

„Už nemôžeš byť jednou z nás.“

Zoe čítala v jej očiach sklamanie. Klesla na sedadlo vedľa sestry Rachel. Stará mníška sa od nej odsunula, čo najďalej, sťa by hriech bol nákazlivý. Zoe sa nedokázala pohnúť, akoby sa prilepila k drevu.

„Ani predtým som nemohla. Nie som novicka.“

„Dúfala som, že sa ňou po štúdiu staneš.“

„Nikdy som vám nič nesľúbila. Vy viete lepšie, než ktokoľvek iný, že na to nemám povahu a ani schopnosti.“

„Získala by si ich, keby si nestretla toho...“

„Prosím, neurážajte ho,“ skočila jej do reči zúfalá Zoe.

„Všetko zničil a ty si mu to dovolila,“ odvrkla jej mníška bez toho, aby ju karhala, že je drzá.

„Plánujeme spoločnú budúcnosť,“ vynašla sa Zoe rýchlo. Verila, že nehovorí lož, aj keď sa s Félixom o tom ešte nerozprávali.

„Myslíš si, že si ťa vezme?“ venovala jej posmešný pohľad.

„Verím, že jedného dňa áno,“ uistila ju Zoe nie veľmi presvedčivo.

„Ani netušíš, akého života si sa vzdala pre muža, ktorý si ťa nezaslúži. Ale ja už pri tom nebudem, keď sa v ňom sklameš.“

Sestra Rachel vstala a pohla sa k oltáru.

„Kam sa chystáte?“ opýtala sa Zoe hlúpo.

Len veľmi pomaly jej dochádzalo, čo jej povedala.

„Ten kto odíde, budeš ty. Si prepustená. Vráť sa do izby, zbal' si veci, nech si do hodiny preč.“

Mníška jej odmietla venovať ďalší pohľad. Zoe sedela ako prikovaná neschopná uveriť tomu, čo si práve vypočula.

„To nemôžete urobiť,“ šepala Zoe zúfalo.

„Už sa stalo. Čas ti beží. Nenúť ma, aby som ťa nechala odviešť násilím.“

Zoe sa postupne zmocňoval šok a v očiach ju pálili slzy.

„Boh je láska a odpúšťa,“ snažila sa zachrániť situáciu.

„Na neho si sa mala obracať predtým, než si spáchala hriech. Teraz ti už nepomôže,“ odvrkla jej abatiša.

„Prosím. To nemôžete urobiť. Ublížite deťom,“ zmohla sa na posledný zúfalý pokus.

„To ty si im ublížila. Nie si pre nich dobrý vzor. Vstaň a choď. Maj aspoň kúska sebaúcty.“

Námesačná Zoe automaticky poslúchla a pobrala sa k dverám. Tam sa však obrátila.

„Prosím. Dovoľte mi zostať do zajtra a rozlúčiť sa s deťmi,“ dovoľávala sa súcitu.

„Nie. Nech ti ani nenapadne stretnúť sa s niektorým z našich detí. Mníška ťa odprevadí do tvojej izby, počká, kým sa zbalíš a presvedčí sa, že odídeš.“

Zoe sa z pier vydral vzlyk, ktorý nedokázala ovládnuť. Po ňom nasledovali ďalšie. Nahromadené slzy jej v prúdoch stekali po lícach. Nedbala na mníšku kráčajúcu vedľa nej ako väzenský dozorca. Nevšímala si, ktorá z nich to bola. Pohľad na otvorené kufre rozložené na posteli ju rozplakal, že takmer nevidela na svoje veci. Napriek tomu sa prinútila zbaliť si všetko. Nemohla si dovoliť nechať v kláštore ani jednu vec. Len čo zazipsovala posledný kufor, mníška ju potiahla za rukáv, že už musia ísť.

„Nedotýkajte sa ma,“ kričala na ňu Zoe.

Sestra Rozália stiahla ruku, ale neodpustila si poznámku.

„To by si nebola ty, aby si neurobila scénu.“

Zoe prehltla hnusné slová, ktoré sa jej drali na jazyk. Nie preto, že by sa cítila previnilo. Ale už jej na ničom nezáležalo.

Mníška jej strčila do ruky papier, ktorý prehliadla. Nemusela sa ani naň pozrieť, aby zistila, že je to jej výpoveď. Ani jej podpis nepotrebovali. Jediným papierom sa jej zbavili ako nepotrebnnej veci pre jednu chybu, ktorú urobila.

Keď prechádzala cez park, obzrela sa na internát. Zmocnil sa jej silný záchvat plaču, keď si spomenula na žiakov, ktorých už nikdy neuvidí. Ako zajtra vojdú do triedy a nenájdu ju tam. Budú sa pýtať, kde je. Kolegyňa ich len okríkne, aby boli ticho. Zostanú bez učiteľky a bez vysvetlenia. Nevedela, či by im to dokázala oznámiť, ale nech by to stálo, čo stálo, pokúsila by sa im to povedať tak, aby im neublížila..

V duchu sa modlila, nie za seba, ale za deti, aby im nezlomili tie ich nevinné malé srdiečka.

Automaticky naložila kufre do auta, sadla si za volant a vyrazila. Až vtedy si uvedomila, že vlastne nemá, kam ísť. Prešla ňou vlna hrôzy, čo s ňou teraz bude. Prišla o prácu, o domov, o rodinu. Na svete už nemá nikoho. Prichádzali škaredé myšlienky, že už nemá prečo žiť. Jej život stratil zmysel. Bolesť, ktorá ju prepadla, bola neznesiteľná. Pre slzy takmer nevidela na cestu. Strácala pojem o čase a mieste, kde sa nachádzala. Privrela oči, aby sa ovládla.

Hlasné trúbenie ju prebralo. Prudko otvorila oči. Zhrozene hľadela do dvoch približujúcich sa svetiel. V poslednej sekunde strhla volant na svoju stranu vozovky. Vyplašená zastavila pri prvej príležitosti na kraji cesty. Ruky si ovinula okolo tela a prudko dýchala. Možno ju prepadla myšlienka na ukončenie svojho života, ale nechcela so sebou vziať aj niekoho iného.

Ozvalo sa klopanie na okno. Od ľaku takmer vykrikla.

„Ste v poriadku, slečna?“ opýtal sa neznámy muž.

„Áno, som,“ zakričala mu.

„Tak nabudúce sa nemaľovať, ale dávať pozor na cestu.“

Obhájiť sa už nestihla. Po uistení, že sa jej nič nestalo, odišiel. Do tmy jej zasvietil mobil. Zapla si svetlo a zistila, že sa jej prevrhla kabelka a polovica vecí sa z nej vysypala. Automaticky ich začala zbierať. Pri tom si do tmy posvietila mobilom. Na obrazovke uvidela Félixovu usmiatu fotku, tri zmeškané hovory a dve správy. Si v poriadku? Keď si nájdeš správu, prosím, zavolaj mi.

Félix, miláčik. Ako na neho mohla zabudnúť?! Zatúžila ho vidieť. Vedela, že to, čo robí, je bláznovstvo, ale opatrne obrátila auto a vydala sa opačnou stranou za hlasom svojho srdca. Zapla si navigáciu, aby bez problémov trafila. Šoférovala opatrne. Nechcela, aby si jej žiaci a Félix museli prečítať v novinách o jej nehode. To by im neurobila.

Niekoľkokrát sa stratila, než konečne uvidela značku usmerňujúcu jej cestu ku škole. Dúfala, že konečne ku tej správnej.

Vydýchla si, až keď uvidela nápis Stredná škola strojárská. Dúfala, že parkovisko pre návštevy nebude preplnené. Aspoň v tomto mala šťastie, že zostalo dosť miest na výber. Pri pohromách, ktoré sa jej dnes stali sa bála postaviť auto pod strom, a tak zaparkovala, čo najbližšie k vchodu.

Oslobodila mobil zo stojana, aby zavolala Félixovi. Pohľad na hodinky ju však zastavil. Ukazovali hodinu po polnoci.

Nemôže ho teraz zobudiť. Nepatrilo sa o takomto čase zvonieť na zvonček. Strážnik by ju nahlásil na políciu, keby sa pokúsila dostať do internátu takto neskoro v noci. Zbavila sa aj myšlienky, že by preliezla cez plot. Okolie škôl bolo lepšie strážené kamerovým systémom ako vládne budovy, lebo z nich sa každú chvíľu nepokúšali vytratiť tínedžeri. Došlo jej, aký hlúpy nápad to bol vybrať sa za Félixom. Znova mala slzy na krajíčku. Radšej mala ísť za Ester. Už však bolo neskoro obrátiť auto. Kým by sa dostala ku kamarátke, bolo by ráno. Cítila, že už by nedokázala prejsť ani kilometer.

Zmáhala ju únava. Najradšej by zaliezla do postele. Lenže nemala do ktorej. Bola bezdomovec. Na hotel ani nepomyslela. Ako čerstvo nezamestnaná si nemohla dovoliť utrácať peniaze. Hlavne, keď nevedela, čo bude. Prepadol ju strach.

Kam pôjde? Čo bude robiť? Kde teraz nájde prácu, keď ju prepustili pre hrubé porušenie disciplíny? Zamestná ju ešte niekto? Čo s ňou teraz bude?

Zívla. Únava z cesty jej zatvárala viečka. Ledva ich držala otvorené. Plač ju ešte viac vyčerpal.

Presunula sa na zadné sedadlo a veľmi rýchlo zamkla auto, aby ho ochránila pred nečakanými návštevníkmi a zlodejmi.

Ľutovala, že si z kufra nevzala deku, ale odmietala už vyjsť z auta a vybaľovať veci. Bála sa, že by ju okradli. Našla len ochrannú plachtu na čelné sklo. Využila ju aj ako prikrývku, aj ako úkryt pred neželanými očami. Napriek unavenému telu a ubolenej mysli, nedokázala zaspáť. Každý hlasnejší zvuk ju vytrhol z driemot, do ktorých sa ponárala. Trápil ju smäd a hlad, keďže nevečerala. Ľutovala, že sa nezastavila na nejakej benzínke a nekúpila si niečo na jedenie. Udalosti posledných hodín sa jej vracali ako zostrihané scény katastrofického seriálu. Prehadzovala sa na sedačke neschopná nájsť si polohu na spanie. Nepohodlie a samota ju rozplakali. Plač ju pripravil aj o posledné zvyšky síl. Upadla do plytkého spánku plného nočných môr.

STAROSTLIVOSŤ

„Pán učiteľ, pán učiteľ. To musíte vidieť,“ pribehol za Félixom žiak z prvého ročníka.

Takto nadšeného ho nikdy nevidel, lepšie povedané, nepočul ho povedať viac než pár slov, pokiaľ ho neskúšal. Študent s najlepšimi známkami, ale zároveň najväčší introvert.

Félix, ktorý mal práve dozor, sa ponáhlal k oknu, aby sa pozrel, čo žiaka tak zaujalo. Bolo to rýchlejšie, než mu vysvetľovať, prečo sa nemôže pohnúť z miesta. S ním sa presunula aj študentská gaučová kultúra rozložená na sedačkách na chodbe, okrem zamilovaného páriku. Ten nevnímal nič a nikoho okolo, len si hľadel do očí, akoby tam čítali knihu. Pokiaľ zostanú len pri tom, bude vidieť na ich ruky a bude to obraz, ktorý nie je mládeži neprístupný, tak sa bude tváriť, že nič nevidel.

Vyzrel von oknom, ale nič nezaujalo jeho pozornosť.

„Keď raz budem mať auto, dám si naň rovnakú nálepku.“

Félix nasledoval prst žiaka a vyklonil sa viac z okna.

Na parkovisku stálo niekoľko áut, ale jeho zaujímalo len to s obrovským nápisom na kufri $e = mc^2$ s obrázkom kladiva. Mal pocit, že sa mu sníva. Tak intenzívne na Zoe myslel, že dokonca videl jej auto. Ale to nie je možné. Čo by tu robila? Prečo by mu vopred nezavolala? Prečo by sa neohlásila, ale radšej zostala vonku? Akokoľvek sa mu to zdalo absurdné, aká je pravdepodobnosť, že dvaja ľudia majú rovnakú značku auta, farbu aj nálepku? Posledná myšlienka ho dala do pohybu. Zastavil najbližšieho kolegu.

„Prosím ťa, vezmi to na chvíľu za mňa. Musím ísť von. Nieкто pravdepodobne potrebuje pomoc.“

Ledva počkal, než kolega prikývne, pohrabal sa vo vrecku hľadajúc vchodovú kartu, aby si otvoril dvere. Triasla sa mu ruka, keď ju prikladal k snímaču. Pípanie sa ozvalo až na tretí pokus.

Ponáhlal sa na parkovisko nedbajúc, že by mohol mať problémy, že opustil budovu školy, keď má službu. Musí sa, čím skôr presvedčiť, či je to jej auto, ale hlavne, či je v poriadku.

Stačilo vidieť značku a odpoveď na prvú otázku mal hneď. Pridal do kroku, až takmer bežal k autu. Nazrel na predné sedadlo, keď ju nenašiel, prešiel k zadnému oknu. Pohľad na spiacu Zoe ho neupokojil. Potichu jej zaklopal na okno, aby ju nevystrašil. Zľakol sa, keď sa ani nepohla. Skúsil to hlasnejšie. Konečne sa pomrvila a otvorila oči. Čo však bolo dôležitejšie, odomkla dvere. Po chvíli zistil, že si priľahla kľúče.

„Si v poriadku, miláčik?“ kontroloval jej stav.

„Félix,“ šepla.

Pomaly sa posadila, žmurkala, aby na neho zaostrila. Provizórna prikrývka sa z nej zošuchla a ona sa striasla. Félix sa pohol ku zadnej časti auta a otvoril kufor. Zaskočil ho pohľad na batožinu. Nebol však čas na otázky. Vzal odtiaľ len deku a kufor znova zatvoril.

Zoe sa pomaly súkala z auta. Félix ju opatrne vytiahol von a zabalil jej chvejúce sa telo do deky.

„Som pri tebe. Všetko bude v poriadku,“ snažil sa ju upokojiť.

Jediný dotyk jej horúceho tela ho vyviedol z omylu.

„Vodu,“ šepla.

Pery mala suché ako saharská púšť a v hlave mala koncert metalovej skupiny. Všetko prehlušila radosť, že ju Félix drží v náručí.

Pustil ju len na sekundu, než vytiahol z auta kľúče a zamkol jej auto. Potom ju opatrne podoprel a viedol ju k vchodu: „Pod' so mnou.“

Neprotestovala. Poslušne kládla nohu pred nohu. Opierala sa o neho, lebo sa bála, že ju dolné končatiny neudržia.

„Kto je to?“

„Odkiaľ prišla?“ ozývalo sa odvsadiaľ.

Študenti boli zvedaví na návštevu. Félix sa ju snažil chrániť pred ich zvedavými pohľadmi, ako mohol. Viedol ju do svojho kabinetu, kde ju posadil na stoličku. Napravil jej oblečenie prezerajúc si jej chvejúce sa telo.

Trvalo mu len okamih, než vložil do jej rúk šálku s vodou.

Hltavo, rýchlo vyprázdnila nádobu. Trel jej plecia, aby ju zohrial. Mal na ňu kopu otázok, ale tie počkajú. Najdôležitejšia bola len jedna.

„Ako sa cítiš?“

„Je mi zima a bolí ma celé telo,“ drkotala zubami.

Ozvalo sa tiché klopanie. Ani nestihol povedať ďalej, keď sa dvere otvorili. Zástupca zostal stáť opretý o zárubňu.

„Prepáčte, že som opustil chodbu, ale niečo sa stalo. Toto je moja priateľka, prišla ma navštíviť a necíti sa dobre,“ ospravedlňoval sa Félix.

„Vypíšem vám priepustku. Postarajte sa o ňu,“ vyjadril pochopenie.

„To nemôžem. Mám dnes veľa hodín,“ namietol Félix.

„Ospravedlním vás a vypíšem zastupovanie. Len choďte.“

Félix bojoval so zodpovednosťou, ale len na krátky okamih. Zoe je jeho všetko. Ak sa jej niečo stane, už nič nebude mať pre neho zmysel.

„Ďakujem vám,“ podal mu Félix ruku.

„Vezmite ju k zdravotníkovi,“ prikázal zástupca.

Félix poďakoval ešte raz. V panike ho samého nenapadlo, že najbližšieho zdravotníka má priamo v budove. Boli jedna z tých šťastnejších škôl, že sa delili o detských lekárov, ktorí sa s pohotovosťou u nich po dni striedali.

Zoe síce nebola dieťa, ale snád' sa lekár neodmietne na ňu pozrieť.

O chvíľu vychádzali z ordinácie s lepšími správami, než do nej vchádzali. Našťastie ju trápilo len nachladnutie a malá dehydratácia. Iné lekárske vyšetrenie ani ošetrenie sa nevyžadovalo. Napriek tomu ju Félix odviezol k sebe na internát. Strážnik nežiadal od nej preukaz totožnosti, radšej im otváral dvere, aby ju nemusel Félix pustiť z náručia.

Poďakoval mu a sľúbil si, že mu prinesie rumové pralinky, ktoré mal tak rád. Strážnik sa kývnutím hlavy rozlúčil.

Bezpečne sa dostali do izby, kde ju Félix najprv odviezol do kúpeľne a osprchoval. Potom ju obliekol do čistého trička a uložil do postele. Po ďalšom pohári vody spustila:

„Veľmi ma mrzí, že som ťa takto prepadla, ale nevedela som, kam mám ísť,“ rozplakala sa.

Félix ju objal: „Som rád, že si prišla. Čo sa stalo, láska?“

Zoe mu trhane zopakovala rozhovor s matkou predstavenou aj udalosti predchádzajúceho večera a noci.

„Som bez práce a bez domova. Prišla som o všetko.“

„Je mi to ľúto,“ šepol Félix.

Hladkal jej chrbát a ramená, až kým jej plač neustal.

„Neviem, čo mám robiť,“ šepla zúfalo.

Momentálne nemal odpovede na všetky jej problémy, lebo všetko naraz sa riešiť nedalo.

„V prvom rade potrebuješ dostať do seba nejaké jedlo.“

„Nie som hladná,“ odula peru.

„Si slabá. Niečo musíš zjesť. Urobím ti polievku do hrnčeka. Hneď to bude,“ prehováral ju.

Než to dopovedal, už mal kanvicu zapnutú. Než stihla vysloviť viac protestov, podával jej hrnček so slabou napodobeninou prvého obedového chodu.

Vzala si ju od neho a poďakovala. Kým pomaly usrkávala z horúceho jedla, vzal jej druhú ruku do svojich.

„Pokús sa trochu si oddýchnuť a na nič nemyslieť.“

Opatrne dopila, položila hrnček na stôl a objala ho.

„Keby som teba nemala, tak...“ nechala visieť vo vzduchu nevypovedané. Nechcela sa priznať, že myslela na to najhoršie.

„Nech sa deje čokoľvek, spolu to zvládneme.“

„Nemôžeš...,“ ani vlastne nevedela, čo mu má povedať, byť zodpovedný za jej problémy, komplikovať si život kvôli nej, trápiť sa, pochopiť, aké je to prísť o všetko ako ona.

Všetky tieto myšlienky jej vírili hlavou a mnoho ďalších, keď sa snažila upokojiť paniku, ktorá sa jej zmocňovala.

„Ššš. Starosti si budeme robiť neskôr. Skús si ľahnúť a pospať si trochu.“

„Nedokážem zaspáť,“ protestovala.

Dovolila mu, aby ju znova uložil do postele a prikryl ju paplónom. Hladkal jej nohu, aby ju upokojil.

„Leží sa ti pohodlne?“ uisťoval sa.

„Áno,“ ubezpečila ho.

„To som rád,“ venoval jej nežný úsmev a vstal.

„Nié,“ vykrikla a v panike ho chytila za ruku.

Félix si znova sadol a prezeral ju: „Čo je? Bolí ťa niečo?“

„Nechod', prosím,“ ťahala ho späť k sebe.

„Len som ti šiel vziať veci. Ani by si sa nenazdala a bol by som späť.“

Zoe sa posadila a prudko ho objala: „Neopúšťaj ma, prosím.“

Félix ju stisol v náručí a snažil sa ju upokojiť.

„Pri mne nemusíš mať strach. Postarám sa o teba.“

Striaslo ju a Félix ju objal pevnejšie.

„Budem musieť ísť po tvoju batožinu. V aute nemôže zostať. A potrebuješ svoje veci.“

„Nechod', kým nezaspím,“ vyjednávala.

„Dobre, len pokojne. Pod' si ľahnúť.“

Vystrel sa na posteli a pritiahol si ju do náručia, rozhodnutý ukolísať ju k spánku.

Poslúchla ho a ľahla si k nemu. Napravil si ju v náručí, tak aby sa im obom pohodlne ležalo aj aby ju mohol hladiť.

Jeho ruky sa rozpamätávali na krivky jej tela v nežných opakovaných gestách. Natiahol sa po paplón a poriadne ju pozakrýval. Striasla sa a mrvila sa na ňom, než sa jej telo zohrialo. Trvalo veľa okamihov, než sa začala uvoľňovať a upadla do nepokojného spánku.

Félix trpezlivo čakal, než zaspí, až potom sa vymanil spod jej nežného objatia. Potichu opustil izbu. Po jej batožinu takmer bežal. Veľmi rýchlo cestou vysvetlil strážnikovi v skratke, že Zoe je jeho priateľka a niekoľko dní u neho zostane, čo samozrejme vybaví s vedúcou internátu, keď príde. Strážnik jej poprial skoré uzdravenie a vymenil si smenu s kolegom. Pred odchodom mu ponúkol pomoc s batožinou, ale Félix to odmietol a rozlúčil sa. Veľmi rýchlo sa vrátil na svoje miesto k Zoe, kam patrila.

STRETNUTIE

Do druhého dňa sa Zoe cítila lepšie, ale len fyzicky. Opakovala rozhovor s matkou predstavenou znova a znova a vždy sa rozplakala. Félix ju trpezlivo počúval. Nepomáhalo nič, čo skúsil, aby sa cítila lepšie. Len spala a plakala. Pila len polievku a čaj, iné jedlo odmietla. Keď spala, snažil sa využiť čas na prípravu hodín na ďalší deň, ale stále ju mal na dohľad, keby sa zobudila. Premýšľal, či ju nevziať k nejakému odborníkovi.

Ráno bojoval so sebou, či ísť do práce alebo zostať s ňou. Vedel, že by nebol problém vziať si pár dní voľna.

„Dobré ráno,“ ozval sa tichý šepot.

Zabudol na to, že držal telefón a chystal sa zavolať zástupcovi. Ponáhlal sa k Zoe.

„Ako sa cítíš?“

„Lepšie,“ ponáhľovala sa s náznakom úsmevu.

„Akurát som chcel zavolať do práce, že neprídem,“ vyhrkol prvú vetu, čo mu napadla.

Podišla k nemu a objala ho: „Si sladký, ale to nemusíš. Budem počítat' a učiť sa. Čaká nás ďalšia skúška.“

Félix si ju poriadne prezrel, či dobre odhadla svoju náladu.

„Si si istá, že si v poriadku?“

„Ešte nie som, ale budem. Musím sa pozbierať a venovať sa štúdiu. Príliš veľa som obetovala, aby som to teraz vzdala.“

Félix jej venoval bozk a privinul si ju k sebe: „Spolu všetko zvládneme, sľubujem.“

„Viem. Ďakujem,“ opätovala mu bozk.

„Si si istá, že ťa tu môžem nechať samu? Nebude ti smutno? Nechcem prísť domov a nájsť ťa tu v slzách.“

„Sľubujem, že už kvôli matke predstavenej plakať nebudem. Ale čo sa týka matematiky, tak to sľúbiť nemôžem,“ snažila sa zobudiť zmysel pre humor.

Félix jej venoval nežný úsmev: „Ani škole nedovolím, aby ťa trápila.“

„Veľmi ma mrzí, že si kvôli mne prišiel o deň na učenie.“

„To nech ťa netrápi. Spolu to dobehneme.“

Poriadne ju vystískal do zásoby, aby mal na cestu a aj na celý deň, keď mu začne chýbať. Potom sa rýchlo pripravil a s bozkom na rozlúčku sa ponáhlal do práce. Nechal Zoe kľúče, aby mohla zamknúť, ak by chcela niekam ísť.

Deň ubiehal Félixovi pomaly, ale predsa len prišiel čas ísť domov. Mal trochu výčitky svedomia, že mal radosť z toho, že ho po práci niekto doma čaká, kvôli situácii, za ktorej sa to stalo. Mal chuť zájsť za matkou predstavenou a pokúsiť sa získať jej prácu späť. Ako mohla také niečo Zoe urobiť?! Nikdy nepoznal láskavejšieho a nevinnejšieho človeka ako Zoe. Okrem toho, že ho ľúbila všetkými spôsobmi, sa ničím neprevinila. Musí sa nejako dostať k matke predstavenej. Zdvihol telefón a zavolať kolegyni, ktorá organizovala výlet a trochu ho presmeroval. Pôvodne chcel využiť neprítomnosť študentov a vziať si voľno, aby si ukradol pár chvíľok so Zoe, ale keď bola teraz s ním, tak sa pokúsi dať do poriadku jej život. Trápilo ho len, či má Zoe o tom povedať alebo nie. Tušil, že by nesúhlasila. Napokon sa rozhodol, že pokiaľ sa ho na výlet sama neopýta, tak jej podrobnosti nebude hovoriť. Oznámi jej to, až po návrate. Neúspech, že by ho stará mníška neprijala, si nepripúšťal. Urobí všetko preto, aby si ho aspoň vypočula. Práve preto jej nebude volať, ale priamo ju navštívi. Len si musí pripraviť, čo jej povie, lebo ak ho bude chcieť prerušiť, stratí niť aj odvahu. Po práci sa ponáhlal nakúpiť potraviny, aby Zoe čím skôr mohol robiť spoločnosť.

Jeho plán zahŕňal zamestnávať jej myseľ matematikou natoľko, aby nemala čas myslieť na udalosti predchádzajúceho dňa, zároveň aj seba, aby ani náhodou neprezradil, čo má v úmysle.

Našťastie sa ich zámery stretli na pol ceste a len čo prišiel venovali sa inej činnosti než matematike a pri tej sa premýšľať nedalo. Jeho telo sa ihneď nastavilo na zmenu plánu. Chýbala mu jej vášeň. Milovali sa pomaly. Nikam sa neponáhľali.

Až pri veľmi neskorom obede sa vrátili k štatistike, predmetu, ktorý im pribudol uprostred semestra, bez prednášky len s videami, prácou a skúškou. Zoe bojovala s Excelom, a tak s množstvom návodov nemala čas venovať sa inému, než programu. Félix zatiaľ dobiehal, čo Zoe doobeda stihla vypočítať.

Svoj dotazník a vyhodnotenie stihol urobiť už v nedeľu vďačný za kurzy, na ktoré ich škola posielala. Vďaka nim sa naučil mnoho užitočných vecí, aj keď sa mu spočiatku nezdali.

Skončil skôr než Zoe, a tak pripravil večeru. Po večeri napriek jej protestom jej upravil chyby, ktoré urobila. Síce si večer ľahli k notebooku, že si pozrú film, ale po pár minútach Zoe v jeho náručí zaspala. Félix si vydýchol. Už len pár hodín a nebude musieť skrývať tajomstvo. Ukázalo sa to, ako extrémne ťažký údel. Nechcel pred Zoe nič tajiť. A nielen preto, že by sa to mohla dozvedieť od niekoho iného a mohla by si to zle vysvetliť. Výčitky mu nedovolili zaspáť. Predstavil si, ako vystrájal, keď sám niečo zle pochopil, keď pred ním Zoe niečo tajila. Keby sa znova pohádali, nezniesol by to. Veľmi dlho spánku odolával, a keď si zdriemol mal nočnú moru, že sa ich cesty čoskoro rozídu.

Zoe len veľmi v krátkosti opísal, kam sa chystá na výlet so študentmi. To, že zmenil trasu na cestu popri kláštore vynechal. Pevne dúfal, že sa mu podarí starú mníšku presvedčiť, aby Zoe odpustila a zrušila jej výpoveď.

Félix zbieral informačné súhlasy od žiakov a značil si do zoznamu k menám príchod. Neprišli dvaja žiaci, ale tí sa na poslednú chvíľu ospravedlnili, že nemôžu ísť. Začiatok výletu prebehol bez problémov, čo samo o sebe bolo alarmujúce, predzvesťou toho, že sa niečo pokazí neskôr. Ale snáď sa to nebude týkať jeho misie.

Posadil sa vedľa kolegyne, ktorá sa hmýrila vedľa neho, stále kontrolujúc situáciu za sebou. Félix bol myšlienkami na predposlednej zastávke. Vôbec netušil, ako sa dostane do kancelárie k riaditeľke. Mohol sa len spoľahnúť na to, že bude v škole, do ženského kláštora by ho nepustili. Odolal pokušeniu rozprestrieť papier, na ktorom mal napísanú reč. Spísal ju ráno a snažil sa ju naučiť naspamäť. Cítil sa trápne, že si niečo také krátke a jednoduché musí písať, ale kvôli Zoe si nemohol dovoliť žiadnu chybu.

Cesta im ubiehala pomaly, pristihol sa, že tiež kontroluje triedy za chrbtom. Uvedomoval si, aká zodpovednosť mu leží na pleciach. Vybrali síce študentov, ktorí nemali problém so školským poriadkom, ale to nebola záruka, že spolu niečo nevyvedú. Stačil jeden bláznivý nápad, ktorým budú chcieť dokázať, že sú ako mládež „in.“

Cesta tam prebehla bez problémov. Dokonca aj návšteva kultúrnych pamiatok a továrne prebehla bez náznaku niečoho, čo by sa podobalo na mládežnícku nerozvážnosť. S kolegyňou sa dohodli predĺžiť rozchod študentov na hodinu, namiesto určenej polhodiny. To sa Félixovi hodilo, aby si vybavil, čo potreboval.

Kolegyňa ho pozvala na kávu, išiel s ňou, ale ponáhlal sa, aby sa mohol vzdialiť.

„Celý deň si čudný, Félix,“ kontrolovala ho Agnes.

„Prepáč. Myšlienkami som inde,“ ospravedlnil sa.

„Ak si chcel zostať s priateľkou, nemusel si ísť so mnou. Som si istá, že kolegyňa Vašárová by ťa rada nahradila.“

„Agnes, sľúbil som ti, že pôjdem a svoje sľuby vždy plním. Je pravda, že som myšlienkami pri nej, ale musím ju nechať aj dýchať,“ siahol po prvej výhovorke.

Momentálne som jej užitočnejší tu, dodal si pre seba.

„Je to taký nezvyk, že máš niekoho,“ povedala opatrne.

„Tak teraz neviem, či by som sa nemal uraziť.“

„Nie. Rozhodne som sa ťa nechcela dotknúť, len proste vyzeráš na to, že máš radšej svoje laboratórium, než ženy.“

Félix sa rozosmial: „Vieš, že donedávna to možno bola aj pravda?!“

Agnes sa zmenila na búrkové mračno a takmer vybuchla.

„Samozrejme, to neplatí pre kolegyne. Tie som si vždy vážil a rešpektoval.“

„Veď preto,“ štuchla ho do pleca.

„Už som sa zľakol, že som ťa urazil.“

„Skoro áno. Ale nie, žartujem. Môžem ti nejako pomôcť?“

„Ďakujem, ale nie. Musím to vybaviť sám.“

„Tak si zaobstarám ešte jeden pár očí na stráženie študentov.“

„Budem sa ponáhľať, sľubujem.“

„Nemusíš. Zvládneme to tú chvíľu, kým budeš preč.“

„Si poklad,“ poďakoval jej svojským spôsobom.

Zaplatil a ponáhľal sa za svojim poslaním. Hoci si našiel miesto na mape a bol si istý, že vie, kde to je, napriek tomu si zapol GPS, aby nezablúdil.

Keď sa ocitol pred školou susediacou s obrovskou budovou pripomínajúcou nadrozmerný kostol, zaváhal, či má vojsť. Jediná myšlienka na Zoe mu dodala odvahu prejsť bránou až k budove. Zazvonil na zvonček na kultúrnej pamiatke.

Trvalo len pár minút, než sa zjavila mladá žena oblečená do mníšskeho habitu. Ak mala pôsobiť odstrašujúco, podarilo sa. Félix mal chuť sa v momente spovedať zo všetkých svojich hriechov a to ani nebol krstený. Jeho matka bola vedkyňa, takže existenciu akejkoľvek božskej bytosti odmietala. To by mohol byť problém, keď ju budem zoznamovať so Zoe, ale to je problém na ďalší deň, najprv mníška, potom matka predstavená a až potom jeho vlastná matka.

„Prajete si?“ opýtala sa sestra.

„Som tu v naliehavej záležitosti. Potreboval by som sa rozprávať s Matkou predstavenou,“ začal naliehavo.

„Týka sa to nejakého žiaka alebo žiačky?“

„Nie. Ide o niečo iné.“

„Ak mi nepoviete dôvod návštevy, tak sa obávam, že vám nemôžem pomôcť.“

Takmer mu zabuchla dvere pred nosom.

„Týka sa to zamestnanca,“ snažil sa ju zastaviť.

„Som si istá, že nemáte dôvod sa sťažovať na kohokoľvek. Všetci naši učitelia sú úplne bezúhonní a správajú sa ukázkovo, tak voči deťom, ako aj v osobnom živote.“

Félix zaťal zuby, aby jej nepovedal, čo robia s tými, čo nespĺňajú ich šialené kritériá. Nemohol si dovoliť nahnevať človeka, ktorého potreboval, aby ho dostal, kam musel ísť.

„Nejde o sťažnosť. Je to však súkromné, preto by som chcel konzultovať dôvod mojej návštevy len s vedením.“

Premerala si ho odsudzujúcim pohľadom, ale napokon ho vpustila do školy.

„Držte sa vedľa mňa, neobzerajte sa a neopovážte sa odo mňa vzdialiť,“ rozkázala mu.

„Áno, ctihodná sestra,“ precedil cez zuby.

Opakoval si, že nesmie stratiť trpezlivosť a radšej myslel na lístok s rečou, ktorý ho páľil vo vrecku.

Mníška ho uviedla k ctihodnej matke, ale odmietala odísť.

„Ospravedlňte ma, ale toto je súkromný rozhovor. Ocenil by som, keby som s ňou mohol hovoriť osamote,“ oznámil jej a čakal, kým opustí miestnosť.

Mníška sa však ani nepohla, až kým jej sestra Rachel nedovolila, aby sa vzdialila. Félix premýšľal, že aj tak bude pravdepodobne počúvať za dverami. Ale veľmi rýchlo sa sústredil na to, prečo sem prišiel.

„Ctihodná matka. Volám sa Félix Adamčo a milujem Zoe Zemiansku. Ona je dôvod prečo som meral takú dlhú cestu. Ako ste mohli Zoe tak ublížiť? Čo ste to za hroznú ženu?“

„Neopovážte sa ma urážať, vy smilník. Všetko je to vaša vina,“ prudko vstala, aby mu ukázala, kto tu vládne.

„Čušte,“ okríkol ju. „Ja som Zoe nevyhnal, ale vy.“

„Tento tón si vyprosím. Rešpektujte...“

„Mne je úplne jedno, akú pozíciu tu zastávate. Rešpekt si musíte zaslúžiť. Ako sa správate vy ku mne, tak ja k vám. Ja nie som Zoe,“ stíšil slová na normálnu hlasitosť, aby nikoho neprivolal, než povie, čo chce.

„Zničili ste jej budúcnosť. Ako sa opovažujete prísť mi na oči?!“ vyčítala mu mníška.

„Čím som sa previnil, to si zodpoviem. Urobíte to isté? Ani všetci muži dokopy, ktorých nenávidíte, nedokázali tak ublížiť Zoe, ako vy. Kde bola vtedy vaša viera?!“

„Nerúhajte sa,“ napomenula ho sestra Rachel.

„Zle sa to počúva, že? Kam sa podelo súdiť môže iba Boh? Kam ste dali kresťanskú lásku, odpustenie a pomoc zablúdenej ovečke? Slúžite pomste.“

„Vypadnite!“ zvrieskla mníška strácajúc trpezlivosť.

Jej krik privolal sestru, ktorá ho okamžite nešetrne strkala ku dverám volajúc na ochranku.

„Idem, ale nie bez toho, aby som vám povedal, že sa vo mne mýlite. Milujem Zoe a vezmem si ju. Ale neviem, čo urobíte vy, aby ste odčinili, že ste ju odvrhli rovnako ako jej matka.“

Posledné slová nechal zniesť, než vyšiel z dverí. Ponáhlal sa preč z tohto pochemúrneho miesta, čudujúc sa, ako tam mohla Zoe tak dlho vydržať. Chvel sa na celom tele od rozčúlenia, že veci nešli tak, ako plánoval. Dúfal, že dokáže roztopiť chladné srdce mníšky, ale nepodarilo sa mu to. A obával sa, že na vine je tak trochu aj on. Zabudol polovicu toho, čo si napísal, stratil trpezlivosť a vlastne to najdôležitejšie si nechal na koniec.

A teraz nevedel, ako sa prizná Zoe so svojim tajomstvom. Ponáhlal sa k autobusu, aby pomohol kolegyni prepočítať študentov a skontroloval ich stav. Väčšina žiakov bola v poriadku, okrem dievčaťa a chlapca, ktorí smrdeli od cigariet ako továrenský komín a evidentne boli v podnapitom stave.

Félix uprel oči k nebu a prial si byť veriaci, modliť sa, aby nemali problémy, že ich neustrážili. Našťastie zvracali len pred odchodom a zaspali len čo si sadli. Zobudili sa až keď autobus zaparkoval pred budovou školy. Vyzdvihli si ich zahanbení rodičia, ktorým Félix volal. Šiesti ľudia zamierili rovno do riaditeľovej kancelárie, ale Félix s Agnes riaditeľ poslal po krátkom rozhovore domov.

Doma ho čakala večera a natešená priateľka, čo sa malo o chvíľu zmeniť. Najprv Zoe pobožkal a venoval jej veľmi dlhé objatie, aby mu pomohlo prečkať nasledujúcu búrku.

„Som šťastná, že si doma. Chýbal si mi,“ vzdychla Zoe.

V duchu ju žiadal, aby sa držala tejto myšlienky aj počas rozhovoru. Celú cestu si pripravoval reč, ale zrazu nevedel, ako začať.

„Aký si mal deň?“ vyzvedala, keď už pridlho mlčal.

„Na výlete sme si urobili malú obchádzku a zastavil som sa v škole u Matky predstavenej.“

„Čo si urobil?“ prinútila sa hovoriť pokojne, pretože jej to kresťanská výchova prikazovala, ale najradšej by sa na neho rozkričala.

„Išiel si bez môjho vedomia prosiť, aby ma vzali späť?“

„Nešiel som...“

„To nebola otázka, Félix. Ani netušíš, čo si spôsobil. Prečo si najprv neprišiel za mnou?“

„Pretože by si sa ma od toho snažila odhovoriť,“ snažil sa dotknúť jej ramien, aby ju upokojil.

„Nechaj ma,“ uhla pred jeho dotykcom.

Sklamane mu ovisli ruky a sklopil pohľad. Nevedel, čo viac jej má povedať. Zoe vstala, aby zväčšila vzdialenosť medzi nimi a začala sa prechádzať. Keď sa nebezpečne priblížila k dverám, Félix sa zľakol a stiahol ju silou zotrvačnosti k sebe.

„Neodchádzaj, prosím.“

„Kam by som asi tak išla? Už nemám domov.“

„Môj domov bude vždy aj tvoj.“

Sledovala ich spojené ruky, ktoré takmer roztopili jej hnev, ale odmietala sa vzdať tak ľahko.

„Zoe. Nečakala si snáď, že keď ti niekto ublíži, že to nechám len tak?“ snažil sa ju presvedčiť, že to myslel dobre.

„Nie,“ pripustila neochotne.

„Keby bola situácia opačná, čo by si urobila ty?“

„Najprv by som sa s tebou poradila.“

„Keby si o tom vedela, trápila by si sa celý deň a nemyslela by si na nič iné.“

Hral sa s jej vlasmi a ona mimovoľne podišla bližšie k nemu. Félix to bral ako malé víťazstvo a pokračoval skôr, než sa mu vzdiali: „Snažil som sa jej pripomenúť, aký si dobrý človek a že jej viera jej káže odpúšťať.“

„Nechcem si predstavovať, ako reagovala.“

„Zle, ale verím, že časom zmení názor.“

„Neverím. Je tvrdohlavá, zásadová a striktne dodržiava pravidlá.“

„Uvidíme, či vyhrá ľudskosť alebo pýcha.“

Dovolil si Zoe pritiahnuť bližšie k sebe. Neodtiahla sa. Pohládil jej tvár: „Len sa, prosím, netráp.“

„Nebudem mať čas. Čaká nás skúška, desiatky štátnicových téz a záverečná práca,“ zmenila tému a snažila sa mu vyšmyknúť.

Félix ju odmietal pustiť. Zavínul ju do náručia: „Zoe...”

„Stihla som veľa. Ak to chceš dobehnúť, mali by sme sa do toho pustiť. Aby som nezabudla, zastavil sa tu údržbár.“

„Ktorý údržbár sem prišiel?“

„Florián. Je milý, ale nemusíš žiarliť, je dvakrát tak starý ako ja.“

„Ja viem presne, koľko má rokov. Je to môj otec.“

Zoe na neho hľadela neschopná slova.

Félix sa snažil vyrovnať s tým, že s ním hovorila skôr ako on. Ako mohol na neho zabudnúť? Hneď si aj odpovedal, lebo sa tomu stretnutiu vyhýbal.

„To bol tvoj otec? Och, to je trápne. Pravdepodobne sem prišiel za tebou a ja som ho nechala opraviť vodovodný kohútik.“

„Tým sa netráp. Som si istý, že mu to nevadilo. Mrzí ma, že som tu nebol.“

„Býva v bunke pri kotolni. Ak by si ho chcel navštíviť...”

„Viem, že musíme počítať, ale toto neznesie odklad. Idem za ním hneď. Nevadí ti to?“

„Nie. Ak nie si hladný.“

„Sľubujem, že nebudem dlho.“

Félix venoval Zoe bozk, potom vyšiel z izby.

Veľmi rýchlo zbehol po schodoch a zaklopal na dvere, než si to rozmyslí.

Otec mu otvoril okamžite, akoby po celý čas stál za dverami a čakal na neho. Pozdravil, ale oslovenie vynechal. Ako mu mal hovoriť? Florián alebo pane? Na oslovenie otec sa ešte necítil, odvykol si od neho.

„Som rád, že ťa vidím,“ prelomil otec mlčanie.

Félix by rád povedal to isté, ale klamať nedokázal. Prezeral si svojho šedivého otca s vráskami, zhrbeným chrbtom a mazoľnatými rukami držiacimi sa dverí ako záchranného kolesa. Čas sa na ňom podpísal viac, než čakal.

„Prišiel si len na chvíľku alebo ťa môžem pozvať ďalej?“ opýtal sa Florián zdvorilo.

„Dlho ťa nezdržím. Čaká ma priateľka.“

„Nezdržuješ ma. Zoe je veľmi milé dievča.“

„To teda je.“

„Som rád, že si si našiel niekoho, kto ťa ľúbi.“

„A ty máš niekoho?“ vyzvedal Félix.

Ani netušil, prečo sa to otca spýtal, ale zrazu mu to pripadalo ako najdôležitejšia otázka.

„Žijem sám.“

„Ani po rozvoďte si si nikoho nenašiel?“

„Niekoho dôležitého. A než sa ma opýtaš, nemáš súrodencov. Nie preto som chcel s tebou hovoriť.“

Sám nevedel, čo by urobil, keby mu otec oznámil, že má brata alebo sestru, o ktorých detstvo prišiel.

„Si chorý?“

„Trochu ma trápí vysoký krvný tlak, ale inak nie.“

„Tak prečo si ma po rokoch vyhľadal?“

„Prišiel som sa ospravedlniť. Mrzí ma, aký človek som bol v minulosti. Ľutujem, že alkohol bol pre mňa dôležitejší ako ty a tvoja matka.“

„Ak ti ide len o odpustenie, tak ho máš,“ snažil sa Félix uzavrieť minulosť a pohol sa na odchod.

Dlhé roky čakal na tento okamih, kedy príde, ospravedlní sa a vysvetlí mu, prečo od nich odišiel. Nie žeby to pomohlo samotnému faktu, ale nezodpovedané otázky ho píchali viac než zrada.

„Nešlo mi len o to, že si posledný človek, ktorému som sa neospravedlnil.“

„Ako to myslíš posledný? Vie o tebe mama?“

„Áno, vie. Stretol som sa s ňou predtým, než s tebou.“

„A ona ti odpustila?“

„Viac menej áno.“

„Prečo mi to nepovedala?“

„Pretože som ju o to požiadal. Nechcel som, aby sa za mňa prihovárala.“

„To by nikdy neurobila. Prečo si teda prišiel? Čo odo mňa chceš okrem odpustenia?“

„Nič od teba nechcem, synak.“

Félix nadvihol obočie.

„Prepáč. Nechcel som. To mi len vykĺzlo,“ opravil sa.

„Opakujem. Prečo si ma zastavil?“

„Niečo by som ti rád dal. A dúfam, že to prijmeš.“

Florián zmizol vnútri a o chvíľu sa objavil s obálkou.

Félix si ju automaticky od neho vzal, ale keď videl, čo je v nej, hneď mu ju vrátil. „To nemôžem prijať.“

„Musíš. Ja viem, že si hrdý, že to nepotrebuješ. A nedávam ti to preto, aby som vykúpil svoje svedomie. To si vybavím s Bohom. Snažím sa splniť si povinnosť otca. S prvou školou som ti nepomohol, ale dovoľ mi zaplatiť ti aspoň toto štúdium.“

„Nejde o to, že by som nechcel prijať tvoje peniaze, ale nepotrebujem ich. Viem sa o seba postarať.“

„Tomu verím, vždy si bol zodpovedný a samostatný.“

„Zober si to,“ podal mu späť obálku.

Florián sa zrazu poddal. „Dobre. Vezmem si to späť, ale len preto, že naliehaš.“

„Trvám na tom.“

„Môžem ťa aspoň pozvať na obed?“

„Rozmyslím si to a poviem ti po poslednej skúške,“ odpovedal Félix.

Nebol si istý, či chce s ním sedieť za jedným stolom a rozprávať sa, akoby tie roky ani neexistovali, ale potreboval odpovede.

„Samozrejme. Štúdium je najdôležitejšie.“

„Ďakujem za pochopenie. Idem. Zoe ma čaká s večerou.“

„Dobre. Veď sa uvidíme,“ mávol rukou otec.

„Možno,“ trval na svojom Félix.

„Som hrdý na to, čo si dokázal,“ zavolať Florián za ním.

Félix sa tváril, že ho nepočul. Keby sa obzrel, neudržal by sa a povedal by otcovi, čo by ich oboch bolelo. Nebol si istý, či sa chce k tomu vracieť. Kedysi by mu rád vmietol do tváre všetku nespravodlivosť a hnev, ktorý cítil, ale po prekročení tridsiatky už nemal potrebu vráť sa v starých ranách. Človek, ktorý sa vrátil do jeho života, nebol ten istý, ktorý z neho odchádzal. Všade na neho počúval samú chválu. Videl ho ako chodí pomedzi študentami so sklonenou hlavou a premáha slzy. Nikomu nepovedal, že sú rodina, aby ho nezahanbil. Ani raz ho sám od seba neoslovil a nesprával sa k nemu inak než k ostatným zamestnancom.

Len čo sa Félix vrátil k Zoe tuho ju stisol v náručí a vybozkával jej celú tvár.

„Milujem ťa. Nikdy ťa neopustím, ani sa len od teba nevzdialim na viac ako pár krokov.“

„Ty si blázon. A ako budeš pracovať?“

„Niečo vymyslím,“ doberal si ju.

„Ako prebehlo stretnutie?“ opýtala sa opatrne.

„Zaujímavo,“ prehodil myšlienkami vzdialený pri otcovi.

„Hneval som sa na neho, chcel som mu všetko vykričať. Ale keď konečne stál pred mnou, cítil som len radosť, že sa vrátil, že dostanem odpovede. Chcem vedieť, kde bol, čo robil, prečo sa nevrátil skôr?“

„Rozumiem ti,“ Zoe ho chytila za ruku.

Pri zohriatej večeri Félix Zoe zopakoval celý rozhovor.

„Dnes som mal ťažký deň,“ skonštatoval nakoniec.

„Aj kvôli mne,“ snažila prevziať časť viny na seba.

„Nie. Vďaka tebe sú moje dni krajšie. Jeden tvoj úsmev vyženie všetky chmáry,“ uistil ju Félix.

Zoe sa na neho pokúsila usmiať, ale nepodarilo sa jej to.

„Podme počítať, než zaspím. Veľmi sa mi drieme,“ postťažoval sa Félix.

„Čo keby sme to nechali na zajtra?“ navrhla.

„Ale budeme v časovom sklze,“ upozornil ju.

„Ani jeden z nás sa teraz nedokáže sústrediť na matematiku. Ja myslím na ctihodnú matku a ty na otca.“

„Si veľmi inteligentná.“

„Ďakujem. Ty si ešte múdrejší.“

„Tak čo budeme robiť?“

„Čo keby sme si pozreli nejaký film. Som si istá, že do pár minút budeme obaja spať.“

„Prečo nie,“ odsúhlasil jej plány Félix.

Pripraviť hniezdočko lásky im trvalo dlhšie, než sa uložiť, nájsť si pohodlnú polohu a zaspáť v nej.

SKLAMANIE

Od nasledujúceho dňa nepripúšťali žiadne rozptyľovanie. Venovali sa len príprave na skúšku, ktorú sa im podarilo urobiť na výbornú známku.

Víkend strávili hľadaním nového zamestnania pre Zoe, čo zatiaľ neprinieslo žiadne výsledky. Aj Félix sa zatiaľ vyhýbal otcovi. Ešte nebol pripravený vstrebať všetky informácie.

Do tretice im v pondelok pokazilo náladu odmietnutie z vydavateľstva. Ľutujeme Váš príbeh sa nám nehodí do edičného plánu.

„Už ho nikam nebudem posilať. Hovoril som ti, že to nie je až také dobré,“ sťažoval sa Félix.

„Nemôžem tomu uveriť, že to hovoríš práve ty, po tom ako si ma celý víkend povzbudzoval, že kláštorná škola nie je jediná, kde môžem učiť. To ty si mi nedovolil vzdať sa.“

„To nie je to isté,“ pokúsil sa namietat.

„Nemôžeme prestať hneď pri prvom odmietnutí. Máme minimálne desať ďalších možností.“

„Nemyslím si, že to dopadne inak,“ zúfal si Félix.

„Tak na to nemysli. Ešte si k tomu sadneme, upravíme to a potom pošleme inam.“

„Ale kam? Zdá sa ti, že pravdepodobnosť je na našej strane, ale neberieš do úvahy časovú premennú čakania na odpoveď a tri druhy možných odpovedí.“

„Zabudni na chvíľu na matematiku. Toto nevyžaduje logiku, ale trochu viery.“

„Ja si práve myslím, že sme urobili chybu, že sme pri výbere nepoužili vedomosti. Keby sme vzali premenné jednotlivých vydavateľstiev, podľa čoho sa rozhodujú, tak by sme možno vedeli určiť, u ktorého je najväčšia pravdepodobnosť, že povedia áno.“

„Vieš, že je to geniálna myšlienka?!“ zamyslela sa Zoe.

„Viem, lebo je z mojej hlavy,“ doberal si ju.

„Čo keby sme si urobili malý prieskum o našich desiatich premenných?“

„Myslím si, že to môžeme zúžiť na tri premenné, ktoré nám odporúčili,“ dedukoval Félix.

„Výborne, tak začneme nimi. Možno budú mať najlepšie čísla,“ brala si do rúk zošit na kontrolné výpočty.

Na chvíľu odložili písanie záverečnej práce a venovali sa novej úlohe. Félix jej vysvetlil systém bodovania a princíp výberu najvhodnejšieho kandidáta. Keby si rozdelili výpočty na polovicu, skončili by v pomere šesť ku štyrom, lebo on počítal rýchlejšie. Zoe prenechala počítanie na Félixovi a ona zatiaľ upravovala príbeh. Prekvapilo ju, koľko vecí si pri prvej kontrole nevšimla.

On skončil výpočty pred večerom a vďaka nim vybral vhodné vydavateľstvo. Z dvoch tretín sa im zhodovali údaje s odporúčaniami. Félix prepísal z príbehu celú teóriu, výpočty aj dôkazy a vložil ho do zaheslovaného súboru, aby už na to potom nemyslel.

Zoe ešte večer upravovala. Odmietala si ísť ľahnúť, než nedokončí aspoň štvrtinu z príbehu, čo sa jej podarilo až o polnoci. Dovtedy Félix už spal.

NOVÝ NÁPAD

Zoe trvalo týždeň, než upravila celý text a spolu ho potom poslali do vybraného vydavateľstva. Zatiaľ Félix pokročil so svojou záverečnou prácou. Ona našťastie už koncom druhého ročníka stihla napísať teoretické kapitoly, ktorých časti posielala v rámci semináru o záverečnej práci školiteľovi počas celého semestra. Už jej chýbal len výskum. Témou jej práce bola vedecká exkurzia. Už jej zostávalo len vytvoriť dve prípravy na matematické prechádzky. Bola veľmi vďačná, že si minulý rok nafotila zaujímavé miesta okolo kláštora. Hoci sa veľmi túžila mať zámienku vrátiť sa na svoje pracovisko, nemohla. Matky predstavenej sa nebála. Vonku na pozemku nemala právomoc, patrila cirkvi. Vyhodiť ju mohol len miestny farár, ktorý nikdy žiadneho človeka neposlal preč, keď sa chcel pomodliť, či si len oddýchnuť. Nemohla sa stretnúť so žiakmi. Nechcela vedieť, čo im mníšky narozprávali, prečo musela odísť. Žalúdok mala ako na vode, keď si predstavila, ako škaredo sa o nej mohli vyjadrovať. Dúfala, že im to vyšetrili šetrne, že nie sú schopné ublížiť deťom. Cítila sa ako zbabelec, že ani neprotestovala proti takému zaobchádzaniu.

Vždy keď pozrela na fotku nejakého miesta, vybavila sa jej k nemu spomienka prežitá so žiakmi. Neubránila sa slzám.

Félix prerušil prácu, podišiel k nej a objal ju:

„Viem, že máme málo času, ale uvidíš, že všetko stihneme. Nemal som ti dovoliť strácať čas. Kniha mohla počkať.“

„Nebojím sa, že by som to nestihla. Polovicu mám hotovú. Už mi zostáva len praktická časť. Ide o tie fotky.“

Prezrel si jej návrhy. Najprv nerozumel, podľa neho boli dosť kvalitné a nápady na aktivity pri nich sa mu zdali vynikajúce. Pri každej mala niekoľko možností. Mohla vytvoriť hodinu pre dva ročníky a ešte by jej zostalo pár úloh. Získala viac materiálu, než potrebovala. Nevidel problém, kým na jednej z fotografií nespoznal miesto, okolo ktorého prechádzal. V tej chvíli pochopil, čo musí urobiť, aby ju zbavil starostí.

„Nechceš začať odznova? Aj my tu máme zaujímavé úkazy, ktoré by sa dali využiť.“

„Už nemám čas to kompletne prerábať,“ šepala smutne.

„Môžem si fotky na jeden deň požičať?“ požiadal ju.

„Môžeš. Dnes nie som schopná sa pozrieť ani na jednu.“

Félix jej podal vreckovku a objal jej plecia.

„Nebud' smutná. Pokúsím sa s tým niečo urobiť.“

Zoe ho stisla v objatí a odmietala sa ho pustiť.

„Za predpokladu, že sa môžem vzdialiť ku svojmu stolu.“

„Až o chvíľu,“ prosila ho.

Veľmi rád jej vyhovel. Podržal ju v náručí, aj keď už chcela vstať, čo ju rozosmialo.

„Idem uvariť večeru, kým budeš kúziť s tými fotkami. Vôbec netuším, čo s nimi chceš urobiť, len ich nevymaž.“

„Neboj sa. Stiahnem si ich do notebooku. Len čo budem hotový, tak ti to ukážem.“

„Dôverujem ti,“ venovala mu rýchly bozk a vstala.

Stiahol ju späť do náručia: „To nebola poriadna rozlúčka.“

Než sa spamätala, znova spojil ich pery a prehĺbil bozk. Vzal jej na chvíľu dych aj všetky myšlienky.

Na niekoľko dlhých chvíľ ich zamestnávalo iné, než matematika, večera alebo práca.

Potom Félix poslal Zoe do kuchynky, kým on sa venoval prekresľovaniu obrázkov a geometrických a aritmetických zadaní do Geogebra. Obrátil sa tvárou ku dverám, aby mu Zoe nemohla nazerať ponad plece. Vzdala to až po troch nakuknutiach. Sústredila sa radšej na šúpanie zemiakov a grilovanie syra.

Keď sa vracala s pariaticami sa pochúťkami na tanieroch, Félix už skladal jej poznámky na kôpku.

„Skontroluj si e-mail,“ usmieval sa od ucha k uchu.

Zoe položila tanieri na stôl, rýchlo zobudila svoj notebook zo spánkového režimu a prihlásila sa do účtu. Množstvo súborov ju prekvapilo, ale nie tak ako obsah prvého. Takmer jej vyhrkli slzy šťastia.

„Ja tomu nemôžem uveriť. Ty si všetko prerýsoval a aj popísal.“ šepala.

„Už sa nebudeš musieť pozeráť na obrázky, pre ktoré si taká smutná.“

Zoe zvýskla a vrhla sa na neho. V poslednej sekunde stihol odsunúť notebook do bezpečia. „Ďakujem. Budem to môcť prerýsovať a nemusím použiť fotografie. Si to najlepšie, čo ma stretlo.“ Bozkávala ho, kam dosiahla.

Félix sa smial: „Čo keby si si vďačnosť nechala po večery? Teba by som si radšej dal, ako zákusok, než ako predjedlo.“

„Si si istý?“ kĺzala rukou po jeho hrudi.

Zvalil ju na posteľ: „Ako povieš, ale potom sa nestážuj, že večera bude studená.“

„Nebudem. Nabudúce...“

Nestihla dopovedať, že im urobí šalát, aby sa tomu vyhli, lebo ju bozkával na takých miestach, že sa slastne vlnila. Zabudla na prácu, na jedlo aj na školskú techniku.

ÁNO AJ NIE

Nasledujúce dva mesiace sa niesli v znamení úprav rukopisu, vypracúvania štátnicových otázok, učenia a grafických úprav knihy.

Keď už ani nedúfali, posledný týždeň pred štátnicou im prišiel mail z vydavateľstva.

„Vážený pán Adamčo, máme záujem vydať Váš príbeh. Odpovedzte nám čím skôr, aby sme mohli dohodnúť podmienky.“

Zoe musela Félixovi prečítať správu trikrát a sám ho musel prebehnúť ešte aspoň dvakrát, než si uvedomil, že sa mu nesníva.

„Vieš, čo to znamená?!“ pozrel sa na ňu.

Zoe mala slzy v očiach: „Že si úžasný?“

„Nie, my sme ako tím neporaziteľní. Bez teba by som to nikdy nedokázal,“ priznal sa.

„Ale áno. Len by to možno trvalo trochu dlhšie, ale nakoniec by sa ti to podarilo,“ pochválila ho Zoe.

Zoe mu diktovala ďakovný list a prosbu, či by sa nedal vybaviť skorší jesenný termín vydania pre časovú senzitivnosť námetu.

Popri dohadovaní podmienok s vydavateľstvom, plánovaní občerstvenia na štátne skúšky, samotnej príprave na štátnice a obhajobe práce si líhali neskoro v noci na smrť unavení a vstávali skoro ráno nedostatočne oddýchnutí.

Posledný deň pred skúškou si už len prešli najdôležitejšie poznámky a obhajobu záverečnej práce.

V deň štátnic sa na fakultu vybrali Félixovým autom vo veľkom časovom predstihu, aby všetko pripravili. Podarilo sa im prihlásiť ako prvým. Začínalo sa už od ôsmej.

Zoe zvolila decentné modré šaty s dlhou sukňou a obula si lodičky. So sebou si vzala aj sandále na prezutie. Félix sa zladil s ňou s modrou košeľou v klasickom čiernom obleku.

Zoe plával žalúdok ako na vode, keď v rukavičkách pripravovala chlebíky, koláče, kávu, čaj, minerálku a ďalšie potrebné veci na prestávku. Pri tom

sledovala hodinky, aby stihla ísť ešte na toaletu pred slávnostným otvorením. Profesor Segner nakukol na nich a jej žalúdok sa prepadol kamsi do južných krajín, že sa musela ospravedlniť a odísť do kúpeľne. Posadila sa na misu a zložila si hlavu medzi kolená, aby ju prešiel závrat.

Jej modlitby neboli vypočuté, zbytočne sa tešila, že nebol na rozpise. Na poslednú chvíľu ho vymenili.

„Si v pohode? Si biela ako stena,“ ozvala sa Ester.

„Keby si mi to nepovedala, ani neviem,“ odvrkla Zoe.

„Dobrá grotesku si predviedla,“ upozornila Ester.

„Kto všetko to videl?“ zhrozila sa Zoe.

„Celá komisia,“ uistila ju Ester.

Skryla si tvár do dlaní: „To je hrôza.“

„Len nevymýšľaj a poďme už,“ súrila ju Ester.

„Nejdem. Ešte nie,“ zaťala sa Zoe.

„Ako chceš, ale o desať minút je osem,“ varovala ju Ester.

„Do pekla,“ zahrešila Zoe a rýchlo vystrelila z kabínky.

Do miestnosti vchádzala vo chvíli, keď aj prvý blok spolužiakov skladajúcich skúšky pred prvou prestávkou.

Félix jej nenápadne stisol ruku a vymenil si s ňou povzbudzujúci pohľad, kým im profesor adresoval prvé slová na privítanie.

Ani jeden zo študentov nevnímal, čo im hovorí. Každý myslel na začiatok svojej obhajoby. Po príhovore ich poslali von, len Zoe zastavili.

„Vy tu už zostaňte,“ ozval sa Magister Walker.

Zoe sa snažila pozeráť na neho a ignorovať všetkých ostatných. Ruky sa jej tak triasli, že takmer netrafila kľúčom do správneho portu. Pocvičila prstami, aby sa zbavila triašky. Zatvorila oči a v duchu sa pomodlila, aby sa jej prezentácia načítala. Našťastie po chvíli mala otvorené nielen oči, ale aj správny súbor.

„Všetci sme prácu čítali, nepotrebuje dlhú exkurziu do problematiky, zhrňte hlavne praktickú časť práce a prínos pre reálne vyučovanie,“ ozval sa predseda komisie.

Zoe nasucho prehltna a zahľadela sa na prvú snímku premýšľajúc, ako skrátiť prípravu. Prečítala prvú vetu z obhajoby a vypadlo jej z rúk ukazovadlo. Prišla o psychickú oporu, ale pozbierala sa. Obrátila sa k počítaču a pomocou ikonky sa pustila do vysvetľovania, ako deň predtým výsledky výskumu zhrnula Félixovi. Ignorovala rady o očnom kontakte. Skončila skôr, než ju zastavili.

Po prečítaní posudkov preklikla na poznámky k pripomienkam a k samotnej obhajobe, nevynechala žiadny ani len ten najmenší bod.

„Zatiaľ najlepšia obhajoba, akú som v tieto dni počul,“ ozval sa predseda komisie.

Zoe sa podlomili kolená od úľavy, ale čakala ju horšia časť záverečného kolokvia – ústna skúška. Slovo si vzal profesor Segner.

„Zemianska. Porozprávajte mi o princípoch zážitkového učenia a exkurzii ako jednej z foriem,“ vyzval ju.

Zoe zatvorila oči, predstavila si teoretickú časť svojej práce a vysypala mu zhrnutie prvej kapitoly. Po prvej otázke nadobudla väčšiu istotu.

„Vymenujte mi numerické metódy riešenia sústav lineárnych rovníc,“ zaznela ďalšia otázka.

Zoe sa usmiala. Ľahšia otázka neexistovala. Na cvičeniach nimi počítali neustále.

„Predved'te sa, Zemianska,“ podpichol ju profesor.

Pohľad jej zaletel k nemu a v tej chvíli dostala okno. Nevedela si spomenúť ani na jedno meno matematika. Hlavou jej vírilo sčítanie, dosadzovanie, dokonca aj matice, ale ani jedno meno.

„No tak myslí,“ opakovala si v duchu Zoe.

Otočila sa k tabuli, aby sa sústredila.

„Tam odpovede nenájdete,“ ozval sa profesor.

„Kolega. Nechajte ju nech odpovie,“ zahriakol ho vedúci komisie.

Zoe zatvorila oči a predstavila si, že je na hodine a ide k tabuli. Zdvihla ruku s kriedou a zopakovala: „Počítajte ako Gauss, Seidel a Jacobi.“

„Zemianska. Vy ma napodobňujete?!“ zhíkol profesor.

Walker maskoval kašeľ, ktorý sa podobal na smiech.

Zoe prudko očervenela, vypleštila oči a rýchlo sa obrátila.

„Prepáčte. To by som si nedovolila. Len som spomínala na to, ako som doma počítala zadania,“ zachraňovala situáciu.

„Vedeli by ste charakterizovať Simpsonovu metódu?“ nedal šancu pýtať sa nikomu inému.

„Vážený kolega, to nepatrí medzi štátnicové otázky,“ upozornil ho vedúci komisie.

„Simpsonova metóda slúži na numerický výpočet určitého integrálu, niektorí ju nazývajú aj parabolická, lebo prostriedkom aproximácie sú paraboly - polynómy druhého stupňa - na podintervaloch,“ vysypala Zoe prispôbenú poučku.

Zdalo sa, že aj profesor onemel.

„Myslím si, že už sme sa dosť pýtali. Čas nám vypršal. Môžete zavolať ďalšieho študenta. Výsledky oznámime po porade pred obedom,“ prepustil ju predseda komisie.

Zoe sa opatrne sunula dverám neistá, či ju nohy udržia. Pred otvorením dverí sa zhlboka nadýchla a pokúsila sa vystrúhať úsmev. Ďalším na rade bol Félix a nech by sa stalo čokoľvek, nesmela ho rozrušiť pred skúškou. Dovolil si krátky nenápadný dotyk ruky, než sa vymenili v skúškovej miestnosti.

Zoe v momente zabudla na svoje krátke zaváhanie, takmer zlyhanie aj zahanbujúci moment. Myslela na Félix a modlila sa, aby sa dokázal sústrediť. Prechádzala sa hore dole po otvorenej učebni a odrádzala všetky pokusy o konverzáciu.

Keď sa Félix znova objavil, vrhla sa k nemu a vypytovala sa ho: „Tak ako? Všetko v poriadku? Vedel si?“

Nepochybovala o jeho kladnej odpovedi, ale aj tak sa chcela uistiť, že mu profesor nevyviedol niečo zákerné.

„Pri jednej otázke som zaváhal a nie som si istý, či som neodpovedal s odchýlkou, ale väčšinu som vedel,“ vydýchol si.

Zoe sa k nemu privinula: „Som na teba hrdá.“

„Vypadnime odtiaľto na naše miesto,“ navrhol Félix.

Zoe neprotestovala a pobrala sa do fakultnej záhrady, kde sa v objatí posadili na svoju obľúbenú lavičku.

„Uvedomuješ si, že asi neskončíme v prvej trojke najlepších študentov?“ šepala Zoe sklamane.

„Nezáleží mi na tom. Moja priorita si ty a náš spoločný projekt. Nič iné pre mňa nie je dôležité. Ty si to najlepšie, čo som týmto štúdiom získal,“ vyznal sa Félix.

„Ani mne nezáleží na odmene, kým mám teba. Vyberám si čas strávený s tebou a vždy dám prednosť tebe,“ pridala sa Zoe.

„Uvedomuješ si, že sme matematici?“ vydýchol s posvätnou úctou Félix.

„Ešte to nie je oficiálne, kým neoznámia výsledky,“ upozornila ho, aby nezakríkol ich šťastie.

„Je to len formalita, ale nebudem pokúšať osud,“ upokojil ju Félix.

„Nie si hladný?“ kontrolovala Zoe.

„Myslím si, že ešte by som nič do seba nedostal.“

„Ale kávu by sme si mohli dať,“ navrhla druhú možnosť.

„Tú neodmietnem,“ usmial sa.

Na chvíľu sa presunuli k automatom na ich miesto prvého stretnutia, kde si zaspomínali na nedávne dramatické zážitky. Potom sa vrátili na svoju lavičku.

„Čo budeme robiť, keď sa toto skončí?“ overovala si Zoe.

„Najprv sa pôjdeme najesť a potom sa vrátíme na internát,“ vysvetlil jej.

„Myslela som na dlhodobejšie plány,“ ozvala sa Zoe.

„Najprv ti nájdeme prácu a potom si zoženieme spoločné bývanie,“ odpovedal jej.

„Chceš so mnou bývať?“ prekvapila sa Zoe.

„Akosi sme spolu už prvých pár dní bývali, než sa uvoľnilo lôžko v ženskej časti internátu,“ pripomenul jej Félix.

„Viem, že toto riešenie bolo len dočasné, ale vyhovovalo mi to a som taká unavená, že si nie som istá, či som pripravená na ďalšie zmeny. Nemohli by sme pár dní len proste byť spolu a neriešiť ešte budúcnosť, než sa nevyriešia niektoré záležitosti,“ oponovala mu Zoe.

„Budúci týždeň ideš na pohovor a verím, že dobre dopadne. Tá budúcnosť tu bude skôr, než sa nazdáme,“ filozfoval Félix.

Netrvalo dlho a volali ich späť do skúškovkej miestnosti. Vchádzali do nej ruka v ruku. Už nemali dôvod skrývať svoj vzťah. O známkach už bolo rozhodnuté.

Zoradili sa pred komisiu a napäto čakali na výsledky. Užili si prvých pár slov pochvaly od profesora Segnera, ktoré im pripadali ako sen. Zvláštnu pochvalu si vyslúžila Zoe spolu s ospravedlnením, že bol na ňu príliš tvrdý.

Nevedela, ako sa má postaviť k verejnému priznaniu chýb a snahe o nápravu.

„Zoe Zemianska: Záverečná práca A, skúška B, priemer B, výsledné B.“

Zoe čakala takýto výsledok, so sklopeným pohľadom potichu poďakovala. Félix vedľa nej stuhol pripravený brániť ju. Zoe mu stisla ruku, aby to nerobil.

„Félix Adamčo: Záverečná práca A, skúška A, priemer B, výsledné A.“

Zoe sa k nemu privinula a šepala mu „Gratulujem.“

Ani keby sama získala najlepšiu známku, nemala by väčšiu radosť, než z jeho výsledkov. Zaslúžil si ich.

Ani jeden z nich už nevnímal ďalšie známky spolužiakov. Čakali len na verdikt, že všetci urobili a uistenie, že vysvedčenie a diplom im prídu poštou.

Než sa nazdali, podávali si ruky s vyučujúcimi a lúčili sa navždy.

Vonku Ester neodolala a napísala kriedou na chodník.

„Prišli sme, videli sme, pochopili sme, urobili sme a odchádzame.“ Podpísala všetkých, na ktorých si spomenula. Odfotila dielo a poslala do skupiny.

„Nechceš sa ísť s nami najesť?“ Zoe pozvala Ester.

„A byť piate koleso na voze? Nie, ďakujem. Len sa vy pekne najedzte a ja idem domov dopať týždenný deficit spánku,“ vysvetlila Ester.

„Dobre, tak sa maj,“ vystískala ju Zoe.

Nepochybovala o tom, že zostanú v kontakte aj po ukončení štúdia.

Trojročné priateľstvo sa nedalo len tak zahodiť, len preto, že dôvod, prečo vzniklo, už pominul.

„Stále tomu nemôžem uveriť, že je po všetkom,“ ozvala sa Zoe, len čo sa usadili v reštaurácii.

„Ani ja. Chvíľu mi bude trvať, než mi to dôjde,“ priznal Félix.

„Čo urobíme s voľným víkendom?“ opýtala sa Zoe.

„Nechcela si si oddýchnuť?! Len ty a knihy?“ doberal si ju Félix.

„Nejakým výletom na pokojné miesto by som nepohrdla,“ premýšľala Zoe nahlas.

„A čo takto romantický víkend v našom novom domove?“ už nedokázal v sebe udržať tajomstvo.

„Ale veď sa nájomníci majú vysťahovať až koncom mesiaca,“ namietla Zoe.

„Volala mi realitná maklérka, že sa vysťahovali o mesiac skôr. Jediný problém predstavuje nedostatok nábytku. Byt je okrem kuchynskej linky a kúpeľňového zariadenia úplne prázdny,“ vysvetlil Félix.

„Mne to nevadí, že nie je zariadený. Poďme tam, prosím. Musím ho vidieť ešte dnes,“ prosila Zoe slovami aj dlaňami.

„Ako rýchlo sa dokážeš zbaliť, keď prídeme domov?“ vyzvedal Félix.

„Poďme hneď a ja ti to o pár hodín ukážem,“ vstávala od stola.

Félix ju zadržal: „Spomal' nedočkavosť. Potrebujeme doplniť tekutiny a nejaké vitamíny. Na káve nevyžijeme.“

Zoe sa hneď posadila: „Tak dobre. Ale dáme si len niečo rýchle. Neviem sa dočkať spoločného víkendu.“

Asi by sa ho malo dotknúť, že sa viac tešila na nový domov, než na jeho spoločnosť, ale nečudoval sa jej, že sa tak tešila na priestrannejšie bývanie, než je izba na internáte.

Objednali si len šalát, ktorý im veľmi rýchlo priniesli, spolu s vodou s kúskami citróna. Napriek nedočkavosti si Zoe vychutnala skvelé jedlo aj obed so svojim milovaným Félixom. Nezabudla, že je to ich slávnostný obed k ukončeniu štátnic. Po jedle pridala k nemu aj spoločný dezert. Félix z neho zjedol len kúsok, väčšinu nechal jej.

Ponáhľal sa zaplatiť účet, aby čím skôr vyrazili na cestu.

NOVÉ BÝVANIE

Zoe sa zbalila ani nie za hodinu. Félixovi to trvalo dlhšie, lebo musel pred ňou skrývať prekvapenia. Hlavne dal pozor, aby nezabudol na kľúče od bytu.

O štvrtť hodinu od odchodu Félix odomykal ich nový domov. V duchu poďakoval realitnej maklérke za výmenu zasekávajúcej sa zámky. Nečakal na Zoe, utekal otvoriť okno, aby sa zatuchnutý byt vyvetral.

„Chcel som ťa sem priviesť, až by sme spolu vybrali nábytok a domov by bol zariadený a pripravený na bývanie,“ vyjadroval svoje plány.

Sledoval ako zastala a obzerala sa. Na tvári mala nečitateľný výraz. Netrúfal by si hádať, či je sklamaná alebo spokojná.

„Pri dverách by som chcel mať malý drevený obuvák s vešiakmi. Pozdĺž celej steny vedúcej z chodby do kuchyne by som dal skriňu na šatstvo a všetko nevyhnutné. To by sme dali vyrobiť na mieru. Kuchynskú linku, stôl a stoličky si predstavujem z orecha. Videl som nejaké vzory v katalógoch. V obývacej spálni by sme mohli mať posteľ, pri druhej stene slivkovomodrý gauč so stolom a skrinkou. Oproti obývaciú televíznu stenu so štvorcovými poličkami na zbierku kníh. Ak by sa ti páčili, mohli by sme pridať aj nočné stolíky. Pre lepšiu predstavu ti to môžem ukázať v programe,“ vysypal rýchlo, aby neoľutovala rozhodnutie bývať s ním.

Prázdny byt nepôsobil tak útulne ako zariadený. Položil na zem tašky a hľadal, do ktorej odložil laptop.

„Je krásny,“ zastavila ho Zoe šepkajúc s posvätnou úctou.

Félix sa obzrel za ňou. V očiach sa jej leskli slzy. V momente zabudol na batožinu a ponáhľal sa k nej. Zozadu ju objal.

„Nikdy som nemala svoj domov. Je to prvýkrát,“ priznala.

„Až dokončíme jeho zariadenie, bude ešte krajší,“ sľúbil jej Félix.

„Už teraz je perfektný a nechcem z neho odísť,“ uistila ho.

„Ani keď budeme večerať na krabici zo sťahovania a spať na zemi?“ kontroloval Félix.

„Ani vtedy nie. S tebou kdekoľvek,“ vyvrátila hlavu, aby na neho videla.

Félix sa sklonil k nej a venoval jej rýchly bozk na pery.

„Čo keby si si napustila vaňu, než pripravím večeru?“ navrhol.

„Bože, na vaňu som skoro zabudla,“ vystrela sa v celej svojej výške a ponáhľala sa k nerozbalenému kufru dolujúc uteráky.

Félix sa uškrnul nad svojou prefíkanosťou. Otestoval ponechanú malú rúru, či funguje a na plech vložil mrazenú pizzu. Kým bude piecť ich večeru, zatiaľ pripraví všetko potrebné.

Najprv sa venoval spálni, kde pomocou žaby nafúkal provizórny matrac, rozprestrel naň dva vankúše a dve oblečené prikrývky. Na zem uložil deku a naň podušky na budúce stoličky na sedenie. Obrátil krabicu naopak a na ňu rozprestrel utierky a rozložil plastové taniere, poháre a drevený príbor ako na piknik.

Medzi obývačku a spálňu umiestnil projektor hviezdnej oblohy. Odbehol skontrolovať jedlo, aby mu neprihorelo. Bolo by zahanbujúce, keby mu mrazené jedlo pri pečení sčernelo.

Pár minút a všetko bude hotové. Šampanské nemal zatiaľ kam dať chladiť a nevedel ani vymyslieť alternatívu. Malá chybička jeho plánu, čo nedomyslel.

Nemal už ani čas, lebo kúpeľňové dvere sa otvorili a vyšla z nich Zoe oblečená do bordovej košielky a saténového župana rovnakej farby. Jej tvár sa snažila z ich farbou držať krok.

„V kláštore som sa ho neodvážila nosiť, ale je veľmi príjemný na dotyk,“ obhajovala sa.

Félix nasucho prehltol a pritiahol si ju k sebe: „Si v ňom nádherná. Obleč si čokoľvek, v čom sa cítiš pohodlne.“

„Ďakujem,“ pritúlila sa k nemu a vychutnávala si objatie.

„Niečo tu krásne vonia,“ pozastavila sa nad výberom chodu.

„Je to len mrazená pizza. V takýchto podmienkach sa veľa vykúzlíť nedá, ale snažil som sa. Máme k tomu aj ovocie a sladké rožky, ak by si mala chuť,“ znervóznel Félix, že sa jej prekvapenie nebude páčiť.

„Tie si necháme na raňajky. Vieš, že pizza sa stala mojim najobľúbenejším jedlom v akejkoliž podobe,“ ubezpečila ho.

Pohladila ho po tvári a vybrala sa do vedľajšej izby. Félix ešte nechcel, aby sa jeho tajomstvo prezradilo. Stiahol ju k sebe a pobožkal. Pohol sa k sporáku a požiadal: „Daj mi ešte dve minúty a potom príď za mnou vedľa.“

Zoe prudko zažmurkala, ale dala mu súhlas: „Tak dobre.“

Mala na jazyku otázku, čo by chcel, ale mlčala. Nesmie byť nedočkavá. Nechcela mu pokaziť radosť. Veľkoryso mu nechala päť minút, až potom sa k nemu pridala.

Zmena spojených miestností ju prinútila zastať. V očiach mala slzy dojatia, ktoré nedokázala premôcť.

„Félix, čo si to... Ako si to...?“ nedokázala skončiť ani jednu otázku.

„Prial by som si, aby naša prvá spoločná noc v novom domove bola nezabudnuteľná. Bojové podmienky mi to celkom nedovoľujú, ale...“

Zoe k nemu pristúpila a položila mu prst na pery: „Neviem si predstaviť, že by to ešte mohlo byť krajšie.“

„Drž sa tejto myšlienky po večeri,“ venoval jej záhadný úsmev.

Nakrájal pizzu na trojuholníky a oddelil ich, aby vychladli. Najprv si pripili na nové začiatky, až potom sa pustili do večere. Obaja jedli ako o závod. Konečne po mesiacoch stresu sa im chuť do jedla vrátila. Félix sa nevedel dočkať programu.

Keď zasýtili hlad, Félix jednou rukou zakryl Zoe oči a zapol projektor šepkajúc jej: „Televízor nemáme, ale myslím si, že toto by sa ti mohlo páčiť.“

Len čo sa naplno rozbehol, odkryl jej tvár.

Zoe vydýchla úžasom: „Akoby sme spali vonku.“

„Nie je to žiadne kúzlo. Len projektor hviezdnej oblohy s viacerými funkciami,“ vysvetľoval.

Zoe sa obrátila k priateľovi a poďakovala mu bozkom. Potom sa mu schúlila do náručia a uprela zrak k umelému nočnému nebu.

Félix ju objal a zdvihol zrak k premietanému divadlu, akoby ho videl prvýkrát. So Zoe všetko bolo iné, nezáležalo na tom, koľkokrát predtým sa to opakovalo. Neľutoval, že si prečítal jej obľúbenú knihu, aby sa inšpiroval pri pripravovaní romantickej schôdzky.

„Nevedela som si predstaviť, ako môže vyzeráť absolútne šťastie, ale pri tebe neviem, čo je to smútok,“ vydýchla s posvätnou úctou.

Obrátila sa mu v náručí a odsadla si, aby na neho videla. Félix si ju znova pritiahol bližšie a posadil na seba obkročmo.

„Takéto veci robia len pobehlice,“ počula známy hlas.

Zaznel v jej hlave, hoci si myslela, že ho už vypudila. Stuhla, zliezla z Félix a odtiahla sa do bezpečnej vzdialenosti.

„Urobil som niečo zlé?“ opýtal sa Félix.

„Nie, ty nie,“ vyškriabala sa na nohy a ušla z bytu.

Félix vzal jej župan a pobral sa za ňou na balkón. Nikam inam v papučiach ísť nemohla.

„Prosím, neutekaj predomnou. Nikdy ti neublížim,“ prisahal jej Félix.

Prehodil jej župan cez plecia. S malou úľavou sledoval, ako si ho oblieka a balí sa do neho, než mu odpovedala.

„Neušla som pred tebou, ale pred svojimi myšlienkami. Tak dlho som si na neho nespomenula. Prečo sa mi zase votrel do života? Nikdy sa ho nezbavím?“ hovorila viac pre seba a hľadela kamsi do diaľky.

Félix natiahol ruky, že ju objíme, ale neodvážil sa. Akosi predpokladal, že teraz by sa odtiahla.

„Kto ti ublížil?“ opýtal sa Félix.

Otázkam o jej bývalom priateľovi sa vyhýbal, nechcel jej ho pripomínať. Pokiaľ jej to neublížovalo, nezáležalo mu na tom, čo bolo pred ním. Dnes si uvedomil, že sa mali o tom porozprávať. Keď sa o probléme mlčí, neznamená to, že zmizne. Zdalo sa, že ani neupadne do zabudnutia.

Zoe si ovinula ruky okolo tela v obrannom geste.

„Nechcela som na neho spomínať, ale votrel sa mi do pamäte,“ šepľala zúfalo a oprela sa o zábradlie, akoby jej vedelo poskytnúť oporu.

„Chodil so mnou len preto, že ho lákalo, že som novicka. Došiel k rovnakému mylnému názoru ako matka predstavená. Uspel pri zvedení nevinného dievčaťa,“ priznala Zoe, striasla sa výčitiek svedomia nad naivitou.

„To je odporné,“ vyplŕľal Félix tuho zovrúc zábradlie.

Zoe si vzdychla: „Bolo aj horšie.“

Félix si nebol istý, či chce počuť, čo ešte mohlo byť hnusnejšie, než čo mu už povedala.

„Keby len predstieral lásku, časom by som na neho zabudla, ale on...“ Zoe sa zastavila a privrela oči.

Félix riskoval jemný dotyk jej chrbta, aby ju uistil, že stojí pri nej a nemusí dokončiť spoveď, ak nechce.

„Vždy, keď sme sa milovali a urobila som niečo, čo sa mu nepáčilo, opakoval mi, že to robia len prostitútky a prinútil ma pozerať sa na videá pre dospelých, aby mi ukázal ženy, akými sa nechcem stať,“ vysypala zo seba, aby to mala čím skôr za sebou.

Félix vedľa nej zmeravel a jeho dlaň na jej chrbte zastala. Nemohol uveriť vlastným ušiam.

„Teraz už vieš, do akej ženy si sa zaľúbil,“ šepala Zoe odmietajúc sa na neho pozrieť.

„Jeho choré myšlienky ani úchylné názory ma nezaujímajú. Poznám ženu, ktorú milujem. Je inteligentná, ženská, sladká, milujúca, odvážna, cieľavedomá, čestná a hlavne nevinná,“ uistil ju a jemne sa dotkol jej ramien.

Zoe sa poddala a dovolila mu, aby ju obrátil k sebe, ale skryla si tvár do dlaní: „Všetko, čo mi povedala matka predstavená mi to len pripomenulo.“

„Povedala to v hneve. Jej pohľadu na teba vládnu predsudky. Názor iného človeka, neurčuje to, akou si sa stala.“

„Pozná ma od môjho krstu,“ upozornila ho Zoe.

„A to je záruka, že nemôže urobiť chybu v posudzovaní? Odkedy je psychológia exaktná veda, ktorá funguje na základe experimentov a dôkazov?“ vyťahoval vedecké argumenty. „Čo si si myslela, keď si ma stretla prvýkrát a čo si myslíš teraz o mne?“

„To nechceš vedieť,“ uistila ho Zoe.

„Bola to len rečnícka otázka a ukázkový príklad,“ vysvetľoval Félix.

„Lepšie tvrdenia a tézy na podloženie nemám. Moje poznatky sú čisto vedecké. Všetko, čo som sa naučil, viem z biológie. Jediné skúsenosti mám s tebou a viem, čo som zažil,“ dodal Félix.

Na perách Zoe sa objavil úsmev a pritúlila sa k jeho hrudi.

„Vieš, že ťa pre to milujem ešte viac,“ doberala si ho.

Félix ju skryl v objatí a pobožkal na vlasy: „Môžem ti odprisahať, že nikdy ťa neoslovím nelichotivo, nech by si urobila čokoľvek, či už v spálni alebo ktorejkoľvek inej miestnosti. Nesľubujem, že budem so všetkým súhlasiť,“ dodal s úsmevom.

Zoe sa zachichotala: „Ani som to nečakala.“

„Môžeš mi kedykoľvek povedať, po čom tvoje srdce túži a spolu prídeme na to, čo sa nám obom páči,“ sľuboval jej.

„Vráťme sa,“ navrhla zrazu a vzhliadla k nemu.

Félix jej dovolil vojsť prvej a nasledoval ju späť do bytu.

„Mrzí ma to, ale som unavená,“ šepla Zoe.

„Nie je dôvod sa ospravedlňovať. Uložíme sa a poriadne sa vyspíme. Obaja si to zaslúžime,“ ubezpečil ju.

„Milujem ťa,“ zopakovala a venovala mu krátke objatie.

Nedovolil jej odtiahnuť sa, uložil ich oboch na matrac a poriadne ich poprikrýval. Natiahol sa, že vypne projektor, ale Zoe ho zadržala: „Nechaj to, prosím.“

Félix si ju privinul tuhšie: „Nezabudni, že vždy som pri tebe alebo aspoň neďaleko.“

„Mrzí ma ako večer dopadol,“ šepla Zoe nešťastne.

„Prečo? Stalo sa niečo, o čom neviem?“ prispôsobil sa Félix šepkaniu.

„Nestalo sa, čo sa malo,“ opravila ho.

„Všetko môže počkať, než si oddýchneme,“ uistil ju.

Nenápadne odpratal krabičku s prsteňom do bezpečnejšej skrýše. Dnešný večer nebol vhodný na takúto dôležitú udalosť. Neprijemnosti bral ako znamenie, že by nemal miešať termíny štátnic a zasnúbenie. Počká si na lepšiu príležitosť.

PRAVDA BOLÍ

Po víkende sa vrátili na internát po zvyšok vecí. Ruka v ruke vošli do budovy.

„Sťahujete sa skôr?“ oslovil ich Florián vracajúci sa do svojho bytu.

Félix si vzdychol, už viac nemohol odkladať rozhovor s otcom na neskôr. Uvidia sa menej, než kedykoľvek predtým. V práci sa nebudú môcť nerušene rozprávať.

„Máš chvíľku čas?“ opýtal sa Félix.

„Pre teba vždy. Chceš ísť ďalej?“ pozval ho Florián.

„Rád,“ súhlasil Félix po krátkom zaváhaní.

„Dáš si niečo? Kávu? Čaj? Minerálku?“ ponúkol ho.

Félix vedel, že sa nepýta len na nápoj. V ponuke bola aj otázka, ako dlho sa zdrží.

„Kávu s jednou lyžičkou cukru,“ ubezpečil otca, že mu dá možnosť porozprávať sa s ním.

„Aj ja takú pijem,“ prehodil Florián.

Jeho obydlie vyzeralo ako typická internátna izba krížená s mini garsónkou. Bola takmer o tretinu menšia než ich byt.

„Býval som aj oveľa horšie,“ odpovedal otec, akoby Félixovi čítal myšlienky.

Félix mal toľko otázok, že nevedel, ktorou začať.

„Kým zovrie voda, umyjem sa a prezlečiem,“ oznámil mu Florián na pol ceste do kúpeľne.

„Kvôli mne nemusíš, mne montérky neprekážajú,“ ubezpečil ho Félix.

„Som rád, že to hovoríš,“ otcova tvár sa rozžiarila. „Ale bude lepšie, keď sa zbavím pilín.“

Félix využil samotu na obzeranie si zariadenia a prípravu kávy. Vrátil sa o päť minút voňajúci mydlom v čistých teplákoch a tričku.

„V nocľahárni bola viac ako trojminútová sprcha luxus,“ odpovedal mu na nevyslovenú otázku.

„Spal si v centre pre bezdomovcov?“ nedokázal Félix zastaviť hlúpu otázku.

Veľakrát si predstavoval, ako je otec šťastný s novou rodinou, že odišiel od nich k lepšiemu životu.

„Veľa nocí, keď som sa potreboval stratiť,“ odpovedal mu pravdivo.

„Pred kým si sa skrýval?“ zamračil sa Félix.

„Odpoviem ti na akúkoľvek otázku, okrem informácii, o ktorých nesmiem hovoriť, ale asi bude lepšie, keď začnem od začiatku. Určite sa chceš ako prvé opýtať, prečo som odišiel?“ Florián sa snažil utriediť si myšlienky.

„Mama mi povedala, že si sa stratil za lepším životom,“ porovnával si informácie.

„To ma mrzí, ale možno ani nie. Asi je lepšie veriť, že sa niekto má lepšie, ako to, že bojuje o majetok a život,“ premýšľal Florián.

„Nerozumiem,“ neochotne priznal Félix.

Neexistovalo veľa vecí, o ktorých to mohol povedať. Nechápal, ako mohol otec opustiť milované osoby.

„Nebudem ťa nudiť detailmi. Poviem len toľko, že som urobil zlé obchody a mal som veľký dlh nielen v bankách ale aj u veľmi zlých ľudí,“ priznal sa otec.

„Nie som dieťa, môžeš mi to povedať priamo,“ ubezpečil ho Félix.

„Požičal som si peniaze od úžerníkov, aby som vykryl straty,“ opravil sa Florián.

„Takže si pred problémami utiekol?“ obvinil ho Félix.

„Neobviňujem ťa, že si to myslíš, ale mýliš sa. Práve naopak. Hneď ako som videl, že je zle, cez právniku sme s tvou mamou uzavreli podielové vlastníctvo manželov, aby som ochránil strechu nad hlavou, ktorú sme dostali od tvojich starých rodičov. Banky si vzali všetko ostatné a dohodli sme sa na splácaní. Bohužiaľ, úžerníci majú iný splátkový kalendár. Nezostávalo mi nič iné, než sa s tvou mamou rozviesť. Starí rodičia vás potom presťahovali na miesto, o ktorom som nesmel vedieť ani ja. Vtedy sme si mysleli, že mi bude trvať splatiť dlžoby len niekoľko mesiacov, ale potom som prišiel o prácu a tento čas sa neskutočne predĺžil. Dlh sa nezmenšoval, ale narastal. Skončil som na ulici a presúval sa z miesta na miesto, aby ma úžerníci nemohli nájsť. Trvalo mi niekoľko rokov získať novú prácu a úplne splatiť dlhy ešte viac.

Nehľadať vás bolo neznesiteľné, ale nemohol by som zo sebou žiť, keby vám kvôli mne niekto ublížil,“ Florián stíchol.

„Hrozí ti ešte niečo?“ opýtal sa Félix.

„Nie. Nikdy by som vás nevyhľadal, keby všetko, čo vás ohrozovalo, nebolo vyriešené,“ bránil sa Florián.

„Nepýtam sa kvôli sebe,“ vysvetlil Félix.

„Odo mňa tvojej Zoe nič nehrozí,“ ubezpečil syna.

„A to ti trvalo až pätnásť rokov?“ obvinil ho Félix.

„Mal som slabé chvíle na ulici, kedy som veľa pil. A alkoholika nikto nechcel zamestnať. Dokonca raz.. Ale to nepotrebuješ vedieť,“ opravil sa zhrozený, k čomu sa skoro priznal.

„Čo raz?“ Nabádal ho Félix.

„Nechceš vedieť, aký sa zo mňa stal zbabelec. Povedzme, že spomienky na vás a nádej, že sa jedného dňa k vám vrátim, mi nedovolili vzdať sa a všetko ukončiť,“ zaobalil priznanie.

Félixovi v hrdle navrela hrča. Takmer o neho prišiel a ani by sa to nedozvedel.

„Ďakujem, že si mi to povedal. Musí byť ťažké o všetkom rozprávať,“ odkašľal si Félix vracajúc sa k racionálnej stránke.

„Peklo boli tie roky bez vás. Hovoriť o tom, keď už som pri vás sa s tým nedá porovnať,“ ubezpečil ho Florián.

Félix by si nikdy nepomyslel, že niekedy bude sedieť vedľa otca plece pri pleci a rozprávať sa o stratených rokoch a ešte menej, že pre otca bol ten čas ťažší než pre nich. Kávy sa zatiaľ ani nedotkli, ani jeden nedokázal prehltnúť ani kvapku.

„O svojich zážitkoch som hovoril dosť. Povedz mi o sebe, čo stredná škola, tvoje záľuby, prvé lásky, štúdium, prvá práca... Tvoja mama mi ukázala fotky, ale rád by som to počul od teba.“

Félix zaváhal. Nevedel, odkiaľ začať.

„Ale ak nechceš, pochopím to,“ ohradil sa rýchlo Florián a načiahol sa za šálkou s kávou.

„Nie. Rád ti o tom porozprávam, len sa bojím, že sa budem príliš chváliť,“ prezradil Félix.

„Máš sa čím. Som na teba hrdý,“ uistil ho Florián.

Félix si odkašľal, aby sa zbavil dojatia a potom sa rozhovoril o svojom živote od nasledujúceho roka ako otec odišiel. Vyhýbal sa častiam, kde sa obzeral a čakal, že ho otec prekvapí a nečakane sa zjaví pri dôležitej životnej udalosti a aký sklamaný bol, keď sa tak nestalo.

Z otcovho previnilého výrazu vedel, že ani nemusel.

Trvalo viac než dve hodiny, kým sa vrátil k Zoe, ale akoby prešli roky.

POHOVOR

O pár dní Zoe nervózne žmolila v ruke vytlačený životopis a pripravovala sa na pracovný pohovor. Dopisovala si nejaké poznámky, keby sa na niečo pýtali a ona by si nevedela spomenúť.

Pohľad na desať ďalších uchádzačov jej nervozitu ešte prehĺbil. Akú mala šancu pri takej konkurencii? Takmer sa obrátila na odchod a zbabelo ušla, keď zaznelo jej meno.

Sekretárka preskenovala jej oblečenie spod okuliarov na retiazke, či je vyhovujúce. Zoe sa neodvážila nepohnúť sa smerom k nej.

Prešla cez dlhú kancelársku miestnosť venovanú sekretariátu až ku dverám s nápisom riaditeľňa. Sekretárka len zaklopala, nepočkala ani na povel ďalej a doširoka otvorila dvere.

Riaditeľ bol chlap okolo päťdesiatky s ebenovými vlasmi, okrúhlou tvárou a bradou, s dominantným obočím a zelenými očami skrytými za modernými okuliarmi, oblečený v bielej košeli bez kravaty a tmavomodrom saku obopínajúcim mierne brucho. Viac z neho pre stôl nevidela. Premeral si Zoe skúmavým pohľadom, až sa cítila ako hmyz pod mikroskopom. Odolala pokušeniu uhladiť si nohavice. Pri pozdrave sa donútila vystrieť chrbát a pozrieť mu priamo do očí, až potom sklopila pohľad.

„Môžete sa posadiť,“ ukázal jej na pripravenú stoličku oproti stolu.

Zoe sa na ňu opatrne zložila.

Riaditeľ upriamil pozornosť na papiere na stole a pomaly v nich listoval. „Máte skvelý životopis aj odporúčania.“

„Ďakujem,“ šepľala potichu.

Zahryzla si do jazyka, aby nevyhrkla prosím? Neexistovala osoba, ktorá by bola ochotná sa za ňu prihovoriť. Všetky mníšky z bývalého zamestnania sa postavili na stranu matky predstavenej.

„Volala nám sestra Rachel Radeková a spievala na vás samé chvály,“ prehrabával sa v papieroch a hľadal list.

Zoe prepočula, čo jej čítal. Sústredila sa na hrču v krku, ktorá jej nedovolila prehovoriť a hrozila, že ju prinúti rozplakať sa. Matka predstavená sa osobne za ňu zaručila.

Nemohla sa sústrediť na to, čo jej hovoril, v hlave jej ešte stále zneli slová starej mníšky, keď sa lúčili. Tajne dúfala, že ich odvolá a požiada ju, aby sa vrátila späť. Jej nádej práve zomrela.

„Pošlem vám e-mail so všetkými informáciami. Chcete sa niečo opýtať?“ overil si jej budúci zamestnávateľ.

Iba pokrútila hlavou neschopná slova.

Automaticky vstala, keď aj jej nový šéf a rozlúčila sa podaním ruky. Takmer si neuvedomovala, čo sa deje. Niežeby ju prijatie netešilo, ale tá definitívnosť, že ju matka predstavená už nikdy nechce vidieť, ju bolela.

Keď opúšťala kanceláriu, už nedokázala zadržať slzy.

Félix čakajúci pred dverami sa mračil: „Láska, čo sa stalo? Bol k tebe nepríjemný, drzý, urazil ťa?“

„Ani jedno,“ vplávala mu do náručia.

„Vybrali si niekoho iného?“ hádal ďalej.

„Nie. Prácu som dostala,“ plakala Félixovi do košele.

Nerozumel ničomu: „Chceš sa radšej vrátiť domov?“

„Môj domov je pri tebe. Viem, že sa nemôžem vrátiť, ale dúfala som, že ma o to matka predstavená aspoň požiada a nie že mi vybaví prácu niekde inde, aby sa ma zbavila.“

„Sestra Rachel sa za teba prihovorila?“ čudoval sa.

„Tiež ma to prekvapilo. A aj potešilo, že mi odpustila, ale pravdepodobne to urobila preto, aby som sa nepokúsila vrátiť.“

„Na také veci nesmieš myslieť. Verím, že ti odpustila a že všetko vybavila kvôli nám.“

„Ty si myslíš, že schválila náš vzťah? Na to zabudni. To od nej nečakaj.“

„Musím sa ti k niečomu priznať.“

„Och, čo si urobil? Dnes už nezvládnem ďalšiu pohromu,“ odtiahla sa od neho Zoe.

„Síce ťa to nepoteší, ale nie je to až také zlé.“ Než ho stihla prerušiť, pokračoval: „Požiadal som sestru Rachel o tvoju ruku.“

„Zbláznil si sa?! Nikdy nám požehnanie nedá.“

„Síce na môj list neodpovedala, ale myslím si, že tvojimi odporúčaniami s tým mlčky súhlasila.“

„Ty si vysvetľuješ jej konanie po svojom. Nepoznáš ju, ona nikdy nerobí veci okľukou, vždy priamo.“

„A ja si stále myslím, že som dostal povolenie ťa požiadať o ruku a aj o všetko ostatné.“

„Félix,“ napomenula ho s výrazným rumencom na tvári.

Siahol do svojho batohu. Zoe zbledla, ale vydýchla si, keď uvidela v jeho rukách rukopis. Prečítala si jeho meno, ale pod ním ešte jedno.

„Félix, zbláznil si sa? Ja a spoluautorka? Myslela som si, že ťa to časom prejde,“ odmietala to prijať.

„Pracovali sme na tej knihe spoločne. Chcem, aby tam boli obe naše mená. Budeme slávni, láska.“

„A ak povieš áno, tak to bude posledné dielo, na ktorom bude tvoje meno za slobodna,“ zamával jej pred očami krabičkou.

„Félix, tu nie,“ snažila sa ho zastaviť.

„Práve tu sa začne náš nový spoločný život. Zoe Zemianska, zlepšila si môj život viac ako matematický vzorec výpočet, moja láska k tebe je ako rad nekonečná, nepozná limitu, milujem ťa viac ako periodickú tabuľku, kalkulačku a hvezdárske d'alekohľad dokopy. Vezmeš si ma?“

„Si blázon,“ obzerala sa za ľuďmi, ktorí sa okolo nich začali zbierať.

„Odpoved', prosím,“ šepol jej.

„Áno, vezmem si ťa,“ zvolala nahlas, aby ju všetci počuli.

Ocitla sa v objatí, ktoré sa s ňou točilo, tak ako sa obracal jej život tým správnym smerom.

SVADBA

„Nevrť sa toľko! Nie som kaderníčka, aby som ti dokázala vypnúť vlasy, keď si v pohybe,“ sťažovala sa Ester.

„Čo keď to nestihneme?“ strachovala sa Zoe.

„Stihneme, keď ma necháš pracovať,“ súrila ju Ester.

Ester vzala uterák a priviazala Zoe o stoličku. Zoe sa rozosmiala, ale konečne aspoň na chvíľu znehybnela ako socha. Ester sa podarilo zapnúť jej natočené vlasy ohybnou sponkou s hrebeňom do slušivého splývavého chvosta. Vpletla jej do pramienkov umelú orchideu s tromi kvietkami a upravila jej líčenie. Až potom oslobodila jej telo z pút a spod plachty. Pomohla jej obliecť si sukňu a vyhrabala spod kopy odloženého oblečenia čipkovanú štólu. Prezrela si jej nádherný korzet so strieborným lemovaním v tvare vĺn, skontrolovala perličky, či sa ani jedna neuvoľnila. Prihľadila jej voľne splývajúcu sukňu dlhú tesne nad kolená.

„Si moje umelecké dielo,“ pochválila sa Ester.

Zoe si obzerala výsledok v zrkadle s neskrývaným dojatím a poprosila Ester: „Zopakuj mi, že to stihneme.“

„Prestaň sa už toľko strachovať. Máme to na minútu naplánované s hodinovou rezervou. Aj keby sme cúvali, prídeme tam včas,“ upokojila ju Ester.

„Nehovorím o sobáší. Myslela som krst, či sa stihneme presunúť,“ vysvetlila Zoe.

„Teraz si si uvedomila, že sa nedá stihnúť krst knihy medzi obradom a hostinou? Mimochodom, či geniálny nápad bol urobiť to v jeden deň?“ sťažovala sa Ester.

„Môj. Chcela som, aby to bolo výnimočné. No povedz. Koho čitatelia ešte môžu povedať, že bol s autormi v ich svadobný deň?“

„Tak ste ich mali pozvať na svadbu,“ Ester krútila hlavou.

„Do slávnostnej večere sme späť,“ sľúbila.

Ester prehltila ďalšie námietky. Už bolo neskoro niečo preplánovať, radšej sa ponáhľala k autu a otvorila Zoe zadné dvere, čo najviac dokorán, aby si nezašpinila sukňu. Počkala, kým si sadne a zavrela ich za ňou.

Zoe cítila, ako jej nervozita narastá. Po niekoľkých mesiacoch sa vracala do svojho kostola. Naposledy ho navštívila predtým, než ju matka predstavená vyhodila. Všetky náležitosti okolo svadby vybavoval Félix. Tisíckrát sa jej opýtal, či sa chce vydávať tu. Stále opakovala, že nič by si nepriala viac. Starší kňaz, ktorý by ich odmietol zosobášiť, už sa pobral do domova dôchodcov a nahradil ho mladý práve vysvätený kňaz. Modlila sa, aby dnešný obrad nič nenarušilo.

Ester zaparkovala auto na vyhradené miesto. Zoe nepočkala, než jej otvorí dvere, nedočkavo sa vydala v ústrety k známemu miestu. Prudko žmurkala, aby jej nezačali tiecť slzy a nezničila si líčenie. Prudko zastala pred veľkými drevenými dverami so starožitnými kľukami a oprela sa dlaňami. Cítila starú známu energiu božieho stánku. V tej chvíli sa otvorili dvere a Zoe vpadla do náručia svojho budúceho svokra.

„Hopla. Keby som to bol vedel, pošlem sem syna,“ snažil sa uvoľniť atmosféru.

„Ďakujem. Prepáčte,“ zapýrila sa Zoe.

„Rád som poslúžil. Už mi dámy nepadajú k nohám,“ žmurkol na ňu.

„Dajte im čas,“ ozvala sa Ester.

„Stačí mi jedna konkrétna,“ šepol Florián.

„Všetko v poriadku?“ nakukla z otvorených dverí Félixova mama Valéria.

„V tom najlepšom,“ usmial sa na ňu Florián. „Práve obdivujem našu krásnu a múdru budúcu nevestu.“

Zoe prudko zažmurkala, aby ovládla slzy.

„Hej. Rozmažete jej líčenie,“ napomenula ho Ester, ale sama rýchlo žmurkala, aby sa jej neroztiekla farba na mihalniciach.

Štvorica sa postavila do želanej formácie.

„Ideme,“ oznámil Florián sekundu predtým, než sa jeho ruka dotkla kľučky a otvorila dvere.

Sprievod počkal na prvé tóny svadobného pochodu a pohl sa smerom k oltáru.

Pred krížom Florián odovzdal Zoe synovi a potom ponúkol rameno Valérii, aby ju usadil do prvej rady. Ester si zastala vedľa Zoe a Florián sa vrátil k Félixovi, aby sa obrad mohol začať.

Zoe podala kyticu kamarátke a chytila Félixu za ruku. Kňaz venoval ich spojeným rukám prekvapený pohľad, ale nekomentoval ho a pokračoval v obrade, akoby sa nič nestalo.

Zoe potrebovala oporu sledujúc oltár, pri ktorom sa často modlila a kde ju dvakrát odvrhli. Prvýkrát ju tu vlastná matka nechala ako bábätko a potom ju matka predstavená poslala preč.

Stále to bolelo, akoby sa to stalo včera. Len dotyk Félixovej ruky jej pomáhal vrátiť sa do prítomného okamihu a vychutnať si chvíľu, ktorá zlúči ich životy navždy.

Len čo manželia spojili pery v manželskom bozku, spolu so svedkami sa podpísali do sobášnej knihy a zazneli posledné slová kňaza, utekali z kostola akoby ich naháňali.

„Chceš sa dostať na farárovu čiernu listinu?“ doberal si ju Félix zadýchane pred dverami kostola.

„Kým prideme krstiť prvé dieťa, zabudne na nás,“ uistila ho Zoe.

„To je vysoko nepravdepodobné. Štatisticky...“ začal svoju analýzu Félix.

Zoe ho umlčala bozkom a oprela ho o dvere: „Najprv pokrstíme knihu, potom sa navečeriame a až potom ma budeš zvädzať teóriami.“

„Ako poviete, Zoe Adamčová,“ súhlasil Félix.

Veľmi rád vyhovel jej požiadavke, vyhládal vyzdobené auto a uniesol svoju manželku na prvú spisovateľskú akciu.

EPILOG

O rok neskôr

„Som teoretik a nie inžinier. Netuším, ako sa skladá detská sedačka,“ sťažoval sa Félix, keď prekladal sedačku do svojho auta.

„Podrž na chvíľku Flórinku a ukážem ti to,“ ponúkla sa Zoe a podávala mu bábätko.

„Dovolíte mne?“ ozval sa Florián senior.

Posunuli sa, aby mohol prejsť.

Za pár minút bez problémov zložil sedačku.

Zoe mu poďakovala. Opatrne posadila dieťaťko tak, aby sa jej nepokrčili šaty na krstiny.

„Vážne vám to nevadí?“ kontrolovala Zoe.

„Do nášho kostola som prestal chodiť už veľmi dávno. Viem, že ten farár vás sobášil, budem rád, keď pokrstí aj princeznú,“ pohladil vnučku po líci.

Flóra sa usmiala na starého otca, ale potom sa venovala hračke položenej na sedačke.

Pred kostolom ich už čakala krstná mama Ester a Adam Walker. Bude len symbolickým krstným otcom, lebo nemal rovnakú vieru ako Ester. Čoskoro prišla aj Félixova mama.

„Môžem si ju na chvíľku vziať?“ požiadala Valéria.

„Pravdaže,“ odpovedala jej Zoe s úsmevom.

Vybrala maličkú zo sedačky a podala ju starej mame.

„Dúfam, že nemeškám,“ ozval sa známy hlas.

Zoe zamrzla uprostred pohybu a prudko sa obrátila. Bola rada, že už nedrží dieťa. Obávala by sa, že by ho niekto musel chytať.

„Ctihodná matka?“ sformovali jej pery, ale nevydala ani hláska.

„Viem, že tu nie som vítaná, ale prišla som sa ti ospravedlniť a požiadať o odpustenie. Urobila som obrovskú chybu, ktorú som ľutovala každý deň. Rok som strávila na púti, než som sa vyspovedala zo všetkých hriechov. Ak môžeš, odpusť mi, Zoe, že moje predsudky pochovali vo mne ľudskosť.“

„Ja...“ Zoe nevedela, čo má povedať.

Čakala na túto chvíľu toľko mesiacov, ale už sa zmierila s tým, že nikdy nepríde. A teraz tu stála vedľa svojej dcéry a manžela a sledovala zázrak.

„Prenechala som svoj úrad aj vedenie školy niekomu inému a požiadala som o preloženie. Utiahnem sa do iného kláštora ako rádová sestra, kde budem pomáhať tým, ktorí to potrebujú,“ pokračovala sestra Rachel.

„To ste nemuseli,“ zmohla sa konečne Zoe na slovo.

„Ale musela. Zneužila som svoju právomoc. Zmenila ma na človeka, ktorým som sa nikdy nechcela stať. Mrzí ma, že som bola na teba taká prísna. Vždy si bola pre mňa viac než moje zverenkyne a kolegyne. Bola to moja snaha udržať si od teba odstup. Ale ty si za nič nemohla.“

„Matka predstavená,“ prerušila ju Zoe.

„Už len sestra Rachel. Nesprávala som sa vôbec ako matka a už vôbec nie ctihodná. Nedržala som sa svojho sľubu. Kedysi som milovala tvojho otca,“ priznala sa.

Zoe sa musela pridržať najpevnejšieho bodu vedľa seba. Félix ju hneď objal poskytujúc jej potrebnú oporu.

Zoe nemohla uveriť, že príbehy kolujúce po kláštore, boli o jej otcovi a matke predstavenej. To by znamenalo, že...

„Vy ste...?“ Zoe sa zatmelo pred očami.

„Nie,“ krútila hlavou sestra Rachel a mávala pri tom rukami. „Tvoja mama sa volá alebo volala Zora Zemianska. Nevie, či ešte žije. Krátko po pôrode ušla z kláštora. Podľa letenky, čo som videla, keď som ju prezliekala, pravdepodobne do Londýna.“

„Ako mohla?“ šepala Zoe prerušiac jej spoveď.

„Rodina sa jej zriekla, tvoj otec ju opustil kvôli inej žene, tak ako mňa kvôli nej,“ vysvetlila neochotne matka predstavená.

„A môj otec ešte žije?“ Zoe nedokázala zastaviť otázku.

„Zlá burina nevyhynie,“ odrkla si sestra Rachel.

Ale potom sa pozrela k nebu: „Ospravedlňujem sa. Takto sa nesmie hovoriť. Tvoj otec nie je tak ďaleko, aby si nemohla...“

„Nechcem ho spoznať,“ Zoe jej skočila rýchlo do reči.

„Na to je obávam sa už neskoro. Tvoj otec je profesor Segner,“ povedala sestra Rachel opatrne.

„Nieeee,“ nešťastný výkrik sa rozliehal po celej ulici.

Zoe sa podlomili kolená a len Félixove pohotové ruky jej zabránili v páde. Zabalil ju do náručia a venoval jej nežný bozk na spánok.

Malá Flórinka sa srdcervúco rozplakala a ani starký Florián so starkou Valériou spoločne ju nedokázali utíšiť. Zoe vpíjala do seba pokoj sálajúci z manželovho tela, do jej mysle prenikol detský plač. Otvorila oči a uprela pohľad plný sĺz na dcérku a na svojich svokrovcov. Za posledný rok sa oni stali jej rodičmi. Čo na tom záleží, kto poskytol genetický materiál? Žena, čo ju porodila, ušla, muž, čo bol za jej počatie zodpovedný, sa k nej ani po rokoch nepriznal.

Zoe vzala dcérku do náručia, kolísala ju a šepkala jej ospravedlnenie, až kým sa neupokojila.

„Prepáčte. Nechcela som vás rozrušiť. Asi radšej pôjdem,“ ozvala sa sestra Rachel previnilo.

„Nechod'te,“ šepla Zoe.

Zoe podala Flórinku Félixovi a chytila sestru Rachel za zápästie: „Nič z toho, čo sa stalo, nie je vaša vina. Už ste sa trápili dosť pre hriechy ľudí, čo ma splodili. Nielen ja, ale ani vy ste si nezaslúžili, čo vám urobili. Nemali právo žiadať od vás, aby ste sa pozerali na dôkaz nevery muža, ktorého ste milovali,“ Zoe sa zlomil hlas.

„Tak o sebe nehovor, dieťa. Napriek všetkému ťa mám rada ako dcéru. Hnevám sa len na neho,“ kývla hlavou.

„Odpusťte mi, že...“ začala Zoe.

„Nemám čo. To ja musím veľa vecí napraviť,“ priznala sestra Rachel.

„Nemusíte. Už som vám odpustila,“ uistila ju dojatá Zoe.

„Viem, že to nemáte rada, ale môžem vás objat’?“

Mníška podišla k zverenkyňi a objala ju.

Zoe ju stisla v náručí a usmiala sa.

Zrazu sa dvere na kostole otvorili a zjavil sa v nich netrpezlivý kňaz ťukajúci na hodinky.

Zoe neochotne pustila mníšku z objatia.

„Prepáčte, že som vás zdržala,“ ospravedlnila sa sestra.

„Nezdržali ste nás. Bola by som veľmi rada, keby ste išli s nami,“ navrhla Zoe.

Vymenila si pohľad s manželom, ktorý súhlasne prikývol.

„Veľmi rada by som sa zúčastnila obradu, ale nechcem vám prekážať,“ šepla mníška s pokorou.

„Ste vítaná,“ pridala sa Félix.

„Potom veľmi rada pôjdem s vami,“ súhlasila.

„Ale máme jednu podmienku,“ namietla Ester. „Budete Flórinke najlepšou starou mamou pod slnkom.“

„Pokúsim sa,“ odpovedala mníška s dojatým úsmevom.

„Prvú službu máte v sobotu,“ pridala sa Zoe.

Ich dielo spôsobilo obrovskú senzáciu, ani nie tak v literárnom, ako v odbornom svete. Vedci sa pretekali v tom, kto vyvráti ich teóriu. Ale manželia sa nebáli, že by sa im to podarilo. Skúsiť to mohli na konferencii, kam sa chystali. Nebude na škodu, vziať so sebou opatrovateľku.

„Prosím?“ mníška nadvihla obočie.

„Iba som žartovala. Flórinku beriem so sebou na konferenciu a nech sa opováži niekto z tých starých páprdov ozvať, tak s nimi zatočím, že...“ sa z toho poserú už nedopovedala.

Zhrozene si zakryla ústa, čo chcela povedať pred mníškou, ale čo je horšie aj pred svojou dcérou. Už o pár mesiacov si bude musieť dávať pozor na to, čo povie, lebo to po nej drobec zopakuje.

„Prepáčte, matka predstavená, chcela som povedať sestra Rachel,“ rýchlo sa snažila zachrániť situáciu.

„Neodvážia sa, keď ich budem sledovať pohľadom sliepky číhajúcej na dážd'ovku,“ doberala si ju sestra Rachel.

„Vy by ste išli s nami?“ zvolala Zoe prekvapene.

„Ak mi to dovoľíš, rada by som bola súčasťou vášho veľkého dňa. Som na vás hrdá,“ venovala dlhý pohľad Félixovi.

„Mrzí ma, čo som o vás povedala, Félix. Nezaslúžili ste si to,“ ospravedlnila sa.

„Odpúšťam vám,“ ubezpečil ju.

Sestra Rachel zahrnula do ospravedlnenia aj Félixu. Zoe viac k šťastiu nepotrebovala.

„Dúfam, že odteraz budeme spolu pri všetkých dôležitých dňoch,“ Zoe si vynútila sľub.

„Budeme,“ sľúbila sestra Rachel a ukázala do neba, že na dodržanie bude dohliadať vyššia moc.

„Môžeme už ísť?“ súrila ich Ester, ktorá pozorovala kňaza ťukajúceho už aj po slnečných hodinách pred kostolom.

„Ideme,“ zavelila Zoe.

Všetci nasledovali farára, ktorý sa stratil v útrobách svätostánku.

Dvere do kostola sa stali ich bránou do spoločného života.

DOSLOV AUTORKY

Milá čitateľka, ďakujem Ti za pozornosť a za čas, ktorý si strávila pri mojich riadkoch. Bez tvojej podpory by moje príbehy nemali to pravé kúzlo. Dúfam, že Ti tento príbeh priniesol mnoho krásnych momentov a príjemných čitateľských zážitkov.